

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ

52

1933

ΕΤΟΣ 11^{ον}
Αρ 513

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

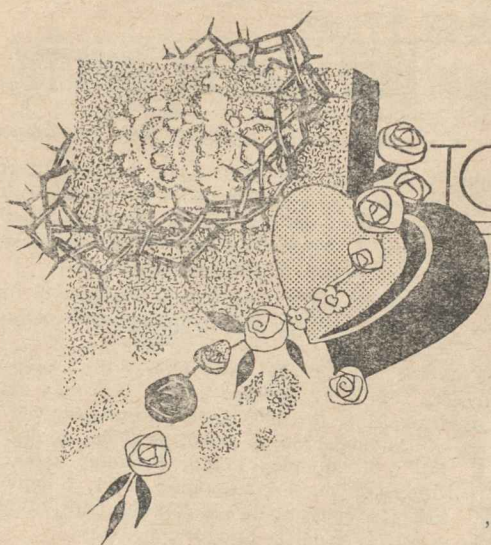
Σας χαρίζει δώρα ενός εκατομμυρίου δραχμών

.....

Παρακολουθήστε στο φύλλο τις λεπτομέρειες
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΚΑΡΟΛΟΣ. — Τον αγγίζοντες μη μας φοβούμε-
 τ'· απτά μας με τις παραφωνίες τους.
 (Άξαφνα ακούγεται ένα μαγευτικό βιολί. Ο Κά-
 ρος το ακούει με προσοχή και κάνει σημείο στον Ζο-
 ζέ.)

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΥ

[Αδελνική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του αλησμόνητου βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — Απαγορεύεται η αναδημοσίευση]

Β'.
Η ΠΡΩΤΕΣ
ΣΥΜΠΛΩΣΕΙΣ

Εκεί, λοιπόν, στον πρώτο και γλυστό παράδεισο του Βασιλικού Κήπου, ανάμεσα στη γελαστή φύση, ανάμεσα στα λουλούδια, στις μεθυστικές εὐωδίες, που πλημμύριζαν τον αέρα, και στις τρύλλες των πουλιών, πρωτοσυναντήθηκαν, μικροί ακόμα και άθωοι, ο πρίγκιπ 'Αλέξανδρος και η 'Ασπασία Μάνου.

Την 'Ασπασία και την μικρότερη αδελφή της Ρωξάνη, την κυρία Ζαλωστά σήμερα, συνόδευαν στους περιπάτους των αυτών η διδασκάλισσά τους.

Τό πρωί πήγαιναν στο Ζάππειο, στα Φάληρα και σ' άλλες εξοχές των 'Αθηνών. Μά το απόγευμα πάντα προτιμούσαν τον Βασιλικό Κήπο.

Εκεί ήταν πιο ήσυχα και πιο όμορφα.

Εκεί ευρίσκον ευχάριστη κι' εκλεκτή συντροφιά. Γιατί στον άπεραντο αυτό κήπο, εκτός των πριγκίπων, περνούσαν το απόγευμά τους κι' άλλα παιδιά γνωστών 'Αθηναίων οικογενειών : Τά τέκνα του στρατηγού Καλλίνικου, η μικρή χαριτωμένη κόρη του στρατηγού Σούτσου, κλπ.

Μά πιο ευχάριστοι και πιο επιθυμητοί απ' όλους ήταν οι μικροί πρίγκιπες. Η πριγκίπισσα 'Ελένη, η πάντα καταδεκτική, η πάντα γλυκιά, με την άγγελική καρδιά, με τον ευγενικό χαρακτήρα, κι' ο μικρός πρίγκιπ 'Αλέξανδρος, ο τόσο ζωηρός, ο τόσο δραστήσιος, ο τόσο πρόθυμος...

Ο πρίγκιπ 'Αλέξανδρος ήταν τότε 7 ως 8 χρόνων. Φορούσε ναυτική μαθητική στολή, που τόσο ευνοήζετο τον καιρό εκείνο στην 'Αθήνα και που έχει καταργηθεί πια σήμερα για τους μικρούς μαθητές, που ντύνονται όπως φτάσουν, ενώ και σεμνή ήταν και γραφική και 'Ελληνο-αρρεπής, με τα λευκογάλανα χρώματά της.

Ενώ τα παιδιά έπαιζαν, η διδασκάλισσά τους καθόντουσαν στους πάγκους του κήπου κι' εδίαζαν ή έπλεκαν. Δεν ήταν όμως πάντοτε ήσυχες. 'Εκεί κεραλές των μικρών συνομηλίκων του, αμφοτέρων των φύλων, άρχηγός του παιχνιδιού ήταν πάντα ο πρίγκιπ 'Αλέξανδρος. Αὐτός ξεκινούσε το παιχνίδι. Κι' έτσι δραστήσιος και γεμάτος ζωή όπως ήταν ο μικρός πρίγκιπ, εδίαζε και παιχνίδια ζωηρά, άγορίστικα, θορυβώδη...

Η πριγκίπισσα 'Ελένη και η άλλες μικρές συντρόφισσές του στο παιχνίδι, δεν τολμούσαν να του φέρουν αντίρρηση. Προτιμούσαν να καταπονηθούν, να κουρασθούν, να κακοπάθουν, παρά να χάσουν την ευχαρίστηση του παιχνιδιού.

—Τί θα παίξουμε ; ρωτούσαν τα παιδιά και τα κορίτσια, όταν συγκεντρωνόντουσαν το δειλίο στο Βασιλικό Κήπο.

—Τό κυνηγητό !... Απαντούσε γεμάτος όρμη και χέρι ο πρίγκιπ 'Αλέξανδρος.

Τό κυνηγητό !... Ποιός τολμούσε να του φέρη αντίρρηση ; 'Ηταν τόσο καλός ! 'Αλλά και δεν υποχωρούσε εύκολα...

Αρχίζε λοιπόν τό κυνηγητό κι' ο Βασιλικός Κήπος άντηχούσε από ξεφωνιτά, ποδοβολήτ, γέλια άσμεμένα και ξεγνοιασιά.

Από τις πρώτες ημέρες που ο 'Αλέξανδρος έγνωρίσε τη μικρή 'Ασπασία Μάνου, της έδειξε φανερά την προτίμησή του και την συμπάθειά του.

Απ' όλες τις άλλες μικρούλες, ήταν η μόνη που δεν έφευγε άνηγίρη σ' ό,τι έπρότεινε, πάνω στο παιχνίδι, ήταν η μόνη που έμάντευε τις επιθυμίες του και ταίριαζε μαζί του σ' όλα. Πολλές

φορές μάλιστα, σε στιγμές πείσματος, ξαναμένον από τό τρέψιμο, έλεγαν στους συντρόφους του και στις συντρόφισσές του :

—Δεν έχετε να παίξετε. Μονάχα η δεσποινίς 'Ασπασία με καταλαβαίνει... Δεν είν' έτσι, 'Ελένη ; ρωτούσε την μικρή πριγκίπισσα.

Κι' η 'Ελένη, που τον αγαπούσε, τον λάτρευε, δεν του γλύττωσε πια χατήρι, άπαντούσε με γλυκύτητα και καλωσύνη :

—Ναι, ναι, αυτό είν' αλήθεια !...

Όσο άπιδανο κι' άν φανεί, η ανθρώπινη Μοίρα είχε άρχισή από τότε να ενώνη τις δυο αυτές τρυφερές υπάρξεις με τους δεσμούς της συμπάθειας, που μεγάλωσαν κατόπιν κι' έξελιχθηκαν σ' ένα φλογρό και ευγενικό αίσθημα άμοιβαίας άγάτης, σ' ένα άσθημα γεμάτο άφοσίωση και άλτρουισμό...

Ο μικρός πρίγκιπ 'Αλέξανδρος αγαπούσε τα άνθη και συμπάθαιε τα ζώα. Τό ίδιο συνέβαινε και με τη μικρή 'Ασπασία. Παίζοντας μέσα στο Βασιλικό Κήπο, φρόντιζαν να μη πατήσουν, να μη καταστρέψουν και τό πιο ταπεινό κι' άπόμορφο άνθάκι.

Πολλές φορές, πάνω στο παιχνίδι, έφευγαν και χτυπούσαν. Τότε έπενθύνον η δασκάλες των κι' έφρόντιζαν να τους επαναφέρουν στην τάξη.

Μιά μέρα, ενώ ο πρίγκιπ 'Αλέξανδρος κυνηγούσε την 'Ασπασία, η μικρή του φίλη έπεσε και χτύπησε στο χέρι.

Ταραγμένος ο 'Αλέξανδρος, την πλησίασε και την βόηθησε να σηκωθεί. Τό χέρι της είχε σαγουνισθεί πάνω στα χαλίκια κι' έτρεξαν μερικές σταλαγματιές αίματος...

Γρήγορα - γρήγορα ο 'Αλέξανδρος έβγαλε τό μαντηλάκι του και της τό έδεσε.

Την κύτταξε κατόπιν άγήςυχος στα μάτια.

—Δεν κλαίτε !... της είπε με θαυμασμό.

—Όχι, απάντησε καρτερικά η κόρη του Πέτρου Μάνου.

—Δεν πονάει, λοιπόν ;

—Πονώ...

—Πονάτε και δεν κλαίτε !... Αυτό είνε όμορφο... πολύ όμορφο !...

Και κατασπινόμενος ο μικρός πρίγκιπ, έσκυψε και της φίλησε τό χέρι, τό ίδιο χτυπημένο χεράκι της, με εὐγένεια έντελούς ληστικής.

Η μικρή 'Ασπασία κοκκίνισε, χαμογέλασε και ριθόρισε :

—Ευχαριστώ !...

Και τό παιχνίδι συνεχίστηκε και πάλιν με χέρι.

Έτσι περνούσαν τα δειλνά τους η δυο αδελφές Μάνου στην 'Αθήνα, όπως έφταναν ή ημέρα που θα έφταναν για την Λωζάννη, προς σπουδαίον των σπουδών του.

Τό τελευταίο απόγευμα που πήγαν στο Βασιλικό Κήπο με τις διδασκάλισσές τους, η 'Ασπασία και η Ρωξάνη Μάνου, άνηγγειλαν στους συντρόφους των παιχνιδιών τον την άδυστη της αναχωρήσεώς τους. Κι' ή έδωκε αυτή έλλειψη τις μικρές φίλες των και τους μικρούς των φίλους.

—Θα φύγετε ;... ρώτησε με λύπη την 'Ασπασία ο πρίγκιπ 'Αλέξανδρος.

—Ναι. Είπε πια άπολαυσμένα...

—Τί χρόνια !...

Η λύπη του μικρού πρίγκιπος ήταν έλικρινής.

Έχανε έτσι την καλύτερη φίλη του, την μόνη μικρή 'Αθήνα, απ' όλες τις συντρόφισσές των παιχνιδιών του, και αγαπούσε έλικρινώς.

—Θα ξαναβωδωθώ όταν ξαναγυρίσω στην 'Αθήνα, του είπε η 'Ασπασία, για να τον παρηγορήσω.

—Ναι, απάντησε θαρραλέα και με βεβαιότητα ο 'Αλέξανδρος.

—Ναι, απάντησε θαρραλέα και με βεβαιότητα ο 'Αλέξανδρος.

—Ναι, απάντησε θαρραλέα και με βεβαιότητα ο 'Αλέξανδρος.

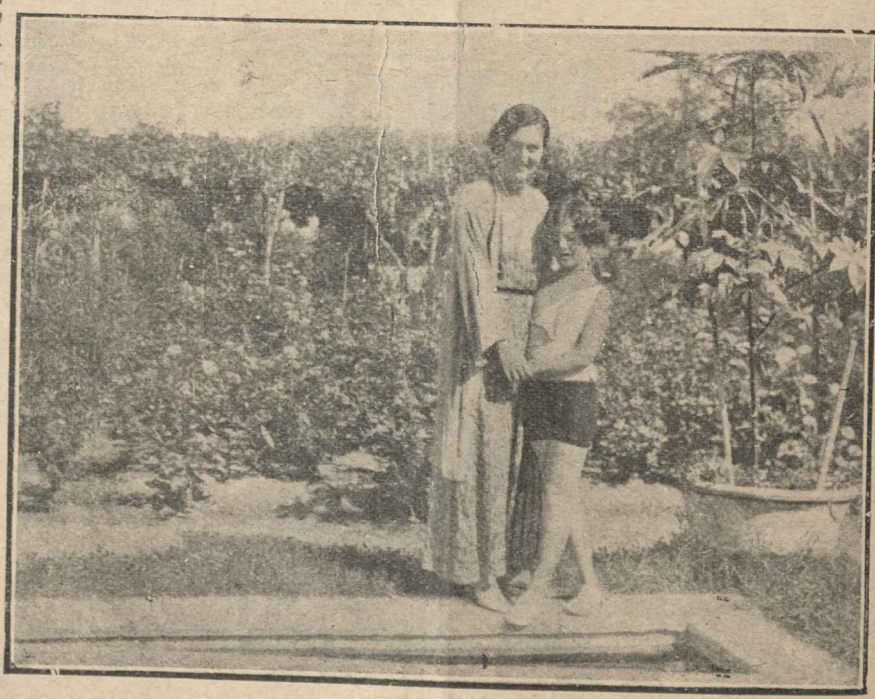
—Ναι, απάντησε θαρραλέα και με βεβαιότητα ο 'Αλέξανδρος.

—Ναι, απάντησε θαρραλέα και με βεβαιότητα ο 'Αλέξανδρος.

—Ναι, απάντησε θαρραλέα και με βεβαιότητα ο 'Αλέξανδρος.

—Ναι, απάντησε θαρραλέα και με βεβαιότητα ο 'Αλέξανδρος.

—Ναι, απάντησε θαρραλέα και με βεβαιότητα ο 'Αλέξανδρος.

Η πριγκίπισσα 'Ασπασία με την κόρη της 'Αλεξάνδρας, φέρουσιν μαγικό μπάνιο, στον κήπο της έν Βενετία επαύλειός της (Φωτογραφία έκ του άρχείου της πριγκιπίσσης 'Ασπασίας)

δρος, θα ξαναβωδωθώ...

Με τα χείλη τους μίλούσε τη στιγμή εκείνη τό πεπρωμένον.

Επρόκειτο πράγματι να ξαναβωδωθών, να γίνουν και πάλιν άχώριστοι σύντροφοι στους περιπάτους και στις εκδρομές, στις ποιητικές έξοχες της Αττικής...

Επρόκειτο να ξανασυναντηθούν για να μη χωρίσουν ποτέ πια.

Πώς θα μπορούσε να τους χωρίση, άλλωστε ;

Μόνον ό θάνατος !...

Αλλά τον σκοτεινό και άνηλεή αυτόν Θεό δεν τον έσκέπτοντο καθόλου την έποχή αυτή. Ήσαν γεμάτοι ζωή. Τα νεύατα άνοδοβόλουν έπάνω τους...

Πετούσαν με τα φτερά των ελπίδων.

Είχαν τις πρώτες συγκινήσεις, τους πρώτους παλμούς ενός μεγάλου έρωτος, ενός έρωτος, που θα τους σήκωνε μετά χρόνια στα φτερά του ως τον ουρανό, και θα τους έκανε λατρευτούς, ινδάλματα του μεγάλου ψυχού και αίσθηματικού 'Ελληνικού λαού...

Τό ταξίδι της οικογενείας Μάνου στη Λωζάννη, της κ. Μάνου δηλαδή και των δυο κοριτσιών, της 'Ασπασίας και της Ρωξάνης, γάρ των σπουδών των, έγινε στα 1907.

Την ίδια αυτή έποχή επρόκειτο ν' άπαμειβωθή από τας 'Αθήνας κι' ο πατέρας της 'Ασπασίας, ο Πέτρος Μάνος.

Ο Πέτρος Μάνος έφτανεν από τας 'Αθήνας άνωσιώς του, πληρώνοντας τις συνέπειες του πατριωτισμού του.

Η Τουρκική κυβέρνησις έβλεπε με κακό μάτι τον Πέτρο Μάνο, από την έποχή που έλαβε μέρος με τα παλληκάρια του στην 'Επανάστασι της Κρήτης, με τό πολεμικό ψευδώνυμο Βέργας.

Η Τουρκική κυβέρνησις έγνωρίζε καλά τα άντατα των 'Ελλήνων άξιοματικών, που είχαν κατέλθει στον Κρητικό άνθρα. Κυρίως υπέβλεπε τον ήρωικό πατέρα της 'Ασπασίας και ζητούσε περίσσει να τον εκδιώξη για την πατριωτική του δράση. Και ή περίστασι αυτή της δόθηκε λίγα χρόνια μετά την Κρητική 'Επανάστασι, όταν ο Πέτρος Μάνος άνεμύχη στον Μακεδονικό άνταρτικό άνθρα.

Αν και άξιοματικός ο Μάνος την περίοδο αυτή, δεν διάτασε καθόλου να συγχωρήσει σόμια από εκλεκτά παλληκάρια και να φύγη για την Μακεδονία, ή οποία είχε γίνει ο στίβος σκληρού άγώνος επαναστάσεων εν αυτή, μεταξύ 'Ελλήνων, Βουλγάρων και Βλάρων.

Η δράσις του Πέτρου Μάνου στην Μακεδονία ύπηρεσε λιμνικά, ύπηρεζεν ό φίλος έθνικώς. Γενναίος και δραστήσιος, όπως ήταν, έκανε τις Τουρκικές αρχές να τον ύπολογίζουν σοβαρώς και τις συμμορίες των Βουλγάρων κοιτατζήδων να τον τρέμουν.

Όπως και ό άλλοςμνηστός Παύλος Μελάς, άφησε και ο Μάνος χάριν της πατρίδος του και των έθνικών μας βλέψεων της έποχής εκείνης, την γαλήνη και την ήσυχία της πρωτευούσης, την θαλασπική της οικογενειακής ζωής, την αγαπημένη του σύζυγον και τα λατρεμένα του παιδιά, και ήγωνίσθη εις τό Μακεδονικό βουνά, επί άρχετο διάστημα, πλειστάκις ομηροειδενέουσας τη ζωή του.

Η Τουρκική κυβέρνησις έγνωρίζε τά πάντα και παρακολούθουσε την δράσιν του. Και όταν ό γενναίος 'Ελλην άξιοματικός έπέστρεφεν εις τας 'Αθήνας, ή 'Υψηλή Πύλη έζήτησε την τιμωρίαν του, δια τό ένταύθα διπλωματικού άνταρτισμού της.

Τί έτορε να γίνη ;

Θα ήταν παρακεκινδυνεμένον ν' άπατήση άρνητικώς ή 'Ελληνική κυβέρνηση και να έλθη εις προστριβιάς με την Τουρκία, εις έποχήν που και άπροετοίμαστοι έκαυόμαστε για πόλεμο και αϊ Δυνάμεις δεν θα έπέτρεπαν ένδοξαμνην σύρραξιν.

Απεφασίσθη λοιπόν να τιμωρηθή, ο Πέτρος Μάνος, άπαμειβόμενος επί ένα έτος από τον στρατό.

Ο βασιλέας 'Αλέξανδρος όταν ήταν όπολογαρχός του Πυροβολικού (Φωτογραφία έκ του άρχείου της πριγκιπίσσης 'Ασπασίας)

Τις συνέπειες της αυτής άνεκρίσεως ή κυβέρνησις δια τό πρωθυπουργού στον βασιλέα Γεώργιο και ό ίδιος ό βασιλέας έκάλεσε τον Μάνο σ' 'Ανάκτορα και το έξέθεσε πως είχε τό ζήτημα.

Ο Πέτρος Μάνος, ό οποίος έγνωρίζε παρασημασιώς τί συνέβαινε, άκουσε τον βασιλέα του με σεβασμό και άταραξία.

—Μεγαλειότατε, του είπε τέλος, είμαι πρόθυμος να ύποστώ όποιανδήποτε θυσία χάριν της πατρίδος.

Τά λόγια αυτά του ήρωικού άξιοματικού συνεκίνησαν τον βασιλέα Γεώργιον.

—Κύριε Μάνο, του είπε, λυπούμαι διότι εύρισκόμθα στην άνάγκη να σας άπομακρύνωμεν προσωρινώς από τό στράτευμα. Είσαθε ένας από τους άρίστους άξιοματικούς του 'Ελληνικού στρατού και όταν θα επανέλθετε σ' αυτόν, θ' άμειψήτε παντοτινός και για τά γενναία σας κατορθώματα και για τις θυσίες σας χάριν της πατρίδος.

Αλλά δεν άπεμακρύνθη μόνον από τό στράτευμα ό πατέρας της 'Ασπασίας. Έφανε συγχρόνως και από την 'Ελλάδα. Άποκρίσσε ένα περίον έτος. Και αντί να μεταβή στην Εύρώπη προς άναζήτησιν διασκέδάσεως, όπως θα έκανε κάθε άλλος άνεξάρτητος οικονομικώς έξέριστος, ο Πέτρος Μάνος άποφάσισε να πάη στην 'Αφρική, εις άναζήτησιν περιπετειών.

Εκεί, στη Μαύρη 'Ηπειρο, των άγρίων και των θηρίων, των άνύδρων έρημων και των παρθένων δασών, τον τραβούσε ό χαρακτήρ του. Ήταν ό άνθρωπος της δράσεως, ό φίλος των ανδρών και των μεγάλων περιπετειών. Η ήρεμη ζωή των συντέριβων, ή μονοτονία των έθανάτων...

Στό ταξίδι του από τις 'Αφρικανικές έρήμους και στις ζούγκλες, θ' άκολούθουσαν τον Μάνο και άλλοι άξιοματικοί, φίλοι του και συναγωνιστοί του στη Μακεδονία, οι όποιοι άπαμειβόντο από τό στράτευμα προς ίκανοποίησιν της Τουρκίας.

—Θα πάμε να κυνηγήσουμε θηρία !... είπε ό Μάνος στους φίλους του.

Κι' εκείνοι του απάντησαν πρόθυμα :

—Θα πάμε όπου θέλεις εσύ. Και στην άκρη του κόσμου άνάμα !...

Τά γεγονότα που διηγήθηκε παραπάνω συνέβαιναν τό θέρος του 1907.

Τό βράδυ της παραμονής της άναχωρήσεως της κ. Μάνου με τας θυγατέρας της, την 'Ασπασία και την Ρωξάνη, για την Λωζάννη, και του Πέτρου Μάνου για την 'Αφρική, τό άρχοντικό της οικογενείας, τό επί της άδελφής Φιλελλήνων ευρισκόμενον, ήταν κατάφοτο και γεμάτο έκλεκτό κόσμο.

Η οικογένεια Μάνου είχε καλέσει τη βασιλεία αυτή τους φίλους της για να τους άπομακρύνουν. Πλήθος άξιαςών έστάθμευαν στο δρόμο, πρό του σπιτιού. Και διαρκώς κατέφθαναν νέοι καλεσμένοι, ό,τι άδρον, ό,τι όμορφο είχε να έπιδείξη ή ποικιλία κατά την έποχή αυτή...

Τους καλεσμένους ύποδέχονταν ή κ. Μάνου, συντροφεύμενη από τις κόρες της, την 'Ασπασία και την Ρωξάνη.

Η 'Ασπασία Μάνου ήταν την έποχή αυτή έγχετα έτών, έπαιζε στην ποίη της άνθοι, παιδούλα γλυκιά και χαριτωμένη. Τά πλούσια μαύρα της μαλλιά έπεφταν άμύθηλα στους ώμους της. Τα έκαρστικά της μάτια άπαιρταν από τους άγγιστους και καίοντες.

Έξ ίσον γοητευτική έατεσε πλάι της ή μικρότερα της αδελφή Ρωξάνη, έννιάμισι έτών. Πολλοί από τους καλεσμένους είχαν γύρι μαζί τους και τά τέκνα τους, για να ύποσχεθώμεν τις δυο αδελφές, που θ' άφηναν για άρκετό καιρό την 'Ελλάδα. Ήταν μιά συγγενή τους γεμάτη έγκαρδιότητα, φιλικότητα, έστρεφτική για την πρωτεύουσα του καλού εκείνου.

Στό ίδιο αυτό σπίτι της άδελφής Φιλελλήνων βίεσαν μαζί με την οικογένειά της 'Ασπασία και ό γηραιός παππούς της.

της, ο στρατηγός Θρασυβούλος Μάνος (1885—1922), ο επί ετη χρηματίας διοικητής της Στρατιωτικής Σχολής Εδελπίδων και ήρωικώς δρῶντας κατά τον άτυχή πόλεμον του 1897, και ο θείος της Κώστας Μάνος, ο άληπαίνοντες ποιητής, ο οποίος έφονεύθη άργότερα στη Μακεδονία, σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα.

Έτσι τη βραδιά αυτή της αποχωρητιστηρίου συγκέντρωσας ή πατριαρχική οικογένεια Μάνου βρισκόταν συγκεντρωμένη στ' άρχοντικό της, ανάμεσα στους συγγενείς, τους φίλους και τους γνωστούς της. Κι' όταν, μετά άρκετών ώρών ευχάριστη συζήτησι, ήρθε ή στιγμή του αποχωρισμού και των αποχωρητιστηρίων ευχών, πολλά μάτια υγράνθησαν, πολλά μάτια έδορκώσαν, πολλές καρδιές χτυπούσαν με ελλεικρινή συγκίνηση....

Την επομένη άκριβώς ή κ. Μάνου με τās δεσποινίδας Άσπασίαν και Ρωξάνην έφρεγαν για τη Λωζάννη, και ο Πέτρος Μάνος, με τους φίλους του, για την Άδρακη, για να κυνηγήσουν θηρία.

Στη Λωζάννη ή δυο άδελφές με τη μητέρα τους έμειναν τρία δόκιμα χρόνια. Τρία χρόνια σπουδών, αλλά και διασκέδασαν.

Η κ. Μάνου με τις κόρες της, τις «ώραιες Έλληνίδες», όπως τις έλεγαν στη Λωζάννη, δεν έλειπαν από καμιά έκλεκτή συγκέντρωση. Τις καλούσαν παντού και τις περιέβαλαν μ' έξαιρετική άγάπη κι' έκτιμηση.

Και στα μαθήματά τους όμως ή άδελφές Μάνου έκαναν θαυμαστά και άξιοπαύτους προόδους. Οι διδάσκαλοι κι' ή διδασκάλισσά τους τās είχαν ως ύποδείγματα καλών μαθητριών, μαθητριών μ' έξαιρετική άντίληψη.

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

—Αυτή ή μικρούλα Έλληνίς, με τό ήλιοφιλημένο πρόσωπο, έλεγε ένας Έλβετός δάσκαλος της Άσπασίας, θα γίνει πολύ μεγάλη μιά μέρα !...

Μόλις λοιπόν άκουσε την μητέρα της να της άνακινώνη την μεγάλη είδηση, οίχησε και την άρχαία μ' ένθουσιασμό, με παρρησία.

Η έτοιμασία για την άναχώρησι έγιναν γρήγορα-γρήγορα. Την προηγουμένη ήμερα αποχωρήσαν τους φίλους και γνωστούς στη Λωζάννη, οι οποίοι τις αποχωρήστηκαν με ελλεικρινή λαλή. Την επομένη έπλεον τό σιδηρόδρομο κι' έφωγαν...

Άφηναν πίσω τους τη Λωζάννη, που τόσο ευχάριστα και τόσο γρήγορα έπέρασαν τρία δόκιμα χρόνια και τραβούσαν για την πόλιν των πατρικών των, τό Παρίσι, την κοιτίδα των φώτων και το πολιτισμού.

Μόλις τό τραίνο πλησίαζε στο Παρίσι, ή μικρή Άσπασία, με μεροίματός των κι' έκτύταξεν έξω.

Νάτο !... Τό άπέραντο Παρίσι άπλώνεται τώρα μπρος στα λαμπρά σμένα της μάτια....

Δέν ήταν όνειρο...

Δέν ήταν όφθαλμαπάτη...

Ήταν πραγματικότητα...

Μά τί κόψια !... Η ήμερα ήταν βοσχερή και ή άπέραντη πρωτεύουσα της Γαλλίας φάνταζε τυλιγμένη κάτω από ένα γκριζό πέλο όμίχλης.

Ήνιά, πάνω απ' τό βαρύνοντα της όμίχλης, κοίταν ή κορυφή του Πύργου το Άιφέλ, λές κι' ήλίος, να λογιζόν τον βαρύνοντα, να, ποίκαλε την καί, θλιμμένα, και πα μακριά διακρινόνταν ή κορυφή τ' όμιχλίας της Παναγίας τ' Παρισίων, με τα μαρμαρίνα άλλάσσια τέτατα της.

Μ' όλη τη βροχή ποίκαλε τό τρώο, ποίκαλε ή λιγνιτώδης, σφαιρική μ' άγκυραχώντας, ή σφαίρα Άσπασίας δέν είχε τό παράνομο ν' άπομακρύνει τό παράνομο τό βασίλειο. Τά όνειρά της μάτια της δέν χόρταιναν να κοιτάξουν την μεγάλη και φημισμένη πόλιν, που τόσο είχε ποθήσει...

—Βρέχεσαι, παιδί μου ! τις είπες σε μιά στιγμή ή μητέρα της. Μά ή Άσπασία, άδιαφορούσα για τό άνεπιθύμητο κι' άπρόσδοκο ντούς, με τό όποιο την ύποδεχόταν ο Παρισινός αέρας, άπάντησε :

—Δέν πειράζει, μαμά...

—Μά έχεις γίνει μουσική, παιδί μου, θα κρούσης...

—Έτσι ή Άσπασία ξανακάθησε στη θέση της, συγκαμμένη. Λίγα λεπτά άκόμα και θάψταναν στο σταθμό...

Πλησίαζαν...

Έφταναν... Έφταναν !...

Στό σταθμό ή κίνησης ήταν ζωηροτάτη, παρά τη βροχή ποίκαλε. Η κορυφή Μάνου πήρε ένα άμάξι, έμπήκαν μέσα κι' έβγαδίσαν για τό ξενοδοχείο, στο όποιο θα κατέλυαν.

Στό άμάξι, ή συγκίνησις της Άσπασίας μεγάλωσε. Περισσότερο τούς δόλωσαν τούς Παρισινούς δρόμους !...

Βρισκόταν στο Παρίσι !...

Τό Παρίσι, που τόσο είχε όνειρεντή !...

Τό Παρίσι, που τόσο είχε ποθήσει !...

Νέα ζωή άρχιζε γι' αυτή !...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Η ιστορία του πιδ παθητικού, του πιδ τρυφερού και συγχρητικού έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού]

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

—Και έζρετε τίνος είνε ή μουσική του τραγουδιού αυτού; ρώτησε ο Σούμπερτ.

—Όχι... άπάντησε ή Έμμη.

—Δική μου! είπε τότε ο νεαρός μουσουργός, όχι χωρίς κάποια περιφάνεια.

Η νέα τόν κύταξε με κατάπληξι, με θαυμασμό...

Χαρίς να πολυκαταλαβαίνει κι' ή ίδια περί τίνος πρόκειται, είχε την συναίσθησι, ότι θρισκόταν μπροστά σ' ένα ξεχωριστό άνθρωπο, μπροστά σε κάποιο άνθρωπο, που είν' άνώτερος απ' όλους τους άλλους, που γνώρισε ως τη στιγμή εκείνη...

Και μιά εαφνική χαρά της πλημμύρισε... μιά χαρά γιατί μπορούσε να φανή χρήσιμη σ' αυτόν τον άνθρωπο... να τον εξυπηρετήσει...

Η Έμμη είνε ευτυχισμένη...

Μά κι' ο Σούμπερτ δέν είνε κι' αυτός λιγώτερο ευτυχισμένος. Η γνωριμία της χαριτωμένης αυτής νέας, το τραγουδί του, που τό άκούσε να τό τραγουδούν ή ταπεινές γυναίκες του λαού, τό λίγα χρήματα που μπορούσε να έξοικονομήσει, όλ' αυτά τόν κάνουν χαρούμενο, εδιδάθετο.

Και όμως, πρό όλίγου άκόμα, ήταν τόσο δυστυχισμένος... "Ω! πόσο γρήγορα διαδέχεται τη λύπη ή χαρά και ή χαρά τη λύπη. Η καλωσύνη της Έμμη, ή γλυκειά κι' άθάω της καρδιάς, σκόρπισε την μελαγχολία που τόν θάραινε...

Μιά θαθεία ευγνωμοσύνη, που ξεχειλίζει μέσ' απ' την ψυχή του, τόν σπούνγει να κάνη κάτι, που δέν θα τολμούσε να τό κάνει σέ άλλη περίστασι... "Αρπάξε τα χέρια της νέας, και, πριν εκείνη προφτάσει να τά τραθήξει, τά έφερε στή χείλη του.

Την ίδια στιγμή, άκούστηκε απ' τό σπίτι ή στριγγή φωνή του κ. Πότιγγερ, του πατέρα της νέας, που φώναζε:

—Έμμη!... Έμμη!...

Η Έμμη, έσφιξε μ' έγκαρδιότητα το χέρι του συνθέτου κι' άνάλαφρη σάν πεταλούδα, άρχισε να τρέχει προς τό σπίτι, λέγοντάς του:

—Ωρεθούάρ, κύριε Σούμπερτ... Νά μη σάς χάσουμε!...

II

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

Ο Σούμπερτ θυγήκε σε λίγο από τόν κήπο του ένεχυροδανειστού, εύθυμος, πρόσχαρος, σφουρίζοντας μιά καινούργια σύνθεσή του... Τί ώραία που ήταν ή μέρα!... Πόσο γλυκά έλαμπε ο ήλιος!... Όταν ή καρδιά είν' ευχαριστημένη, όλα γύρω χαμογελούν...

Άλήθεια!... Πόσο καλά θα ήταν άν έκανε μιά μικρή έκδρομή στα όμορφα περιχώρα της Βιέννης...

Μά, έξαφνα, ο νεαρός καλλιτέχνης, γίνεται σκυθρωπός... Γιατί; Γιατί θυμήθηκε πως δέν μπορεί να κάνη ούτε θήμα έξω από την Βιέννη, πως είνε σκλάβος, σκλάβος της εργασίας του...

Είνε ή ώρα, που πρέπει να πάη να παραδώσει τό μάθημά του στο Δημοτικό Σχολείο...

Πρέπει να κλειστή μέσ' στους τέσσερες άσπρους τόιχους της αίθουσας τών παραδόσεων, ανάμεσα στους μικρούς διαβολάκους, τούς μαθητάς του, που θα λαχταρούσαν όσο κι' αυτός την ελευθερία τους, γιατί στο θάθος κι' ο δάσκαλός τους είνε ένα μεγάλο παιδί...

Τί να κάνη;... Πρέπει να πάη...

Και σκύβοντας τό κεφάλι του, διευθύνεται προς τό Σχολείο, με θήμα γοργό, γιατί άν άργήσει λίγο από την ώρα του, ο άύστηρός διευθυν-

της του κ. Όττο θα τό κάνη πάλι παρατηρήσεις...

Μά είνε κιόλας μερικά λεπτά καθυστερημένος... Γι' αυτό, μόλις έφτασε στο Σχολείο, ανέθηκε τρέχοντας τη σκάλα, και, χωρίς να περάση καθόλου από τό γραφείο του Διευθυντού, τράβηξε προς την τάξη του...

Ας μπουέ όμως πριν απ' αυτόν εκεί μέσα κι' άς ρίξουμε μιά ματιά...

Τό τί έκαναν οι μικροί μαθητά ήταν άπερίγραπτο... "Ήξεραν πως θάρχόταν σε λίγο ο κ. Σούμπερτ, ο πιδ καλός απ' τούς δασκάλους τους, αυτός που άνεχόταν όλες τις άταξίες τους και τις τρέλλες τους, αυτός που δέν τούς τιμωρούσε ποτέ...

Αίθουσα διδασκαλίας ήταν αυτή ή φρενοκομείο...

Και νά, έξαφνα ή πόρτα άνοίγει και παρουσιάζεται ο κ. Σούμπερτ.

Χαρίς να δίνη καμιά προσοχή σ' όλο αυτό τό πανδαιμόνιο, προχωρεί προς την έδρα του... Μά έξαφνα, ένα βιβλίο που τό τούς δασκάλους τους, αυτός που άνεχόταν όλες τις άταξίες τους και τις τρέλλες τους, αυτός που δέν τούς τιμωρούσε ποτέ...

Αίθουσα διδασκαλίας ήταν αυτή ή φρενοκομείο...

Και νά, έξαφνα ή πόρτα άνοίγει και παρουσιάζεται ο κ. Σούμπερτ.

Χαρίς να δίνη καμιά προσοχή σ' όλο αυτό τό πανδαιμόνιο, προχωρεί προς την έδρα του... Μά έξαφνα, ένα βιβλίο που τό τούς δασκάλους τους, αυτός που άνεχόταν όλες τις άταξίες τους και τις τρέλλες τους, αυτός που δέν τούς τιμωρούσε ποτέ...

Αίθουσα διδασκαλίας ήταν αυτή ή φρενοκομείο...

Και νά, έξαφνα ή πόρτα άνοίγει και παρουσιάζεται ο κ. Σούμπερτ.

Χαρίς να δίνη καμιά προσοχή σ' όλο αυτό τό πανδαιμόνιο, προχωρεί προς την έδρα του... Μά έξαφνα, ένα βιβλίο που τό τούς δασκάλους τους, αυτός που άνεχόταν όλες τις άταξίες τους και τις τρέλλες τους, αυτός που δέν τούς τιμωρούσε ποτέ...

Αίθουσα διδασκαλίας ήταν αυτή ή φρενοκομείο...

Και νά, έξαφνα ή πόρτα άνοίγει και παρουσιάζεται ο κ. Σούμπερτ.

Χαρίς να δίνη καμιά προσοχή σ' όλο αυτό τό πανδαιμόνιο, προχωρεί προς την έδρα του... Μά έξαφνα, ένα βιβλίο που τό τούς δασκάλους τους, αυτός που άνεχόταν όλες τις άταξίες τους και τις τρέλλες τους, αυτός που δέν τούς τιμωρούσε ποτέ...

Αίθουσα διδασκαλίας ήταν αυτή ή φρενοκομείο...

Και νά, έξαφνα ή πόρτα άνοίγει και παρουσιάζεται ο κ. Σούμπερτ.

Χαρίς να δίνη καμιά προσοχή σ' όλο αυτό τό πανδαιμόνιο, προχωρεί προς την έδρα του... Μά έξαφνα, ένα βιβλίο που τό τούς δασκάλους τους, αυτός που άνεχόταν όλες τις άταξίες τους και τις τρέλλες τους, αυτός που δέν τούς τιμωρούσε ποτέ...

Αίθουσα διδασκαλίας ήταν αυτή ή φρενοκομείο...

Και νά, έξαφνα ή πόρτα άνοίγει και παρουσιάζεται ο κ. Σούμπερτ.

Χαρίς να δίνη καμιά προσοχή σ' όλο αυτό τό πανδαιμόνιο, προχωρεί προς την έδρα του... Μά έξαφνα, ένα βιβλίο που τό τούς δασκάλους τους, αυτός που άνεχόταν όλες τις άταξίες τους και τις τρέλλες τους, αυτός που δέν τούς τιμωρούσε ποτέ...

Αίθουσα διδασκαλίας ήταν αυτή ή φρενοκομείο...

Και νά, έξαφνα ή πόρτα άνοίγει και παρουσιάζεται ο κ. Σούμπερτ.

Χαρίς να δίνη καμιά προσοχή σ' όλο αυτό τό πανδαιμόνιο, προχωρεί προς την έδρα του... Μά έξαφνα, ένα βιβλίο που τό τούς δασκάλους τους, αυτός που άνεχόταν όλες τις άταξίες τους και τις τρέλλες τους, αυτός που δέν τούς τιμωρούσε ποτέ...

Αίθουσα διδασκαλίας ήταν αυτή ή φρενοκομείο...

Και νά, έξαφνα ή πόρτα άνοίγει και παρουσιάζεται ο κ. Σούμπερτ.

Χαρίς να δίνη καμιά προσοχή σ' όλο αυτό τό πανδαιμόνιο, προχωρεί προς την έδρα του... Μά έξαφνα, ένα βιβλίο που τό τούς δασκάλους τους, αυτός που άνεχόταν όλες τις άταξίες τους και τις τρέλλες τους, αυτός που δέν τούς τιμωρούσε ποτέ...

Αίθουσα διδασκαλίας ήταν αυτή ή φρενοκομείο...

Και νά, έξαφνα ή πόρτα άνοίγει και παρουσιάζεται ο κ. Σούμπερτ.

ΜΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΦΑΝΤΑΖΙ

ΤΗΣ MIREILLE BROCEY

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

[Χριστουγεννιάτικο παραμύθι]

ΙΑ φορά κι' έναν καιρό, την παραμονή των Χριστουγέννων, οι άγγελοι έκαναν απεργία.

Μά βέβαια, όσο άγγελική κι' αν είναι η ύπομνη τους, έχει κάποιο όριο. Οι άνθρωποι είχαν απογοητευτεί πια τους άγγέλους. Ή Γενική Συνέλευση των Σεραφείμ και των Χερουβείμ είχε πάρει την απόφαση να μη νοιαστεί στον αιώνα των αιώνων για τους άχαριστους ανθρώπους, που κοροϊδίζουν τους άγγέλους και δεν τους ζητούν πια τίποτα, ούτε προστασία, ούτε βοήθεια...

Οι τρεις Μάγοι λοιπόν την παραμονή των Χριστουγέννων βρέθηκαν οι δυστυχισμένοι σε πολύ δύσκολη θέση. Ο Παράδεισος έμοιαζε σαν ένα πελώριο κλονισμένο ομαχισμένο. Πού ήταν τα φτερουγισμένα των Χερουβείμ και των Σεραφείμ κι' οι ούρανοι ψαλμοί τους; Τί είχαν γίνει; Ο ποιόν είχαν μπροστά τους και τον ρωτούσαν ανήσυχος, τους απαντούσε:

— Απεργία!...

Όλοι οι άγγελοι είχαν διπλώσει τις φτερούγες τους, όπως σταματούν τα χέρια τους οι εργάτες, και με κατεβασμένα μούτρα κρατούσαν το στόμα τους κλειστό. Απεργία!...

Τί θα έκαναν τώρα οι Μάγοι; Τί συμφορά ήταν αυτή που τους βρήκε; Πώς θα έκαναν το προεπαρκώς ταξίδι τους, για να βρουν τον νεογέννητο Μεσσία; Ο Αρχάγγελος - Μαϊντεκερ δεν ένοιωσε με κανένα τρόπο να γίνει άπεροσπαστής! Ποιος λοιπόν θα τους οδηγούσε κατ' ευθείαν, δίχως περιπλοκήσεις εδώ κι' εκεί, στο σπήλαιο της Βηθλεέμ; Κανείς! Δεν ήσυχζε κανένας...

Οι Μάγοι στο τέλος βαρέθηκαν να τον παρακαλούν και πρότερος απ' όλους ο Γάσπαρ, ο μαύρος βασιλιάς της Αιθιοπίας, σήκωσε τους ώμους του και φώναξε θυμωμένος:

— Αφήστε τον, αδελφοί μου, αυτόν τον πεισματάρη! Δεν μπορούμε να ξεκινήσουμε δίχως τον Αρχάγγελο - Μπαϊντεκερ!

Ο συνετός Μελχιώρ όμως, διατακτικός όπως όλοι οι Άραβες, του απάντησε στενοχωρημένος:

— Μά πως θα βρούμε, αδελφέ μου, το σπήλαιο;

Ο Βαλτάσαρ τότε, ο σκούρος Χαλδαίος αστρολόγος, τους εξήγησε:

— Ο' ακολουθήσουμε, αδελφοί μου, τον άστέρα. Ή λάμψη του είναι εκπληκτική στον ούρανο. Άς οδηγηθούμε από τον άστέρα! Είναι ο αόριστος τρόπος για να μη χάσουμε το δρόμο...

Άμέσως λοιπόν ετοίμασαν τα δώρα τους και κατέβηκαν από τον ούρανο στη σκοτεινή γη. Ήταν νύχτα. Μία μαύρη κι' ασέληνος χειμωνιάτικη νύχτα.

Πού είχαν προσγειωθεί; Κι' οι τρεις τους δεν ήξεραν φυσικά που βρισκόντουσαν. Ή χώρα εκείνη τους φάνηκε παράξενη. Οι δρόμοι της ήταν γεμάτοι λάσπες κι' εδώ κι' εκεί ύψονόντουσαν προς τον ούρανο πανύψηλα σπιτία, κατάναντα.

Οι Μάγοι κούνησαν θλιβερά το κεφάλι τους. Εύρισκαν άσχημη εκείνη την έξοχη και λυπνότερη που δεν έβλεπαν γύρω τους τη Βιβλική έρημο, τις στάνες των βοσκών και τα αινώδια δένδρα... Μά εκείνο που τους άνησυχούσε περισσότερο ήταν ότι δεν έβλεπαν τον άστέρα. Πότε λοιπόν θ' αντίκριζαν τις εκπληκτικές λάμψεις του; Έκανε ένα τουσχερό κορμό εκείνη τη νύχτα και τα σανδάλια τους είχαν μουσκέψει από την υγρασία...

Οι τρεις Μάγοι τυλίχτηκαν καλύτερα στους βασιλικούς μανδύες τους και τράβηξαν μπροστά. Τα μαύρα σπιτία γινόντουσαν τώρα πιο πικρά κι' οι δρόμοι καλύτεροι. Τέλος βρέθηκαν σ' ένα άμορφο δρόμο, με κατάρματα μαγαζιά. Απ' όλα τα σπιτία άκουγόταν τώρα χαρούμενες φωνές και γέλια. Μερικά μεγάφωνα ξεκούφαιναν τον κόσμο με τα βραχνά τραγούδια τους. Ένα παράξενο πλήθος περνούσε βιαστικά από εκείνον τον δρόμο κι' ούτε γύριζε καθόλου να κοιτάξει τις εξωτικές φρεσινές των Μάγων. Ο κόσμος εκεί πέρα φαίνεται ότι θα ήταν συνηθισμένος σε τέτοιους είδους έκκεντρικές επισκέψεις. Ένα μικρό παιδάκι μά-

λιστά, που περνούσε από κοντά τους, φώναζε μία στιγμή περνούσε:

— Τί είναι αυτόι, μαμά; Μήπως είναι εκκοιμάροι;

Μά οι Μάγοι δεν έδωσαν καμιά προσοχή στα λόγια του, γιατί έσπευζαν να βρουν τον άστέρα. Κι' άξαφνα, εκεί που κινούνταν, είδαν τον ούρανο να φωτίζεται από μία εκπληκτική λάμψη.

— Επί τέλους! άνατέναξαν κι' οι τρεις με μία φωνή και η έσπευσαν πρόσωπα.

Και ξεχνώντας την κόπωση τους, τράβηξαν γρήγορα για να τον άστέρα. Ύστερα από λίγο λοιπόν βρέθηκαν μπροστά σ' ένα μαγεμένο χτίριο, απ' όπου έρχόνταν σαν φωτεινός χειμάρρος προς τον ούρανο μία δέσμη από άσπριες άχτίδες.

Οι Μάγοι στάθηκαν μία στιγμή στην είσοδο εκείνου του άμυγδαλοειδούς κι' έπειτα, ολόχαροι που είχαν φτάσει στο τέλος του ταξιδιού τους, μπήκαν μέσα με σταθερό βήμα. Μαζί τους μπήκαν την ίδια στιγμή και τρεις άνθρωποι. Ο ένας από τους

ήταν κοντοχόντρος, κάπνιζε ένα παλιό ποτήρι κι' έλεγε με μία ξενική προφορά:

— Φέρνουν το συμβόλαιο, για να το αγοράση! Έκαστο χιλιάδες δολάρια!

Ο άλλος, λεπτός κι' ευκίνητος, κρατούσε στο χέρι του ένα χαρτί.

— Θέλω ένα ειντερόνι, είπε. Άλλωδες ή εφημερίδες θα μιλούν κι' αυτόν καταπληκτικό γεγονός!...

Ο τρίτος ήταν ένας δαίλις νέος, που κρατούσε στα χέρια του μία πελώρια εθιμοδωμή και την έσφιγγε κατά την άκρη στην καρδιά του.

Οι Μάγοι κατάλαβαν άμέσως ότι οι άλλοι ήταν προσκεκλημένοι, που ήρθαν να προσφέρουν τα δώρα τους. Φάνηκε πως οι άλλοι ήξεραν καλύτερα το δρόμο, γιατί έπαιρναν άμέσως στο βάθος της αίθουσας. Τρεις Μάγοι έβρεξαν τότε για να τους φτάσουν κι' άναλώνοντας μία πρώτη προσπάθεια μέσα σε μία αίσθηση καταπόνησης, διάνοιξαν τον δρόμο. Ο κόσμος που ήταν σκότα εκεί μέσα γύρισε άπτομα και τους κοίταζε κατάπληκτος.

— Πού είναι το θείον Βήμα; ρώτησε ο Μάγος Γάσπαρ με μεγάλη έγερση.

Μία άμορφη γυναίκα τότε άπετασε τον κόρφο κι' όλος ο κόσμος παράτησε τη δουλειά του και ήλθε να κοιτάξει.

Μία μέρα τον προκάλεσε κάποιος και φιλονείκησαν. Στο τέλος άρραχτήκαν και ο Τζόνσον, πληγωμένο βαρεά, τόν άφησε στον τόπο, δίνοντας τον κατακταμένο ένα χτίσμα κι' ένα χοντρό σίδερο. Διάστει τότε και λίγο έλειψε να καταδικαστεί εις τόν θάνατον. Τη γλύτωσε όμως και ύστερα από δι

χρόνια βγήκε απ' τη φυλακή.

Όσοσο το πάθημά του αυτό δεν τον σωφρόνισε. Έξακολουθούσε να είναι φοβερά εθιμοδωμής, δεξιόχεις και αριστερός. Τη άθλητική του σώμα τον έκανε άριστη και προκλητική. Ήταν ρωμαλέος, βαρύς και βίαιος. Είχε πρόσωπο πλατύ και μακριά, βλοσυρό, σαγόνι γερό, φουσκωμένα μάγουλα, βλέμμα σκληρό ανθρώπου θυμαμένου ή έτοιμου να θυμώσει. Όταν σπινάζε στο Καίμπριτζ πέθανε ο πατέρας του, και ο θείος του, έργο-σπινάζε στο Καίμπριτζ, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

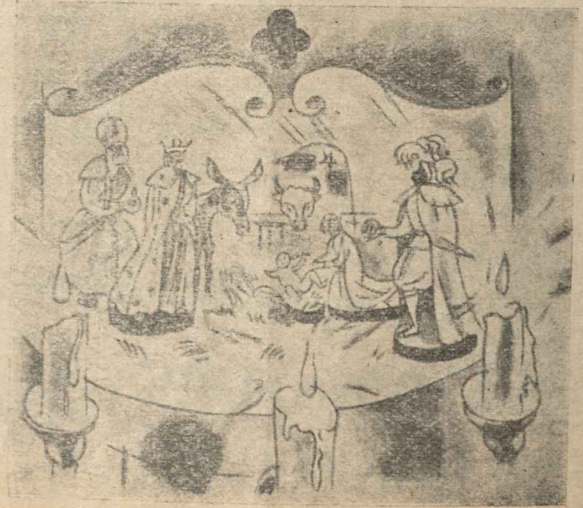
Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΜΠΕΝ ΤΖΟΝΣΟΝ, Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΓΓΛΟΣ ΔΡΑΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

Πώς ή δέξα του Σκίξπηρ έπεσκόιασε τους συγχρόνους του. Τα παιδικά χρόνια του Τζόνσον. Ή άπέραντη μάθησίς του και σοφία του. Πώς έγινε φονής και ληστής. Ή φιλελογικές του διαμάχες με τον Σκίξπηρ. Το πρώτο έργο του Τζόνσον. Τα άθλια γηρατειά του, κλπ. κλπ.

ΕΤΑΞΕΥ του 1570 και του 1630, κατά την περίοδο της Άγγλικής Άναγεννήσεως των γραμμάτων, έζησαν και άνδεύχθησαν στην Άγγλία ένα πλήθος σπουδαίων δραματουργών — ο Φόρντ, ο Μάρλοου, ο Γουέμστερ, ο Μπάμοντ, ο Φλέτσερ —, άλλ' ο σύγχρονός τους Σαίξπηρ ήταν τόσο μεγάλος και τόσο καταπληκτικός, ώστε τους έπασχισε όλους και μετράισε κατά πολύ τη δόξα, που θα είχαν αν δεν ήτύχηκε αυτός.

Άνάμεσα στους δραματουργούς αυτούς ο πιο σπουδαίος ίσως απ' όλους ήταν ο Μπέν Τζόνσον.

Ο χρόνος που γεννήθηκε ο Τζόνσον δεν είναι εντελώς εξακριβωμένος. Το πιθανότερον φαίνεται ότι γεννήθηκε το 1573, δέκα χρόνια άργότερα από τον Σαίξπηρ.

Σκοτεινά κάπως είναι και τα πρώτα παιδικά χρόνια του Τζόνσον. Άν πάσως έξορισε θετικά ότι τα μαθήματα του Γενναίου τον σκόπευαν στο Λονδίνο, όπου και είχε γεννηθεί, και ότι κατόπιν σπούδασε Φιλολογία στο περίφημο Πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ.

Ήταν έξαιρετικά μελετηρός ως φοιτητής και άργότερα, και γι' αυτό πολύ γρήγορα απέκτησε άπανάστατο βαθμό γνώσεων. Ήταν ένας αληθινός επάναστρος. Σ' όλη του τη ζωή κατέγραφε ο Τζόνσον σε μεγάλα τετράδια όλα τα χωρία των αρχαίων συγγραφέων, που του είχαν κάνει εντύπωση κατά την διάρκεια των αναγνώσεών του, χωρία, που τα χρησιμοποιούσε κατόπιν στα θεατρικά έργα του. Δεν διάβαζε δέ μόνον τους μεγάλους συγγραφείς της αρχαιότητας, τους γνωστούς, τους φημισμένους, αλλά και τους μέτριους και τους λησιμονημένους, όπως επίσης και τους σχολιαστές, τους κριτικούς και τους ιστορικούς. Τους ιστορικούς τους είχε μελετήσει τόσο πολύ, ώστε όχι μόνον τα γεγονότα, αλλά και τη ήθη και έθιμα της αρχαιότητας τα γνώριζε όσο και της συγχρόνου του εποχής. Αδύτην πεία την έπαιζε στα δάχτυλά του:

Την μελετούσε κάθε μέρα, σημειώνοντας κάθε τι που του κινούσε ιδιαίτερος την προσοχή, λαϊκές έκφρασεις και λέξεις, παροιμίες, παράξενα φαινόμενα, περιγραφές τύπων, χαρακτηριστικές λεπτομέρειες, όπως άφωδες έκαναν και οι εναντιορυσταί της σχολής του Ζολά.

Δεκαεννιά χρόνων γύρισε ο Τζόνσον στο Λονδίνο. Φτωχός καθώς ήταν, για να ζήσει άναρχήταρε γ' ήθη ήθους, συγχρόνως δέ άρχισε να κάνει διασκεύς αρχαίων δραμάτων.

Μία μέρα τον προκάλεσε κάποιος και φιλονείκησαν. Στο τέλος άρραχτήκαν και ο Τζόνσον, πληγωμένο βαρεά, τόν άφησε στον τόπο, δίνοντας τον κατακταμένο ένα χτίσμα κι' ένα χοντρό σίδερο. Διάστει τότε και λίγο έλειψε να καταδικαστεί εις τόν θάνατον. Τη γλύτωσε όμως και ύστερα από δι

χρόνια βγήκε απ' τη φυλακή.

Όσοσο το πάθημά του αυτό δεν τον σωφρόνισε. Έξακολουθούσε να είναι φοβερά εθιμοδωμής, δεξιόχεις και αριστερός. Τη άθλητική του σώμα τον έκανε άριστη και προκλητική. Ήταν ρωμαλέος, βαρύς και βίαιος. Είχε πρόσωπο πλατύ και μακριά, βλοσυρό, σαγόνι γερό, φουσκωμένα μάγουλα, βλέμμα σκληρό ανθρώπου θυμαμένου ή έτοιμου να θυμώσει. Όταν σπινάζε στο Καίμπριτζ πέθανε ο πατέρας του, και ο θείος του, έργο-σπινάζε στο Καίμπριτζ, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μά ο λάθος οικοδομή, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον.

λους τους ανέμους με την ταχύτητα του πνεύματός του και με την επινοητικότητα του.

Όταν ο Τζόνσον βγήκε από τη φυλακή, μολοντί νεώτατος άώμης, είσαι μόλις χρόνων, παντρεύτηκε. Ύστερα από δύο χρόνια ανέλαβε στο θέατρο το πρώτο του έργο.

Ή γυναίκα του τότε γεννούσε παιδιά, έπρεπε να τα θρέψη. Ο Τζόνσον όμως δεν ένοιωσε να κάνει και υποχωρήσεις στα γούστα του κοινού. Τις χοντροκομμένες κωμωδίες με τις άνοητες υποθέσεις και τις άπιδανες λύσεις τις σκαίνονταν. Φιλοδοξούσε να γράφει κωμωδίες που να έχουν ευγένεια και αξιοπρέπεια, όπως έλεγε, μία φιλοσοφία ωφέλιμη, σαν τις κωμωδίες των αρχαίων Λατίνων συγγραφέων, του Τερεντίου και του Πλάτου. Τις ιδέες του αυτές τις διεκίνησε στους πρόλογους των έργων του, συγχρόνως δέ έσάρκαζε κωμωδικάτα τους άντιπαλούς του. Έτσι δεν άργησε ν' αποκτήσει λυσσώδεις έχθρες, με τους οποίους έκανε έναν άμειλιτο πόλεμο ως το τέλος της ζωής του και οι οποίοι τον προσέβαλλαν πολλές φορές και τον έβριζαν μέσα στο ίδιο το θέατρό του.

Μά δεν τώβαζε μόνον με τους κωμωδιογράφους ο Μπέν Τζόνσον. Τάβαζε και μ' ολόκληρη την Άγγλική κοινωνία, την άριστοκρατία από πάντων, της άποιας κατηργάσε την διαφθορά, έχωρις να φοβάται — λέγει ένας σύγχρονός του — ούτε το δηλητήριο των έταρων ούτε τα σπύλια των μαρτύρων. Όσο για τους άρχοντάς του, τους μεταχειριζόταν σαν μαθητάς. Τους μιλούσε στα έργα του με ύφος και τόνο δασκάλου. Κάποτε ρωκονιδύνασε και ακόμα περισσότερα.

Από φίλοι του κωμωδιογράφοι, ο Μάρτσον και ο Τσάπμαν, φυλακίστηκαν, γιατί σε κάποια τους κωμωδία είχαν θέσει φανερά έναν ισχυρό άρχοντα. Την άλλη μέρα διαδόθηκε ότι για τιμωρία δά τους έκοβαν τη μύτη και τ' αυτιά. Μόλις τ' άκουσε αυτό ο Τζόνσον, έτρεξε άμέσως στον δικαστή και τώπει ότι και αυτός είχε συνεργαστή στη συγγραφή της κωμωδίας και ότι ήταν έτοιμος να υποστεί την ίδια τιμωρία με τους φίλους του. Ή γενναία αυτή πράξις του Τζόνσον συγκίνησε τόσο πολύ τον προσβεβλημένο άρχοντα, ώστε δήλωσε ότι δεν ήθελε να τιμωρηθούν οι δύο κωμωδιογράφοι. Όστόσο, όταν γύρισε στο σπίτι του ο Τζόνσον, στο ξεφάντωμα που έπικολούθησε για να πανηγυρισθώ το χαριόμοστο γεγονός, ή μπετέρα του τον πήρε ιδιαίτερος και τώπει ένα ισχυρό κρασί, στο οποίο είχε θέσει ένα ισχυρό δηλητήριο.

Όθ' αμύ τώδινε, γράφει σχετικάς ο Τζόνσον, για να με γλυτώσω από την ντροπή της τιμωρίας, που θα μου επέβαλαν και ήταν άποφασισμένη να πιη ύστερα και αυτή από το ίδιο δηλητήριο.

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του ο Τζόνσον υπέφερε από άγχεια. Άνοητοχρόνης, σπάταλος, έώδυνος, κι' κρόδιζε κι' έτσι, μολοντί είχε γράψει άπειρα έργα, ήταν υποχρεωμένος να γράφει ακόμα για να ζή. Δύο χρόνια πριν απ' το θάνατό του προσέβαλλε από παλινού, συγχρόνως δέ και αρρομασθήκαν και τα πρώτα συμπτώματα της υδρωπίας. Απ' το δαμάτιό του δεν έβγαλε πια, ούτε μπορούσε να περπατήσει δίχως να τον κρατούν. Τα έργα του δεν περπατούσαν. Οι έχθρες του τον έβριζαν, κοροϊδούσαν την πομπή του κοιλιά, το άρρωστικέ του μάλ' του. Συγχρόνως ή ραδιονομίες ενός συναδέλφου του έγιναν

αφορμή να χάσει ο Τζόνσον ένα επίδομα, που έπαιρνε από το παλάτι. Για να ζήσει, ήταν υποχρεωμένος να ζητιανεύη πότε από τον ένα, πότε από τον άλλον. Ή γυναίκα του, τα παιδιά του, είχαν πεθάνει. Ζούσε ολόνόστος, έγκαταλειμμένος, άπορηταίμενος από μη γερόντιση.

Έτσι άθλια και πένθιμα σόφθηκε ως τον τάφο ένας από τους μεγαλύτερους ποιητάς της Άγγλιας, όχι πολύ κατώτερος του Σαίξπηρ, και από άρισμένους άπόμενους, ίσως άνώτερός του.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Αν ένας άνθρωπος σε ξεγέλασε μία φορά, έκανε μία πράξι κακή.

— Αν όμως σε γέλασε για δεύτερη φορά, έκανε μία πράξι δίκαιη κι' άξία...

— Ο βάνανος άποστρέφεται και των άλλων την ενγένεια, γιατί δεν θέλει ν' αναλάβη την υποχρέωση να την άναποδοθή. Περσική.

— Όπως τις πλοίες πηγές τις καταλαβαίνει κανείς όταν πιάσει την ρασία, έτσι και τους καλούς φίλους τους ξεχωρίζει όταν τον βρει δυστυχία.

— Ο βάνανος άποστρέφεται και των άλλων την ενγένεια, γιατί δεν θέλει ν' αναλάβη την υποχρέωση να την άναποδοθή. Περσική.

— Όπως τις πλοίες πηγές τις καταλαβαίνει κανείς όταν πιάσει την ρασία, έτσι και τους καλούς φίλους τους ξεχωρίζει όταν τον βρει δυστυχία.

— Ο βάνανος άποστρέφεται και των άλλων την ενγένεια, γιατί δεν θέλει ν' αναλάβη την υποχρέωση να την άναποδοθή. Περσική.

— Όπως τις πλοίες πηγές τις καταλαβαίνει κανείς όταν πιάσει την ρασία, έτσι και τους καλούς φίλους τους ξεχωρίζει όταν τον βρει δυστυχία.

— Ο βάνανος άποστρέφεται και των άλλων την ενγένεια, γιατί δεν θέλει ν' αναλάβη την υποχρέωση να την άναποδοθή. Περσική.

— Όπως τις πλοίες πηγές τις καταλαβαίνει κανείς όταν πιάσει την ρασία, έτσι και τους καλούς φίλους τους ξεχωρίζει όταν τον βρει δυστυχία.

— Ο βάνανος άποστρέφεται και των άλλων την ενγένεια, γιατί δεν θέλει ν' αναλάβη την υποχρέωση να την άναποδοθή. Περσική.

— Όπως τις πλοίες πηγές τις καταλαβαίνει κανείς όταν πιάσει την ρασία, έτσι και τους καλούς φίλους τους ξεχωρίζει όταν τον βρει δυστυχία.

MIREILLE BROCEY

ΠΑΛΙΑ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τὰ διάφορα Χριστουγεννιάτικα έθιμα στις χώρες τής Εὐρώπης. Ἡ παραστάσις τοῦ «Μυστηρίου τῶν Χριστουγέννων» στή Γαλλία. Ἡ παράθεσις «Γιορτῆ τοῦ Γαϊδάρου». Τὰ παλαιὰ Γερμανικά κάλαντα. Ἡ «Θεία Ἀρι» καὶ τὰ παιγνίδια τῆς. Ἡ «Κυρὰ τῶν Χριστουγέννων» στήν Ἀλσατία. Πῶς ἀγιάζονται τὰ κούτσουρα τῆς φωτιάς, κλπ. κλπ.

δια.

3.—Στις θεατρικές παραστάσεις που γινόντουσαν άλλοτε στις εκκλησίες και που γίνονται σήμερα στις δημόσιες πλατείες και στους δρόμους.

4.—Στις πομπές που ακολουθούσαν άλλοτε τις θεατρικές παραστάσεις του Μυστηρίου των Χριστουγέννων και που σήμερα σε μερικές χώρες έχουν πάρει έναν εθιμικό ή αποκριτικό χαρακτήρα.

Και 5.—Στις μαντείες ή στα μάγια, όπως είναι το γνώρισμα του αραβοναστικού ή της αραβοναστικής, ή πρόθεσις του μέλλοντος, το έθος της γουσουζιάς κι ο έξευμενισμός της καλής τύχης...

Πολλά απ' αυτά τα έθιμα διατηρούνται ακόμη και σε φυλές που δεν είναι χριστιανικές και που γιορτάζουν τα Χριστούγεννα, δίχως να ξέρουν γιατί, ίσως από μίμηση ή απ' την επίδραση του χριστιανικού περιβάλλοντός τους.

«Ως τον IV αιώνα, ο κόσμος γιόρταζε τα Χριστούγεννα τότε τον Γενάρη, τότε τον Ἀπρίλιον και τότε το Μάρη. Πρώτος ο Πάπας Ἰούλιος I ὥρισε τις 25 τοῦ Δεκεμβρίου γι' αὐτή τὴ μεγάλη γιορτή, πού ἦταν ὡς τότε τόσο παράξενα κινητὴ σ' ὅλους σχεδὸν τοὺς μῆνες τοῦ χρόνου.

Ποὺ πρωτοῦρχισαν τώρα ἡ θεατρικὴ παραστάσις κατὰ τὴ μέρα τῶν Χριστουγέννων. Οἱ ἱστορικοὶ μᾶς λένε ὅτι ἀρχίσαν σ' ὅλες τὶς πόλεις τῆς Γαλλίας μετὰ τὴν περίφημη Μυστήριον τῶν Χριστουγέννων, πού ἦταν πασίγνωστο τότε ὡς μιά χαροῦμενη διασκέδασι μετ' ὄνομα: Ἡ Γιορτὴ τοῦ Γαϊδάρου. Τὸ κύριο πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ παράξενου Μυστηρίου ἦταν ἡ γαϊδάρια τοῦ Βαλαάμ. Ὁ Βαλαάμ, ὁ μάντης-προφήτης, προχωροῦσε καὶ ὅλα σὲ ἀεὶ ἐκτεταμένο ζῶο του, πού μίλησε ὡς ἄνθρωπος περικυκλωμένος ἀπ' ὅλους τοὺς προφήτες τῆς Γραφῆς, οἱ ὅποιοι ἀνήγγειλαν τὴν ἔλευσι τοῦ Μεσσία. Τοὺς ρόλους τῶν προφητῶν τοὺς ὑποδύντο πάντα οἱ παπάδες.

Ἄλλοι πάλι ἔπαιζαν τὸ ρόλο τοῦ Ζαχαρία καὶ τῆς Ἀγίας Ἐλισάβετ μετὰ τὸ γιοῦ τῆς τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Βαπτιστή, καθὼς καὶ τὸν Ναβουχοδονόσορα, τὰ τρία παιδιά του, πού ρίχτηκαν στὴν κάμινον καὶ τέλος κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴν Σιθόλλα Ἐρυθραία.

Κατὰ τὴν παράστασι λοιπὸν τοῦ Μυστηρίου, ἔβαζαν τὸν κόσμο σὲ δύο ἀράδες: Ἀπὸ τῆς μιάς μεριᾶς ἦσαν οἱ Ἐθελαιοὶ, ἀπὸ τῆς ἄλλης οἱ Ἀθῶοι. Ὑστερὰ ἔφερναν μιά μεγάλη λεκάνη κι' ἐβρίχταν τὰ τρία παιδιά στὴν κάμινον. Ὁ Ναβουχοδονόσορ τότε ἐκφωνοῦσε ἕνα μεγάλο λόγο κι' ἡ Σιθόλλα ἔ.

ρυθραία προφήτευε τὴ γέννησι τοῦ Σωτῆρος. Ἐπειτα ὅλοι οἱ προφῆτες ἐφελαν «ἐν χορῷ» καὶ τέλος ἀρχίζε ἀμέσως κατὸν ἡ λειτουργία τῆς ἐκκλησίας.

Στὸ Μπωβέ, στὴ Γιορτὴ τοῦ Γαϊδάρου παραστάται τὴ Φυγὴ στὴν Αἴγυπτον τοῦ Ἰωσήφ μετὰ τὴ Μαρία καὶ τὸ Βρέφος. Τὸ ὄμορφο κορίτσι πού ὑπεδύετο τὴν Παρθένη στεκόταν καὶ παρακολουθοῦσε τὴν λειτουργία κοντὰ στὴν Ἁγία Τράπεζα. Ὅσο γιὰ τὸ λαό, ἔφελνε ἕνα παράξενο τροπάρι, κομικὸ περισσότερο παρὰ σοβαρό, μ' ἀνακατεμένα γαλλικά καὶ λατινικά. Τέλος ὁ παπᾶς πού λειτουργοῦσε, ἀντὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ φέλνῃ τὸν Χριστὸν γεννᾶται, φώνηζε τρεῖς φορές: «Χι-χάν! Χι-χάν! Χι-χάν!».

Αὐτὸ τὸ ἔθιμο τῶν θεατρικῶν παραστάσεων σὲς ἐκκλησίες δὲν διατηρεῖται πια σὲς ἐπαρχίες τῆς Γαλλίας. Οἱ Γάλλοι ἔχουν περιορισθῇ στὴν αὐστηρὴ θεατρικὴ λειτουργία καὶ πρὸ πάντων σὲς εἰκογενειακὴς γιορτές.

Ἔνας παλῆς Γερμανὸς χρονικογράφος, ὁ Μπέμ Ἀουμπόους, ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὸν XVI αἰῶνα οἱ φραγκοὶ, δηλαδὴ οἱ σημερινοὶ Βασιλεῖς, γιόρταζαν μετὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο τὰ Χριστούγεννα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ.—Ἡ «Θεία Ἀρι» μοιράζει Χριστούγεννατικὰ παιγνίδια στὰ παιδιά.

«Κατὰ τὶς πέντε νύχτες—γράφει ὁ χρονικογράφος αὐτός—πὺν προηγουμένως τῆς μέρας τῶν Χριστουγέννων, τ' ἀγῶνα καὶ τὰ κορίτσια πᾶνε ἀπὸ σπιτί σὲ σπιτί καὶ λένε τὰ κάλαντα, ἀναγγέλλοντας τὴν γέννησι τοῦ Σωτῆρος μ' εὐχὴς γιὰ τὸν καινούργιον χρόνον, πού θὰ μῆνι σὲ λίγο. Τὸ κάθε σπιτί τότε τοὺς δίνει μερικὰ μῆλα, ἀγλάδια, καρύδια ἢ ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἀσημένιο νόμισμα...».

Αὐτὸ τὸ ἔθιμο διατηρεῖται ἀκόμη καὶ σήμερον στὴ Βασιλεία. Εἶνε δέ, ὅπως ἔλεπετε, τὸ πῶς παλῶ καὶ τὸ πῶς κοινὸ σ' ὅλες τὶς χώρες τῆς Εὐρώπης. Οἱ Γερμανοὶ ὅμως ἔχουν καὶ σήμερον ἀκόμη τὸ ἔθιμο νὰ στολίζουν τὶς κεντρικὲς πλατείες τους, ὅπως σὲ Μόναχο, παραδείμματος χάριν, μετὰ μεγάλα Χριστουγεννιάτικα Δέντρα κατὰφορτὰ ἀπὸ χρυσοῦς καρπούς καὶ μετὰ φωτεινὰ λευκοῦδρα. Κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ δέντρα ἔλεπε κανεὶς τὶς στολισμένους Ἀγορὲς μετὰ ψάρια τοῦ Ῥήνου, τοὺς καλοθρεμένους διάνους, τὶς ἀλυσάδες τῶν λουκανίκων καὶ τὰ ζαμπόνια μετὰ τὶς πολυχρῶμες γιρλάντες. Κάθε σπιτί ἔχει τὸ Χριστουγεννιάτικο Δέντρο του καὶ γιορτάζει κι' ἐκεῖνο τὸ θῆμα μ' ἕνα μεγάλο τραπέζι τὴ γέννησι τοῦ μικροῦ Ἰησοῦ.

Στὴ γερμανικὴ Ἐλβετία, τὸ θῆμα τῶν Χριστουγέννων ἔλεπε κανεὶς ἕνα παράξενο θέαμα. Ἔνας ἄνθρωπος, καθάλα σ' ἕνα χαρτονένιο γαϊδούρι, πού εἶνε δεμένο ἀπὸ τὴ μέση του, τριγυρίζε στὸς δρόμους καὶ μοιράζει στὸν κόσμο καραμέλες καὶ ἑρσοὺς καρπούς.

Σὲ πολλὲς πάλι γερμανικὲς ἐπαρχίες, ὅπου ἡ μυθολογία ἀνακατεῖται μετὰ τοὺς χριστιανικοὺς θρύλους, ἔλεπε κανεὶς τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, κατὰ τὶς λαϊκὲς θεατρικὲς παραστάσεις, τὴν περίφημη νεράιδα «Θεία Ἀρι». Ἡ «Θεία Ἀρι» εἶνε καθάλα πάνω σ' ἕνα γαϊδούρι πού γκαρτίζει διαρκῶς καὶ μοιράζει στὰ παιδιά πού τρέφονται ἀπὸ πίσω τῆς ἑαυτοῦ Χριστουγεννιάτικα παιγνίδια.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤὴν Ἀλσατία.—Ὁ Χάιν Τράπ φοβερίζει τὰ παιδιά μετὰ τὸν φοντωτὸ τοῦ κλαδι.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Σ' ΑΓΑΠΩ

Χθές, ὅταν χωρισθήκαμε τὸ θῆμα, μοῦ ἐφάνη μ' ἐφάνη ὅτι σύννεφο σ' ἐσκίαζε τὰ φρύδια. Ὡ! χαμογέλασε γλυκὰ καὶ πὲ πὲς ἦτο πλάνη, πὲ μου πὲς πάντα μ' ἀγαπᾷς καὶ πάντα εἶσ' ἡ ἰδία. Ἡ ἄν σου εἶπα τίποτε πὺν νὰ μὴν πὺν χρωστοῦσα, ἢ καὶ ἄν ἔπρεπε νὰ πὺν, κ' ἐγὼ ἐσιποῦσα, συγχώρησε τὸ λάθος μου, ἀγαπημένη κόρη.

Ἀπομύνη καὶ συγχώρει, συγχώρει μ' ὅτι κι' ἄν σου πὺν κ' ἐνδύει μ' ὅταν σιωπᾷ, γιὰτὶ κοντὰ σου πάντοτε δὲν μὴν ῥεχεται σὲ στόμα παρὰ μιά λέξις: Σ' ἀγαπᾷ!

Καὶ ἔμω πᾶσαν σ' ἀγαπᾷ δὲν σου τὸ εἶπ' ἀκόμα.

ΔΗΜ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΣΥΝΤΑΓΗ ΧΩΡΙΑΤΙΚΗ

Μὰ μὴν μὴν μὴν φύτεψης, Μὰ μὴν στεφανώθης, Τρίτῃ μέρᾳ μὴ δουλέψης, Σάββατο μὴ στολισθῇς.

Μὲ τὰ ἔμπα τ' Ἀπριλίον νὰ εὐπᾶ πρὶν τοῦ ἡλίου κι' ὅλο σου τὸ καλοκαίρι μὴ κοιμῶ τὸ μεσημέρι.

Στρώμα πάντα σου φτενὸ καὶ λιγὸφαγο τὸ δείπνο, κι' ἄμ' ἀκούς τὸν πετεινὸ, τὸ σταυρὸ σου καὶ στὸν ὕπνον.

Στοὺς μεγάλους τοῦ χωριοῦ (σου) κῦτταξε μὴ θαρρευθῇς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ χεριοῦ σου μονάχα νὰ ὑπιστευθῇς.

Γιὰ τῆς στάνης σου τὸ σκύλο καὶ γιὰ τοῦ χωριοῦ τὸ μῦλο πᾶρα γιὰ τοὺς ὑπομάρους νὰ σκοτίζεται ὁ νοῦς.

Κάλλιο γινῶμα σου καὶ θῆμα λαγῶνα μ' ἄλως λάδι καὶ ρουχάκια φτωχικά, πᾶρα γρῶσια δανεικά.

Κῦτταξε σὲ θηλυκὸ σου γράμματα πολλὰ μὴ μάθη, μὴν ὠρῇς τὸ διάβολο σου καὶ τ' ἀγιάτρετα μὴν πάθης.

Καὶ περὸς ὅπου ἔλα τὴ γυναῖκα τὴ μαριόλα, κῦττα μὴν παρακαίδεψης καὶ κακὰ τὰ ξεμπερδέψης.

ΠΑΝ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Κατὰκορφα τὸ θῆμα-θῆμα στὰ θουνα, ὅταν ὁ ἥλιος βασιλεῖ δόξασι μὲν, μετὰ τὸν ἥλιον σὺννεφο στεφανωμένος, καὶ πᾶσι ὁ κόσμος σὲ πέλῃ φωτεινὰ.

Τὸ θῆμα-θῆμα στ' οὐρανὸν τὴν ἀγκυλία, σὺν σὲ καθρεφτῇ ἑστέρο ζωγραφισμένον, στέκουν τὰ δένδρα τοῦ θουνοῦ ἀκαταμάχητα ἀκίνητα στὰ ὅρη των, στὴ σιγαλία.

Μοιάζουν μετὰ μαύρους ρασοφόρους καλοῦχρους, πὺν πεμψοῦν τὴν θῆμα τὴν προσεχὴ ἀπ' τὴν ἀγία, τὴν ἀλόφωτη Φωγί, ἔρβω στὸς ἀναρίθμητους τῶν χρόνων γῆρους.

ΑΡΙΣΤ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

ΠΟΛΕΙΣ

Σὲ χορὸ φρενασμένο ἔξορῶν ἔλῃς μόλις Φάνουν φεύγουν ἢ πᾶσι Καὶ τίς χάνει τὸ τραῖνο...

Πειρασμοὶ ἀγαπημένοι! Σὲς κῦτταξε ἀπ' τὸ τῆμα Πόλεις! φῶτον ποτάμι Πόλεις ἰσκιὸν ὀλιμμένον!

Ἐδὼ πλῆθη στὰ δρόμο, ἔκει ἔρμια στὰ σοκάκια Μοῦρη ἐδὼ μετὰ τῆμα Θεία ἐδὼ μετὰ τὸ Δόμο.

Χαρώπες, λυπημένες, Πὺν μοῦ πᾶσι, πὺν πᾶσι, Πόλεις! φῶτον ποτάμι Πὺν σοφὸν γὰρ τὸ τραῖνο!

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Θάνατοι ἀμετρήτοι, ὡ καιροὶ Καὶ χρόνοι ἱστορημένοι! Ἄφροι τῆς θάλασσας τῆς μακρινῆς... —Φτωχὴ καρδιά τί θὰ γείνης;

Σὲ ῥέθον τὰ μάτια τῶν ῥαϊσῶν, ὅτε ρίξουν τὰς ἀλαβρινὰς Βλέμματα καὶ στοὺς ἀλαφροὺς Δικούς μας ἑξανατοῦσε ὁ φῶς.

Ἡ μόνο ἡ θάλασσα ἡ πλατεία Θὰ μᾶς φέρῃ μιά νύχτα Στεφάνῃ τῆς, ὡς πὺν νὰ εἶπ' Νὰ μᾶς σκορπίσ' ἄλως ἀγῶ.

Στὸν ἥλιο νὰ μᾶς ρίξῃ ἐμ, Πὺν μοῦ πᾶσι, πὺν πᾶσι, Πὺν μοῦ πᾶσι, πὺν πᾶσι, Πὺν μοῦ πᾶσι, πὺν πᾶσι, Πὺν μοῦ πᾶσι, πὺν πᾶσι.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

παιδιά νὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ χαροῦν. Γι' αὐτὰ ἐτοιμάζονται τὰ καλύτερα γλυκὰ, γι' αὐτὰ στρώνεται τὸ πλουσιοπάροχο τραπέζι. Οἱ μεγάλοι δὲν συλλογίζονται παρὰ μονάχα πὺν νὰ εὐχαριστήσουν ὅσο μποροῦν πὺν πολλοῦ.

Τὴν ὥρα λοιπὸν πὺν κάθονται ὅλοι γύρω ἀπὸ τὸ τῆμα καὶ περιμένουν νὰ τοὺς καλέσουν σὲ τραπέζι, ἀκούγεται ἀπὸ τὸ δρόμο ἕνα καμπανάκι: εἶνε ἡ Κυρὰ τῶν Χριστουγέννων νὰ πὺν ζητᾷ νὰ μῆνι σὲ σπιτί μαζὺ μετὰ τὸν Χάιν Τράπ, πὺν εἶνε ἕνα εἶδος Ἀν-Βασίλη τῶν Ἀλσατῶν.

Πολλὲς φορές, αὐτὴ ἡ Κυρὰ τῶν Χριστουγέννων, πὺν συμβολίζει τὴν Παρθένη. Εἶνε καθάλα σ' ἕνα γαϊδούρακι, ντυμένη μ' ἕνα κάτασπρο φόρεμα. Ὁ Χάιν Τράπ τὴν ἀκολουθεῖ ἀπὸ πίσω φορῶντας σὲ κεφάλι ἕνα γούνινο σκούφο καὶ μετὰ τὸ πρόσωπο μωτσοῦμένο μετὰ καπνία, ἀπ' ὅπου κρέμεται μιά τρομακτικὴ κόκκινη γενειάδα. Στὸ ἕνα χέρι του κρατᾷ ἕνα φοντωτὸ κλαδί καὶ φοβερίζει μ' αὐτὸ τ' ἄτακτα παιδιά, ἐνῶ ἡ Κυρὰ τῶν Χριστουγέννων νὰ νὰ χαρίζῃ στὰ φρόνιμα παιδιά παιγνίδια καὶ γλυκὰ. Κι' ὁ δὺς τοὺς ἔπειτα φεύγουν ἀπ' τὸ σπιτί γιὰ νὰ συνεχίσουν σ' ἄλλα τῆς ἐξαπνικῆς καὶ παραξένης ἐπισκέψεως τους.

Οἱ γονεῖς τότε τῶν παιδιῶν τὰ συγκεντρώνουν γύρω ἀπὸ τὸ Χριστουγεννιάτικο Δέντρο καὶ τοὺς μοιράζουν τὰ παιγνίδια πὺν κρέμονται ἀπ' αὐτὸ. Μαζὺ μετὰ τὰ παιγνίδια τοὺς δίνουν κι' ἕνα κλαδί πεύκου πὺν θεωρεῖται εὐλογημένο καὶ πὺν φυλάγεται ἐν-λαθικά ὅλη τὴ χρονία.

Μὲ τὰ γέλια κατόπιν καὶ μετὰ τὶς διασκεδάσεις περνᾷν γρήγορα ἡ ὥρα κι' ἔρχονται τὰ μεσάνυχτα δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς. Ἡ καμπάνες τότε ἀρχίζουν νὰ σημαίνουν γιὰ τὴ λειτουργία κι' ἀμέσως ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, στολισμένοι μετὰ γιορτινὰ τοὺς καὶ, κρατῶντας σὲ χέρι ἕνα φανάρι, τραβοῦν γιὰ τὴν ἐκκλησία τῆς ἐνορίας. Στὸ σπιτί τώρα ἔχει ἀπομείνει μονάχα ἡ ὑπηρετρία νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ τραπέζι τῶν Χριστουγέννων.

Μετὰ τὴν λειτουργία, ὅλη ἡ οἰκογένεια γυρίζει πάλι εὐθὺς σὲ σπιτί. Ὁ παπῆς τότε, ἀφ' οὗ ἐξεκουραστὴ λιγάκι, σηκώνεται καὶ στέκεται μπροστὰ στὸ τῆμα πὺν τὸ στολίζουν πελώρια μωρῶδρα κούτσουρα. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν τὸν πλησιάζει τὸ πῶς μικρὸ ἀπὸ τὰ παιδιά κρατῶντας στὰ χέρια του μιά παλαιὰ κούπα γεμάτη ἀγίασμα κι' ἕνα κλαδί μυρτιάς. Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἔχει σηκωθῇ τώρα καὶ στέκεται σιωπηλὰ ἀπέναντι ἀπὸ τὸ τῆμα. Ὁ παπῆς πᾶνει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μικροῦ τὴν κούπα καὶ ραντίζει μετὰ τὴν ἀγίασμα τὰ κούτσουρα τῆς φωτιάς, προσφέροντας ἀργὰ τὴν προσεχὴ του. Τὰ κορίτσια ὕστερα σπρώχνουν πὺν μέσα στὴ φωτιά τὰ κούτσουρα κι' ὀδηγοῦν ὅλο τὸν κόσμο σὲ τὸ τραπέζι πὺν εἶνε στολισμένο μετὰ θραστή ἢ ψιττὴ χήνα, μετὰ παλὴ κρασί καὶ μετὰ τρεῖς ἀπὸ δαμάσκηνα.

Τὸ Χριστουγεννιάτικο γλέντι τῶν Ἀλσατῶν κρατᾷ ὡς τὰ ἑξημερῶματα. Μόλις κρᾶσιν οἱ πετεινοὶ, ὅλοι πᾶσι σηκώνονται ἀπὸ τὸ τραπέζι κι' ἐτοιμάζονται νὰ πᾶνε γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Πρὶν ἀποχωρησθῶν ὅμως οἱ συγγενεῖς, δίνουν ραντεβὸ μετὰ-ἑξ τοὺς σὲ σπιτί ἑνὸς ἄλλου γιὰ τὸ μεσημεριανὸν τραπέζι τῶν Χριστουγέννων. Αὐτὸ τὸ γλέντι συμπληρῶνται τὸ τραπέζι τῆς παρασπῆς νύχτας καὶ κρατᾷ συνήθως ἀπὸ τὶς 12 ὥς τὶς 3 ἢ ὅρα τὸ ἀπόγευμα. Ἐπειτα, μόλις νυχτώσῃ, ὅλος ὁ κόσμος πᾶει στὸν ἐσπερινὸν καὶ τέλος ἐξαγυρίζε σὲ σπιτί τοῦ εὐχαριστήματος πὺν πέρασε τόσο ὡμορφα μετὰ τοὺς συγγενεῖς τοῦ τὰ Χριστούγεννα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἔνας ἄνθρωπος πὺν ἀναπᾶ μονάχα τὸν ἑαυτὸ του, εἶνε πὺν δυστυχὴς ἀπὸ αὐτὸν πὺν δὲν τὸν ἀγαπᾷ κανεὶς. Φίρσε Τὸ νὰ διαβάξῃς χωρὶς νὰ σκέφτεσαι, εἶνε σὰν νὰ τρῶς χωρὶς νὰ χωνεύῃς.

Ἡ ἀγωγή μόνη καὶ τὸν ἄσφον πείθει νὰ τιμᾷ τὴν σοφίαν, καὶ τὸν σοφὸν νὰ μὴ κατασιγῇ αὐτὴν διὰ τῆς ἐξαντρώσεως τῶν ἡθῶν.

Μὴν κρίνεις ἕνα ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ ρούχα του, γιὰτὶ αὐτὸ τὸ ἔκαπε ὁ ῥάφτης του. Μὴν τὸν κρίνεις ἀπ' τὴν καταγωγή του, γιὰτὶ κι' ὁ κακὸς πολλὲς φορές κατάγεται ἀπὸ μιά ἐξαιρετικὰ ἐνᾶρετη εἰκογένεια. Μὴν τὸν κρίνεις ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία ἢ τὴν ἀτυχία του στὴ ζωὴ, γιὰτὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἀποτυχάνουν στὴν ζωὴ τους μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ εἶνε τίμιοι!

ΝΤΙΤΚΕΝΣ

Ἡ πένια εἶνε ἐσπερία γιὰ κείνον πὺν τὴν μεταχειρίζεται γιὰ νὰ ζήσῃ μετὰ τὰ γραφόμενά του.

Ὅσοι γράφουν τὰ Ἀπομνημονεύματά τους, τίς ἔξομολογῇ-σεις τους καὶ τὰ Ἡμερολόγια τους, δὲν τὸ κάνουν γι' ἄλλοτι-

ΝΙΤΣΕ

Ὅποιος δὲν ἀγάπησε τοὺς ἄνθρώπους, πρὶν νὰ τοὺς γνωρί-σῃ, κινδυνεύει νὰ μὴν τοὺς ἀγαπήσῃ ποτέ.

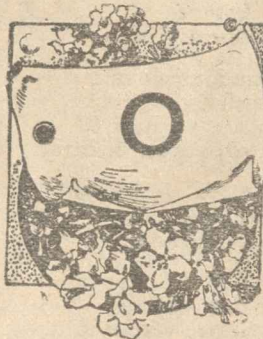
Εὐκολώτερα λείει κανεὶς κακὸ γιὰ τοὺς φίλους του παρὰ κα-

ΒΟΑΤΟΥΡ

λό γιὰ τοὺς ἐχθρούς του.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΓΚΑΡΑ

ΛΟ το κοσμικό και το καλλιτεχνικό Παρίσι αναστατώθηκε αυτές τις μέρες από μια ξαφνική είδηση: «Ο Άνρυ Γκάρα χωρίζει!... Δεν αγαπάει πια την ωμορφη γυναίκα του, την Μπέττυ Ρόου!»

Η είδηση αυτή έπεσε σαν μπόμπα στα γραφεία των εφημερίδων. «Επιτέλους! Νά μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για ένα πολυκροτο «ιντερβιού». Όσο κι αν είναι θλιβερό η ιστορία ενός διαζυγίου, το κοινό σήμερα ενδιαφέρεται περισσότερο για την αίσθηματική ζωή των «αστέρων», παρά για την οικονομική κρίση και τις διαδοχικές πτώσεις της Γαλλικής Κυβερνήσεως. Γι' αυτό κι' ενώ η επείγουσα ανάγκη να διαζευχθούν οι δύο ηθοποιοί, οι οποίοι έχουν περάσει από την ερωτική ζωή τους, την πασιγνώστη και θαυμάσια Μπέττυ Ρόου.

«Ο Άνρυ Γκάρα με υποδέχτηκε μ' ένα απογοητευμένο χαμόγελο. —Ε. ναι, φίλε μου, είναι αλήθεια! Τ' αποφάσισα...» μού είπε. Κι' ο λόγος; Ασυνφώνη χαρακτήρων! Αυτό τουλάχιστον αναφέρεται στην αίτησή. Μά το μυστικό αυτής της ιστορίας είναι άλλο.

—Λένε ότι παραμελούσα την γυναίκα μου για μια άλλη, μού είπατε πάλι; Ο Άνρυ Γκάρα, αυτό όμως δεν είναι αλήθεια. Αυτή τη στιγμή δεν είμαι ερωτευμένος με καμιά γυναίκα κι' ομολογώ, ότι δεν συλλογίζομαι να ερωτευθώ καμιά. Αν ήμουν ερωτευμένος, δεν θα το έκανα, γιατί δεν υπάρχει πια όμορφη τρέλλα στη ζωή από τον έρωτα!...

Μήπως έχει άδικο; Η ιδιαιτελική ζωή ενός γόητος της δόξης, που τον θαυμάζει ο κόσμος, δεν πρέπει να κρύβει μυστικά. Ο Άνρυ Γκάρα δεν υποφέρει από παντοειδή ή να χωρίσει, δίχως να προκαλέσει ένα σασό σκόλο και να δώσει αφορμή να κυκλοφορήσουν ή πιο αστατικές κι' ή πιο απίστευτες διαδόσεις.

Χωρίζουμε, η γυναίκα μου κι' εγώ, μού έμπιστευθηκε ο Γκάρα, δίχως έχθρα και δίχως πίκρα. Θά μείνουμε οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου, αδιάφοροι αν η συνθήκη έπαινε πια να μας άρει... Κι' αυτό το μεγάλο παιδί, το τόσο συμπαθητικό, με τα φαιρινά μάτια και το γλυκό χαμόγελο, δεν κρύβει τους λόγους, που τους ανάγκασαν αυτόν και την γυναίκα του, να πάρουν μια τόσο μεγάλη και τόσο ξαφνική απόφαση. Υπαίτιος του διαζυγίου τους δεν είναι καμιά από τους δυο. Ο πραγματικός ένοχος είναι ο κινηματογράφος!

—Υπάγουν πολλά πράγματα που δεν τα ξέρει ο κόσμος, μού εξασείπε ο Άνρυ Γκάρα. Αντιλαμβάνομαι από αυτά που ακούω γύρω μου κι' από τα γράμματα που μου στέλνουν, ότι πάρα πολλοί είναι

[Ένα «ιντερβιού» του Γάλλου δημοσιογράφου Didier Daix, με τον μεγάλο γόητα, για τους λόγους του ξαφνικού διαζυγίου του]

έκείνοι που φαντάζονται, ότι περνά μια φαντασμαγορική ζωή γεμάτη απερίγραπτο θέλητρο, ότι ζω μέσα σ' ένα άτελειο μαγικό παραμύθι... Πόσο γελοίοι είναι!... «Αν ξέρατε πόσο λίγο ονειρώδης είναι η ζωή μιας μέρας στο «στούντιο»! Ακούστε... Θά σας περιγράψω με κάθε λεπτομέρεια τη ζωή μου, την τόσο... αειζήλευτη ζωή ενός «μεγάλου γόητος», όπως με λέει ο σως από παρεξήγηση...

Κι' ο μεγάλος γόης έλασε σ' ένα ήχηρο κι' αφέλειστο γέλιο.

—Λοιπόν άκούστε πως ζω, συνέχεια. Κάθε πρωί σηκώνομαι στις έπτά παρά τέταρτο. Μόλις τελειώσω την τουλέττα μου, φεύγω γρήγορα, καταβρογχίζοντας διαστικά το πούγκου μου. Η ώρα τώρα είναι όγδο. Στις όγδο και μισή θοικόμαι στο «στούντιο». Τρέχω άμέσως στο καμπαρί μου, έτοιμάζομαι, κυκλιάρουμε, ντύνομαι και στις έννέα ή δώδεκα αρχίζω το «ντύσιμο» της ταινίας μου. Η δουλειά του «στούντιο» ξεκινάει έτσι αδιάκοπη ως τις έπτά ή ώρα το βράδυ. Αυτό τουλάχιστον λέει το πρόγραμμα... Δεν θυμάμαι όμως ποτέ να γύρισα πάλι από τις έννέα στο σπίτι μου! Χάνω δηλαδή δυο έπιπλέον ώρες, ώρες... Με ποιο τρόπο; «Ω! Υπάρχει πάντα κάποιος τρόπος... Από τις έπτά ως τις έννέα παρακολουθώ στο «στούντιο» την προβολή των σκηνών που «γύρισα» την προηγούμενη μέρα. Έπί δυο ώρες κάθομαι και προσέχω μήπως ανακάλυψω κανένα λάθος στο παίξιμό μου, μήπως δεν είμαι ντυμένος καλά, μήπως δεν μοι έχουν πάρει καλή φωτογραφία... Έπειτα από αυτό το κουραστικό δίωρο, γυρίζω στο σπίτι μου με το σώμα πικρό από τ' άτλειωτα σνασέτα και με κομμένη την όρεξη. Κάθομαι λοιπόν στο τραπέζι, δίχως να μπορώ να κοιμηθώ. Ούτε ένα όρεντικό, ούτε μια από τις τόσες λιγούδιες, που άπτεσιν στη γυναίκα μου. Τις περισσότερες φορές πίνω ένα σέσιτο γάλα, τρώω μερικά φρούτα κι' έπειτα γέρνω προς

τά πίσω στην καρέκλα μου, έξανθιμένος από την κόουρα... Το στόμα μου είναι κλεισμένο, τα μάτια μου είναι θαμνά, τα χέρια μου είναι παλινά και τα πόδια μου είναι «μυδιασμένα! Η άτλειωτες έπαναλήψεις των διαλόγων, τα δυνατά φώτα των προβολέων, ή αδιάκοπη κίνηση όλων των μερών στο «στούντιο» μ' έχουν κάνει... ζωντανό πάλι!... «Α! Δεν έχω πια καμιά άλλη έπιφάνια παρά να κοιμηθώ, να κοιμηθώ, να κοιμηθώ!...

«Όπως βλέπετε, μια τέτοια ζωή είναι πάρα πολύ λίγο ποιητική και δεν μοιάζει διόλου μ' ένα μαγικό παραμύθι... Αν δεν με πιστεύετε, ρωτήστε την Μπέττυ... Η καυμένη ή γυναίκούλα μου, πόσο υπέφερε ένα ολόκληρο χρόνο κοντά μου! Η Μπέττυ είναι ένας άγγελος! Ένας άγγελος, που έχει ένα σωρό χαριτωμένα ελαττώματα. Έρετε ποιά είναι το πιο μεγάλο, το πιο τρομακτικό άτλα; Η Μπέττυ αγαπάει με πάθος τη ζωή! Τις άρεισει το θέατρο, ή

κινηματογράφος, ή διασκεδάσεις στα ντυνομά κέντρα, ή δυο λόγια στη τρέλλι ζωή της Μονμάρτης. Η Μπέττυ λατρεύει το χορό, ή σαμπάνια, τα εθάρια γλέντια. Η Μπέττυ θέλει να διαίτη κάθε βράδυ έξω και να γυρίσει ή έπιμερόνισα. Είναι μια αλλόκοτη, τρελή γυναίκα, γαριτωμένη σαν νεοδα και ξένωσαστη σάν καμιά... Πισοπλή. Είναι μια Άγγλις που δεν έχει ούτε καρδιά, ούτε ψυχή, ούτε συνήθειες άγλικές. Έ, λοιπόν... Τι θέλετε να κάνω, αν γυρίσω κάθε βράδυ από το «στούντιο» πεσμένος από την κόουρα; Δεν μπορώ ούτε να άπαντώ με μονοσάλα, ή να σπάρω στο Σαιν-Μόρις.

—Μήπως έχετε στο νου σας να ξαναπαντρευτείτε κάποτε; ρώτησα χαμογελώντας τον Άνρυ Γκάρα.

—Ω, όχι! μού άπάντησε. Παντρεύτηκα δυο φορές, μ' άνεν έγω καμιά διάθεσι να παίξω και για τρίτη φορά το ρόλο του συζύγου. Αν τύχει όμως να παρατήσω για πάντα τον κινηματογράφο, έ, τότε θα παντρευτώ και για τρίτη φορά, κι' όχι μόνο μια γυναίκα, αλλά ένα ολόκληρο ναρούσι!...

Κι' ο Άνρυ Γκάρα σκηκώθηκε από την πολυθρόνα του, γιατί ήν είχε περισσότερο καιρό στη διάθεσή του, «Απ' ώρα διαζόταν να είνη από το σάλο, για το στούντιο ή για να κοιμηθώ λιγάκι. Ποιάς άσει... Μόνο ή Μπέττυ Ρόου, ή γαριτωμένη γυναίκούλα του, ή μπορούσε να μού δώσει μια άπάντησι. Μά ή Μπέττυ θρισκόταν κιάλας για τα χειμερινα σπόρ στο Σαιν-Μόρις.

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

[Πιστή μετάφρασις του Εὐαγγελίου του Ἀποστόλου Θωμᾶ]

Ἰδοὺ σήμερα ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τῶν παιδικῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μᾶς τὰ διηγείται τὸ ἀπόκρυφον Εὐαγγέλιόν του, ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς:

Μία ἄλλη μέρα, στὴ γειτονιά τοῦ Ἰωσήφ κάποιο παιδάκι νήπιον ἀρρώστησε κ' ἐπέθανε. Ἡ μητέρα του ἔβαλε τότε τὰ κλάμματα καὶ τὶς φωνές. Ἀκούσεν ὁ Ἰησοῦς τὸ θόρυβον, ἔτρεξε γρήγορα καὶ εἰσάκουσας τὸ νήπιον νεκρὸν, ἔβαλε τὸ χέρι πάνω στὸ στήθος του καὶ εἶπε:

—Εγὼ σοῦ λέω, θρέφες, μὴν πεθάνης, παρά ζήσε καὶ μεγάλανε κοντὰ στὴ μητέρα σου!

Κ' εὐθὺς τὸ νήπιον ἀνοίξε τὰ ματάκια του καὶ χαμογέλασε στὴ μητέρα του.

—Σήκωσέ το καὶ θύξάξέ το! εἶπε ὁ Ἰησοῦς στὴν μητέρα τοῦ θρέφους. Καὶ νὰ μὲ θυμάσαι!

—Οἱ δόσοι ἦσαν ἐκεῖ, ἐθαύμασαν τότε κ' εἶπαν: —Στ' ἀλήθεια, τὸ παιδί αὐτὸ ἡ Θεὸς εἰσέτα ἀμέσως. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐβόηκεν ἀπὸ κείνο τὸ σπίτι, παίζοντας μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ τῆς γειτονίας.

—Υστερ' ἀπὸ λίγων καιρῶν, ἐκεῖ κοντὰ χιζόταν ἕνα σπῆτι καὶ κάποιος χιτιστὴς ἔπαιζε κ' ἔμεινε στὸν τόπο. Ἐγινε μεγάλη ὄλολοθὴ κ' ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε. Βλποντας ἕναν ἄνθρωπον νεκρὸ κάτω, τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν εἶπε:

—Ἀνθρώπε, σοῦ λέω, σήκω πάνω καὶ κάνε τὴ δουλειά σου!

Κι' ὁ ἄνθρωπος σηκώθηκε ἀμέσως καὶ τὸν ἐπροσκύνησε.

Ὁ δὲ ὄχλος ἐθαύμασε κ' ἔλεγε:

—Αὐτὸ τὸ παιδί ἀπὸ τὸν οὐρανὸν θάχῃ κατέβει, γιατί πολλές ψυχές ἔσφασε ἀπὸ τὸ θάνατον κ' ἄλλες πολλές ἔχει νὰ σώσῃ ὅσο θὰ ζῇ!

—Όταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε δώδεκα χρονῶν, οἱ γονεῖς του, πηγαίνοντας με τοὺς ἄλλους στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ τίς εορτές τοῦ Πάσχα, καθὼς ἦσαν συνήθεια, τὸν ἐπῆραν μαζί τους. Κι' ἅμα πέρασε τὸ Πάσχα ἐγύρισαν στὸ σπίτι τους. Μὰ στὸ γυρισμὸ εἶδαν στὸ δρόμῳ πὼς ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν μαζί τους. Ἐνόμισαν πὼς θάγε πάει μπροστὰ με τοὺς ἄλλους συγγενεῖς καὶ γνωστοὺς τοὺς κ' εἶται ἐπεσπῆτσαν μιὰς ἡμέρας δρόμο. Τὸ βράδυ, ὅταν ἐστρατίστησαν νὰ μείνουν κάπου, ἐζήτησαν τὸ παιδί ἐρώτησαν τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γνωστοὺς τοὺς μὴν τὸ εἶδαν, μὰ δὲν τὸ ὅρκων πούθεν. Καταλυπημένοι, λοιπόν, ἐγύρισαν πάλι στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἔψαχναν παντοῦ γιὰ τὸ παιδί, τρεῖς ἡμέρες, μὰ δὲν τὸ βροίκαν.

Τέλος, ἔμειναν πὼς κάποιο παιδί ἦταν μέσα στὸ νῆα, κ' ὅταν ἐπῆγαν ἐκεῖ, ὅρκων τὸν Ἰησοῦ ἀνάμεσα στοὺς δασκάλους καὶ τοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς ρωτῆ καὶ νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ. Ὅλοι τὸ ἀκούσαν με προσοχή κ' ἐθαύμαζαν, πὼς ἕνα παιδάκι ἀπορροῖνε τοὺς Πρεσβυτέρους καὶ δασκάλους τοῦ λαοῦ, ἐξηγώντας τὰ καλάσια τοῦ Νόμου καὶ τὰς παραβολὰς τῶν Προφητῶν.

Ἡ Μαρία, ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ἐπλησίασε κλαίγοντας καὶ τοῦ εἶπε:

—Γιὰ τί μὰς τῆκαες αὐτό, παιδάκι μου; Τρεῖς μέρες γυρίζουμε νὰ σε βροῖμε, κλαίγοντας καὶ θρηνώντας.

Κι' ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπάντησε τότε:

—Πατὴρ μὲ χρθεύετε; Καὶ ποῦ ψάχνετε; Δὲν έέρετε πὼς θάβουν ἀπὸν Οἶκον τοῦ Πατρός μου;

Οἱ δὲ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τῆς εἶπαν:

—Εὐ εἶσαι ἡ μητέρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ;

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι!

—Εὐτυχισμένη εἶσαι μεταξύ ὄλων τῶν γυναικῶν, γιατί εὐλόγησαν ὁ Θεὸς τὸν καρπὸ τῆς κοιλίας σου! Γιατὶ τέτοιαν δόξα, ἀρετὴ καὶ σοφία, σάν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ἐμεῖς οὔτε ξαναεἶδαμε οὔτε ξανακούσαμε ποτὲ!

Ὁ Ἰησοῦς ἐσηκώθηκε τότε κ' ἀκολούθησε τὴν μητέρα του κ' ἦσαν ὁπάκουος στοὺς γονεῖς του. Ἡ δὲ μητέρα του θυμόταν με συγκίνησι όλα θὰ ἔγιναν.

Κι' ὁ Ἰησοῦς ἐπρόκειτο πάντα σὲ σοφία καὶ σὲ χάρι Θεοῦ καὶ τὸν ἀνέκει ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, ἀμήν!

Ο Άνρυ Γκάρα κι' η Λίλιαν Χάρβετ στο Έργο «Ο Δρόμος του Παραδείσου»

Τὸ Λαγεῖο «Μπουκέτο» — «Οἰκογενεῖα» εἶνε τὸ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ἔλων. Στὴν κλήρωσι του ἐκ συμμετάσχευον στὴν Ἐπιτροπὴ καὶ ἀντιπρόσωποι ἐκ ὅλης τῆς Ἑλλάδος: Ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν τὴν Στερεάν, τὴν Πελοπόννησον, τὸ Αἰγαίον, τὴν Ἑκτάνησον.

Οἱ κ. κ. ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπαρχιῶν θὰ ταξιδεύουν καὶ θὰ διακρίνουν στὴν Ἀθήνα με ἔξοδά μας!...

DIDIER DAIX

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ

ΑΖΟΥ και τσαχπίνια, ή μικρούλα Ντέλλυ, είχε πέσει στο μάτι όλων των δανδήδων. Έπαιρνε τα μπάνια της στη διεθνή λουτρόπολη της Ντωβίλ, στην οποία είχε ρθή απ' το Σικάγο, μαζί με τη μαμά και τον μπαμπά της, και μέσα στα νερά της θαλάσσης ψάρευε και για γαμπρό συγχρόνως...

Ή μά τον ήθελε ευπατρίδη εκ γενετής, ή Ντέλλυ!

Ο μπαμπάς της, δηλαδή ή Αυτού Μεγαλειότης ο βασιλεύς του ταραμά Τζαίημσον ο Ε', συχνά της έβαλλε με το πρακτικό μυαλό του:

—Βρέ κόρη μου, τί να τους κάνης τους γαλαζοαίματους υποψηφίους;...

Λέν παίρνεις καλύτερα κανέναν από τους τόσους πρίγκιπας του Ζαμπόν ή του Φιλέτου, που σε λαχταρούν, σαν μεζεδάκι της μύρας;... Μαζύ τους τουλάχιστον θα κλυμπάς στα δολάρια, ενώ με τούτους τους λιμοκοντόρους που πιάς να μπλέξης, από σένα θα περιμένουν το καθημερινό τους χαρτζήληκι!

Σ' αυτά όμως τά τόσο φρόνιμα και ζουμερά λόγια της Αυτού Μεγαλειότητος του πατέρα της, ή πεισματάρια Ντέλλυ απαντούσε στερεότυπα:

—Δέν μοι άρέσουν, καλέ μπαμπά, αυτοί που λές... Μπορεί ο έρέγγας Φίλιπσον και Σία κι ο «αυγοτάραχο Τζόνσον λιμπετ» νάχουν παράδες άθρονους τώρα και να μάς κάνουν τους άριστοκράτες... Μά τά δολλάρια τους τάβαλαν όπως κι' εσύ, στοιβάζοντας από μικροί σαρδέλλες στα θαρέλια και περπατώντας ξυπόλητοι στο δρόμο κάθε μέρα, έκτος από γιορτή και Κυριακή!

Η συζήτηση σταματούσε πάντα ως εδώ, γιατί στο σημείο ακριβώς αυτό έμπαινε στη μέση ή μαμά και ξεφώνιζε τρομαγμένη:

—Καλέ Χριστός και Παναγία, θα σπατάλετε επιτέλους;... Τόσοι κόμητες και δούκες μάς άκούνε εδώ-τριγύρω!... Μόνο μας πάμε να ξεσκεπαστούμε και να πέσουμε στην έκτίμησή τους;... Μπα... Μπα... Μπαάά!...

Μιά μέρα—όπως και κάθε μέρα, άλλωστε—ή αξιότιμος κυρία μαμά της Ντέλλυ και σύζυγος του μεγαλειοτάτου Τζαίημσον του Ε', έδινε στην πολυτελή ιδιόκτητη θάλα της τη συνθιγμένη άποψη-ματινή δεξίωσι. Η άφρόκρεμα της αμερικανικής, γαλλικής και διεθνούς άριστοκρατίας, έτρεχε πάντα στις συγκεντρώσεις της αυτές με έξαιρετική προθυμία, γιατί ή περιποιητικότητα της οικοδεσποίνης, ή τσαχπινιά της Ντέλλυ, και—προπαντός!—το πλουσιότατο κυλίκιο, ήταν πολυεξοικονομημένα.

Οι χρυσαστάλινοι θυρωροί κορδωνώντουσαν φωνάζοντας τά δνόματα και ιδιαιτερώς τους τίτλους—καλέ, τους τίτλους δυνατά και χτυπητούς, όσο μπορείτε!—των ευγενών προσκεκλημένων, κι' ή περιποιητική οικοδεσποίνα λαμποκοπούσε από ευχαρίστησι, καθώς εχεύριζε τη ζήλεια φανερό στα πρόσωπα τών άλλων συμπατριωτισσών της Αμερικανίδων.

Αέφανα, στις έξη παρά τέταρτο ακριβώς, και πρίν προλάβει ή καρδούλα της Ντέλλυ να γοργοχτυπήσει—όπως άλλωστε γοργοχτυπούσε πάντα στην προσέγγισι της λαχταριστής αυτής ώρας—ο δέκατος έβδομος απ' τους είκοσιδύο θυρωρούς, ο πιο θροντοκρίφινος απ' όλους, ξεφώνισε με έπισημότητα:

—Ο κ' Αλφόνσος φρεϊδερίκος Αρβούρος Έλεονώρα Γουλιέλμος μαρκήσιος της Βεζανσόν και κόμης της Καρκασσώνος!...

Ένας ευρισμένος, ώχρος λιμοκοντόρος με άποψη εμφάνισι, παρουσιάστηκε στην πόρτα. Ήποικίθηκε με πολύ ντίγκι-ντάγκ κι' ύστερα έτρεξε να φιλήση το χέρι της οικοδεσποίνης.

Δέν πρόλαβε όμως να διπλωρώσει, παρ' όλη την κρυφή λαχτάρα του, και στην πολυφώνη χαριτωμένη Ντέλλυ, γιατί ο θυρωρός ξεφώνισε εκείνη τη στιγμή άλλο ένα δνόμα επίσης πομπώδες, αλλά μιστό συγχρόνως για τον Αλφόνσο:

—Ο δόν Ένρικήζ Ρουί Ιάκωβος της Καλατράβας, ίππότης του Τολέδου, μεγιστάν της Ισπανίας και δούξ του Κάλατανάσπ!

Ένας μελαχροινός νέος, με άθλητική κορμοστασιά, με ματι τολμηρό και αούτηρό και με έκφρασι σαρκασμού στο όμορφο πρόσωπό του, παρουσιάστηκε στην πόρτα.

Φίλησε το χέρι της οικοδεσποίνης με άδρότητα, μά δέν πρόλαβε κι' αυτός ν' αναζητήσει ή Ντέλλυ, απλούστατα γιατί ή φορά αυτή τον είχε προλάβει εκείνη και στεκόταν τώρα με κρυφή λαχτάρα στο πλευρό του.

—Πάντα σας είστε ακριβής στην ώρα, κύριε δούξ! το είπα με τσαχπινιά ή νέα, και συνάψετε συγχρόνως τά λόγια της απ' τα μ' ένα θλέμμα ίκανό να πυρπολήση κι' αόρανοζώτες.

—Κι' εγώ, ματριάξέλ, είμαι στην ώρα μου Ένρικήζ! πεπαιχτηκε άπρόσκλητος και είπα ο κόμης της Καρκασσώνος.

Η Ντέλλυ ένοιωσε, τη στιγμή εκείνη, μία ζοφερή έπιθυμία να στείλη στον άγύριστο τον ένοχλητικό κόμη. Συγκρατήθηκε όμως, γιατί σαν γνήσια Αμερικανίδα, πρακτική και ύστεροβουλη, διάθεσε το πείραμα στη ματιά του Ένρικήζ κι' άντελέφη ή μέσως πόσο θα της χραισμούσε ο Αλφόνσος στα μυστικά της σκέδια.

Γιαυτό, με την ίδια διαχυτικότητα και με την ίδια τακτική ήρεψε και με τους δύο, άστειεύθηκε και με τους δύο και μοιράζε τά χαμόγελά της με την ίδια γεναιοδωρία και στούς δύο.

Μυστικά όμως λάτρευε τον Ένρικήζ, αλλά δέν χάνανε την άριστοκρατική υπερφάνεια του και τον άλύγιστο άφρόκρεμο χαρακτήρα. Ένοιωσε πως κι' εκείνος την άγαπούσε κρυφά, αλλά ποτέ δέν της έδειξε τά άληθινά αισθήματά του, γιατί ή φτώχεια του κι' ο πλούτος της το φανόντουσαν έμποδια τρωμερά, και δέν ήθελε να κουρελιάση την άξιοπρέπια του!

Ένώ ο Αλφόνσος; Βέβαια, παρ' όλη την περιουσία του, ήταν κι' αυτός ήττωγός μπρός στην τεραστιά προίκα της Ντέλλυ. Δέν την άγαπούσε όμως ο καχύμνος για τά χρήματά της, αλλά τον γιά τίς προοπτικές της χάρες και για την αμερικανική άνοιχτοκαρδη ειλικρινεία της.

Δέν ήταν ο δυστυχής κατάστρος για κατακτήσεις. Αισιό με χρις ήλιθιότητας, είχε κολλήσει στο πλευρό της Ντέλλυ κι' άπόψε, όπως πάντα, και της πιπλίζει το μυαλό με τρωμερές έμυστηρεύσεις, κι' όσο εκείνη φανερώνει την πλήξη της, τόσο αυτός έπέμεινε.

Στά τελευταία έσπεθηκε ή Ντέλλυ. Έρριξε μία ματιά γύρω της ελθε τον Ένρικήζ να χορεύει ξένοιαστος με κάποια άλλη πεταλούδιτσα και διαγκώθηκε ή καρδιά της απ' τη ζήλεια.

—Πάμε κανέναν περίπατο με το γιάτι, είπαε στον Αλφόνσο και σηκώθηκε όρθι. Έυτυχισμένος εκείνος σηκώθηκε παρρηθός, κι' άρχισαν να περύνουν άνάμεσα απ' τά ζευγάρια των άλλων χορευτών.

Γρήγορα όμως ψυχράθηκε ο έθουσις σούς του, γιατί ή Ντέλλυ, τραβώντας για την έξοδο, δόξευε έπιτήδεια προς την τεύθυσι του Ένρικήζ, και τον προσκαλούσε κι' εκείνον!

Έπάνω στο κομψό γιάτι της Ντέλλυ τώρα, φλαρού κι' οί τρείς τους χαρμώμενα, ενώ εκείνο σκίζει τά κύματα γαργαλά και χοριτωμένο, κι' ενώ ο θαλασσοαέρας χαιδεύει ήδονικά τά ένοσημένα πρόσωπά τους.

Σέ μία στιγμή ή Ντέλλυ έκλεισε ένα λεύκωμα, που κρατούσε κι' είπαε στους δύο νέους που τόσο τη λάτρευαν ο ένας μυστικά και φανερά ο άλλος:

—Όταν ένας άνδρας αγαπάει μία γυναίκα, πρέπει και με ή πέρτατες ακόμη θυσιές να της άποδείξη την άγάπη του... Ε' ή νήκο, λοιπόν, όλοψυχα, σ' εκείνον που θα μοι φέρη το έλπίδα αυτό!

Και μ' ένα κίνημα άποφασιστικό τίνανε το βιολιάρικι πιά με σσαφρισμένα κύματα.

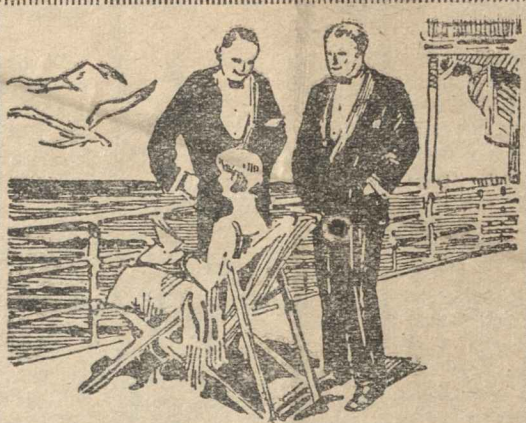
—Επιπολαιότητες και τίποτε παραπάνω! περιορίστηκε να μουμουρίσει ο Ένρικήζ, κι' έχασε κατασοφισμένος τά χέρια του θαυρότερα στίς τσέπες.

Έξαλλ ή Ντέλλυ απ' τον ήθικό αυτόν υπόστο, κούτρε ή κετευτικά τον Αλφόνσο, σαν να περίμενε από εκείνον μία ίσχυ νοποίηση. Και πραγματικά, ο άτυχος κόμης της Καρκασσώνος, άφού ίδρωσε κι' άλλαξε είκοσι χρώματα, πέταξε το σκεπέν του και ρίχτηκε στη θάλασσα!

Με γερές άπλοχεριές κολύμπησε έπιτήδεια, κι' έφτασε πιά στο βιολιάρικι. Μς ο έλικας του πλοίου κι' ή φουσκοθάλασσα δημιουργούσαν τόσο όρμητικά κύματα, ώστε ο άμειρος κολυμβητής άρχισε να σπύνη άλωρο νερό και να κινδυνεύει από στιγμή σε στιγμή να έβουλιάζη!

Τότε δέν δίστασε καθόλου ο Ένρικήζ. Ρίχτηκε άποφασιστικά στη θάλασσα, κολύμβησε σταθερά, και φάνοντας τον μισογυμένο Αλφόνσο, τον άρπαξε απ' τά μαλλιά και τον ρωμολογούσε σ' αόγγρα προς το πλοίο, που σταμάτησε έντοματά.

Ανασείνοντας θαρεία ή Ντέλλυ απ' την ταραχή της, που

—Όταν ένας άνδρας αγαπάει μία γυναίκα... είπαε ή Ντέλλυ.

ΤΟΥ JACKIE OWEN

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΟΥ JEAN AICARD

δούξ!... Πόσα παιδιά όμως θά την έρευνούνα, χωρίς ποτέ να έλπιζον δι' ή τά την χαρούν!...

Είμαι όλομόναχος. Το παιδί μου σκοτώθηκε στην πόλεμο. Η γυναίκα μου πέθανε κι' αυτή απ' τη λήθη της σε λίγο καιρό. Δοκίμασα μεγάλες χάρες και μεγάλες λύπες στη ζωή μου και δέν αισθάνομαι πιά καμιά σχεδόν συγκίνηση. Ωστόσο, άποψη νοιώθω κάποια ταραχή, που μ' έχει κυριεύει διάκληρα. Περισσότερο καί το έσπαστο, το έκτακτο, όπως ήταν ήμια παιδί. Ανεμώζω τά αισθήματα που έννοιασε στην παιδική μου ήμια. Η άναμνήσεις των χρόνων αυτών διάδονται στο μυαλό μου ή μία την άλλη, προσάλλουν μετροστά στα μάτια μου σαν μία κινηματογραφική ταινία. Η θάμνησι μου φτάνει στα πιο κοντινά περασμένα και κάνει έξαφνα ένα σταμάτο. ***

Ήταν Οχτώβρης μήνας και βρισκόμουν σ' ένα παραθαλάσσιο χωριό της Προβηγκίας, όπου είχα πάει από τις άρχές του καλοκαιριού. Έμεινα όμως άκόμα εκεί, γιατί έπρεπε να τελειώσω δύο δρώματα μου, που το ένα από αυτά το είχα υποσχεθεί στο «Έντεν» και τ' άλλο στο «Ζεμινάζ». Την ήμερα ο καιρός ήταν γλυκός άκόμα, αλλά μόλις νύχτασε έπανε μία τέτοια ψύχρα και ήγρασία, ώστε οι χωρικοί κλεινότουσαν από νωρίς στα σπίτια τους. Έγώ ήμουν τελείως ενταχισμένος απ' την έργασια μου και λογάριζα πως θά μπορούσα να γυρίσω γρήγορα στο Παρίσι, κοντά στη γυναίκα μου και στο παιδί μου.

Ένα βράδυ, εκεί που έγραφα, σκέφτηκα ότι είχα έχασει ν' αγοράσω σιαγάριττα. Σηκώθηκα λοιπόν άμέσως, φόναξα τά σκυλιά μου και βγήκα έξω. Η ώρα όμως είχε προχωρήσει, ήταν περασμένες δέκα, και δέν βρήκα κανένα μαγαζί άνοιχτό. Οι δρόμοι ήταν έρημοι κι' ή ήγρασία τόσο φοβερή, ώστε περνούσε τ' βραδιά ρούχα μου. Αποράσισα λοιπόν να γυρίσω σ' σπίτι που καθόμουν και πήρα πίσω τους δρόμους. Η σκία άπότησε έπικρατούσε σ' όλο το χωριό. Καθώς όμως βάδιζα βιαστικά, άκουσα έξαφνα δυνατά χτυπήματα σε κάποια πόρτα και πήγα να ίδω τί συμβαίει. Όταν πλησίασα, είδα μπροστά στην πόρτα ενός ξενοδοχείου καμιά δεκαριά παιδιά να τουρτουρίζουν, σπρωγμένα το ένα κοντά στο άλλο, κι' άνάμεσα τους έναν ήμιαμμένο άνδρα, ύψηλό και κοκαλιάρη. Όλα εκείνα τά παιδιά ήταν πλανόδιοι ήθοιοι και ο φιλότιμος άνδρας ήταν ο θιασάρχης τους. Πηγαίνον από χωριό σε χωριό κι' έβγαζαν το ψωμί τους, πωλώντας διάφορα λαϊκά δρώματα και κομωδιές και τραγουδιές εθιμικά τραγουδιών της μόδας.

Τα ροιχαλάκια των μικρών καλλιτεχνών ήταν χλωματωμένα και τά παπούτσια τους κατωμένα από σπονή. Σφιγγόταν ή καρδιά σου σαν τά ήλιες, τά δυσχεσιμένα! Όλα τρέμανε απ' το κρύο και κλείνανε τά μάτια τους απ' τη νύστα. Το μικρότερο δέν ήταν έφτά χρόνων και το μεγαλύτερο δώδεκα.

Πόσο σκληρή κι' άχαρη ήταν γι' αυτά ή ζωή!...

Η ώρα περνούσε και παρ' όλα τά χτυπήματά τους, ο ξενοδόχος δέν τους άνοιξε.

Ήγαν λοιπόν και πήγαν και σ' άλλες πόρτες και χτυπήσανε. Μά δέν τους άνοίχτηκε καμιά. Τέλος ο θεατρώνης είπαε στους ήθοιους τους:

—Παιδιά, είμαστε ύποχρεωμένοι να πάμε σ' άλλο χωριό να ζητήσουμε άσυλο. Περιπατώντας θά ζεσταθούμε κιόλας!...

Κιόταξε όρσων:

—Ανταμείψτε τον γιά την άφοσίωσί του, δεσποινίς! της είπαε άπότοια ο Ένρικήζ. Το άξίζει άλλωστε, γιατί ή άμυσλη ή δυστροπία σας κόνεψε να το στοιχίση τη ζωή!

Και γυρίζοντας κατόπι στον Αλφόνσο, του είπαε πιο τραχείά:

—Σας συμβουλεύω, άγαπητέ μου, να ρωμολογώνετε με τίς πρώτες άγέριες σας γιά ευγενέστερους σκοπούς, κι' όχι γιά την έκτακτοποίηση των καπρίτων μιας έπιπολαιάς δεσποινίδος!...

Και στρέφοντας τους κατόπι την ρόχη, τράβηξε γιά την καμινά, γιά να διορθωθή λιγάκι, ενώ ή Ντέλλυ κι' ο Αλφόνσος είχαν άπομείνει με στόμα άνοιχτό...

Μετά ένα μήνα, όπότοσο, ή Ντέλλυ ήταν σύζυγος του... Ένρικήζ!... Ναι, ναι, του Ένρικήζ!...

Βρισκόντουσαν εκείνη τη στιγμή σε μία γωνία και κάτω από το τρεμάμενο φως του φαναριού, είδα το μικρότερο απ' όλα να κάνει ένα κίνημα τρέμου. Και τότε δέν μπόρεσα πιά να κρατηθώ και τόλμησα να προσφέρω στον περιπλανώμενο εκείνο θίασο τη φτωχική φιλοξενία μου.

Τους όδήγησα λοιπόν στο σπίτι που καθόμουν και φώναξα τον σπιτονοικοκύρη μου, ο όποιος έφηνε άμέσως και κατέβηκε στην αυλή, έχοντας προμένα τά μάτια του απ' τον ύπνο και κρατώντας ένα φανάρι. Τά άστρα έλαμπαν στον καθαρό και παγεμένο ούρανο και το νέο φεγγάρι λίγο ήθελε γιά να κρυφτεί πίσω από ένα μικρό λόφο.

Ο ξενοδόχος μόλις ήφθε κοντά μας σήκωσε το φανάρι τον πίσω από το κεφάλι του κι' άρχισε να παρατηρή κατάκλητος τον σιωπηλό εκείνον ήμιο των μικρών παιδιών.

—Βουόνι! του φώναξα, θά τους βάλης να κοιμηθούν στην χορτασθήκη.

Ο ξενοδόχος άφρησε άμέσως καταγής το φανάρι του κι' έβαλε μία ξύλινη σκάλα πλάι στο παράθυρο της χορτασθήκης, που χορήμενε και πιά πόρτα. Πήρε κατόπι το φανάρι και μπήκε πρώτος μέσα στην άποθήκη.

Σέ λίγο άρχισαν ν' ανεβαίνουν και τά παιδιά, σκαρφαλώνοντας χειροπόδαρα άπάνω στη σκάλα, που έτριξε.

Πρώτη ανέβηκε ή πρωταγωνίστρια. Αμέσως κατόπι άρχισε ν' ανεβαίνει μία άδωνστη μικρούλα, που έπαιξε ρόλους ήπειρετιών. Όταν έφτασε στο τελευταίο σκαλοπάτι, σταμάτησε. Δέν είχε πιά ούτε κοιλιά, ούτε δύναμι να προχωρήσει. Τότε την έπιασε από το χέρι ή πρωταγωνίστρια, την τράβηξε άπάνω και της είπα:

—Καταβλήθηκες απ' την πείνα, καμμένη!... Και να σκέφτεται κανείς πως δέν θά πάμε ούτε άπόψε!...

Άκουσα τά λόγια τους κι' έτρεξα άμέσως στο άμάρι του Βουόνι. Μά δέν ήπρηξε έκειμένα παρά μονάχα έναμση ψωμί. Πώς νάρτανε γιά έντεκα στόματα καταπεινασμένα!... Τόκοφα λοιπόν σε έντεκα μερίδια και το πήγα μαζί με μία κανάτα κρασί στους φτωχούς ξένους μου.

Κάτω απ' τά μεγάλα δοκάρια της χορτασθήκης, χωμένα μέσα στο σανό, μου φάνηκαν σαν άδελφάκια του Χριστού. Όπως ήσαν στριμωγμένα μέσα στην φτωχιά τους, που περιέμεναν τους γονείς τους γιά να τους φέρον κάποι φαγώσιμο.

Μόλις μ' άντελήθησαν, άνοιξαν τά μάτια τους και τά στόματά τους κι' άπλώσανε τά χεράκια τους. Γιά λίγα λεπτά δέν άκονόταν άλλο, παρά το μνημά τους. Κι' έπειτα από λίγο, αφού ήσαν και το ρασι, είδα να χάνονται πάλι τά χαρούμενα κεφάλια τους μέσα στη νύχτα.

—Προσέξτε να μην ανάψετε κανένα σπύγιο! τους φώναζε ο Βουόνι, προχωρώντας προς το παράθυρο.

Μείνετε ήσυχοι!... Καληνύχτα σας!... Σας εύχαριστούμε!... άρχισαν να φωνάζουν δέκα μαζί παιδικές φωνές, που δέν έπαψαν ως ότου να κατεβούμε τη σκάλα...

Την άλλη μέρα το πρωί, μόλις έπληρω, είδα το παράθυρο της άποθήκης άνοιχτό και τά μικρά παιδιά να κατεβαίνουν.

Αλλοίμονο! Στο λαμπρό φως του ήλιου ο ήμιος εκείνος των μικρών ήθοιικών ήταν άφαντός!... Τους άναμνήσεις των χρόνων αυτών διάδονται στο μυαλό μου ή μία την άλλη, προσάλλουν μετροστά στα μάτια μου σαν μία κινηματογραφική ταινία. Η θάμνησι μου φτάνει στα πιο κοντινά περασμένα και κάνει έξαφνα ένα σταμάτο. ***

Καθώς τά κατάνε, σκέφτηκα τη Φιλανή Κομωδιά, τους ένδοξους ήθοιους, τους φημισμένους συγγραφείς, όλη τέλος τη σκάλα του θεάτρου, που στο τελευταίο σκαλοπάτι της βρισκόντουσαν τά κακόμοια έκείνα παιδιά, και μ' έμιασε τότε μία φοβερή ύλη.

Ημέλα νάξερν τι θά αισθανότανε το Θεό Βούνο, αν γνώριζε, δι σκεπτόμουν, τη στιγμή εκείνη!...

Ήταν πολύ πρωί άκόμα. Τά πουλιά κελαηδούσαν χαρούμενα, τά παγόνια κατεβαίνανε περπατώντας απ' τά ψηλά δένδρα, τά βουνά έξφρωνιζαν άσχημα και γέμια όλη ή φύσις χαρούμενη με τίς πρώτες άγέριες των ζωογόνων ήλων. Μόνο τά μικρά έκείνα παιδιά στεναίνονταν λυπημένα, άμυλτα και σκεπτικά.

Τέλος τά είδα ν' αμύνουν, Ένα απ' αυτά ήθοιόνος ή σκευάλα του, μέσα στην άσπια είχαν ένα τσιγκάλι, το πονάκι που μαγειρεύει τή σούπα τους σε καλές μέρες. Γύρισε λοιπόν τρέχοντας και το πήρε.

Τότε ή γυναίκα του Βουόνι είπαε στο μικρό κοριτσάκι της:

—Κιόταξε καλά, αν δέν είσαι φρόνησι, θά σε στείλω μαζί τους να παίζουν κομωδιές!...

Και το κοριτσάκι του Βουόνι, άκούγοντας την τρομερή αυτή φοβέρα της μητέρας του, έμπηξε τά χλαμιάτα.

Είμαι γέρος και κοιμάται εύκολα το μυαλό μου. Νυστάζω. Ωστόσο, δέν πέφτω να κοιμηθώ. Οπταίω τους μικρούς ήθοιούς κι' άνησυχώ με την ιδέα πως ίσως δέν βρεθή άποψη κανείς να τους φιλοξενή, έστω και μέσα στον σταύλο του.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Ε. το κεφάλι προς τα πίσω και τα χέρια μισανοίχτα, έτοιμα ν' αρπάξουν κάποιον, ο αστυνομικός Χαρέλ προχωρούσε ψηλαφητά μες στο δωμάτιο...

«Η κ. Χαρέλ κύτταξε μια στιγμή τον άντρα της κι' ύστερ' αναστέναξε. Τό άχρηστο φώς φώτιζε αναγλυφικά τὸ πρόσωπο τοῦ γίγαντα Χαρέλ, καὶ φανέρωσε στὸν ἀριστερό κρόταφό του τὸ ρόδινο σημάδι τῆς σφαίρας ποὺ τὸν εἶχε κάνει νὰ χάσει τὴν ὁρασί του, κάποτε ποὺ εἶχε πᾶει νὰ πιάσει ἕνα ἐπικίνδυνο ἀπάχη σ' ἕνα καταγώγιο τῆς παλιῆς Μον-μάρτρης.

—Μὴν κάνεις ἔτσι, μὴ στενοχωριέσαι! τὸν παρακάλεσε ἡ ὡμορφὴ γυναῖκα του... Ὁ Καντιέρ ἔχει γίνεи ἀφαντος. Μὰ μήπως δὲν τὸν ἔβρεις αὐτὸν τὸ δολοφόνο; Κι' ἐκεῖνοι ἀκόμη ποὺ βλέπουν καὶ μέσα στὸ σκοτάδι, δὲν κατάφεραν μέχρι τῆς στιγμῆς ν' ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη του. Ὁ λοι. τους εἶνε ἀπογοητευμένοι...

—Μὰ δὲν θὰ παρατήσουν τίς ἔρευνες! φώναξε μὲ πείσμα ὁ Χαρέλ.

—Δὲν πρόκειται γι' αὐτό! ἔκανε ἡ γυναῖκα του. Ὁ Καντιέρ ὕμνος ἔχει νὰ κρύβεται καὶ μονάχα ὅταν βοηθήσει ἡ τύχη θὰ τῆς σι. χέρια σας...

—Γιὰς τόλμησε νὰ ξαναγυρίσει στὴ Γαλλία, ὅστερ' ἀπὸ τὴν δραπέτευσί του ἀπὸ τὰ κατεργὰ τοῦ Σαίν-Λωράν; εἶπε μὲ ἀπορία ὁ τυφλὸς ἀστυνομικὸς.

—Θὰ στενοχωριόταν φαίνεται στὴ Βενεζουέλα. Δὲν τὸν ἔβρεις; Ὁ Καντιέρ εἶνε ἕνας παρὰλυμένος, ἕνας Σιθρήτης ποὺ ἀγαπάει πάνω ἀπ' ἄλλα τίς ἀπολαύσεις του. Θὰ νοσταλγοῦσε τὸ Παρίσι...

—Καὶ τίς τρελλές γυναῖκοὺς του!

—Ἀσφαλῶς!.. Γιὰ συλλογίσου τίς ἐπιτυχίες του, ὅταν ἔπαιζε στὸ θέατρο!..

Μία ἐκφράσι σκληροῦ πόνου ἔκρωσε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ μὲ μιά μηχανικὴ κίνησι ἔφερε τὸ χέρι του στὸ σημάδι τοῦ κροτάφου του.

—Θυμῶσαι, Μαντλαίν; ρώτησε μὲ μιά παράξενη φωνὴ τὴν ὡμορφὴ γυναῖκα του. Τὸν ἔχουμε δὴ στὸ «Θέατρο Ἀντουάν», τὴν παραμονὴ τῆς μέρας ποὺ ἔχασα τὸ φῶς μου...

—Νομίζεις λοιπὸν ὅτι μπόρεσα νὰ ξεχάσω ἐκεῖνη τὴν βραδεῖά; Εἴμαστε τόσο εὐτυχισμένοι, Χαρέλ...

Μία μικρὴ σιωπὴ ἐπακολούθησε κι' ὅστερ' ὁ μυστικὸς ἀστυνομικὸς παρέτησε:

—Ἄν δὲν ἦταν ἡθοποιὸς ὁ Καντιέρ, δὲν θὰ τὴ γλύτωνα! Ὅσα τὸν εἶχαμε πιάσει ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ πάτησε τὸ πόδι του στὸ Παρίσι...

—Ἀλήθεια; ἔκανε περίεργη ἡ γυναῖκα του.

—Μὰ βέβαια! Ὁ Καντιέρ ἦταν περίφημος μεταμορφωτής! Μποροῦσε ἀπὸ νέος εἰκοσιπέντε χρόνων νὰ γίνῃ ἕνας ἀγνώριστος ἐξηγτάρης μ' ἄσπρα μαλλιά... Αὐτὸ τὸ ταλέντο του λοιπὸν τὸν βοηθεῖ τώρα νὰ ξεγλυστράει διαρκῶς μες ἀπ' τὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας...

Μία μεγάλη ρυτίδα χαράκωσε στὴ μέση τοῦ μέτωπο τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ὁ Χαρέλ συγκέντρωσε τίς σκέψεις του μ' ἕνα πείσμα ποὺ τρώμαζε τὴν γυναῖκα του. Κι' ἔτσι, ὅπως στεκόταν ἀκίνητος μὲ κλειστά μάτια, νόμιζε κανεὶς ὅτι ψήλωνε περισσότερο...

—Μαντλαίν; εἶπε τέλος μὲ μιά αγωνιώδη φωνή.

—Τί θέλεις, ἀγάπη μου;

—Ποῦ εἶνε νὰ μὴ βοηθήσει...

—Σὲ τί, Λουσιέν;

—Νὰ πιάσω τὸν Καντιέρ!

Ἡ κ. Χαρέλ ἀνταρτίχισε.

—Ὡ! Λουσιέν! Ὅτε νὰ τὸ συλλογίζεσαι...

—Εγώ; Μὰ δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο στὸ νοῦ μου!.. Φόρεσε τὸ καπέλλο σου κι' ἔλα μαζί μου... δηλαδή, θέλω νὰ πῶ νὰ μὲ πᾶς...

—Ποῦ, Λουσιέν;

—Στὸ «Καφέ Φλωράνς»... Ἐκεῖ πέρα ὁ Καντιέρ συναντοῦσε τοὺς φίλους του, κάθε βράδυ, ὅστερ' ἀπὸ τὸ θέατρο. Μία ἀπ' αὐτές τίς μέρες θὰ περάσει μοιραία ἀπὸ κεῖ πέρα...

Ἡ γυναῖκα τοῦ τυφλοῦ ἀστυνομικοῦ, στάθηκε μιά στιγμὴ

σαστισμένη κι' ὅστερ, τοῦ ἀπάντησε:

—Εἶμαι πρόθυμη νὰ σὲ πᾶω στὸ «Καφέ Φλωράνς», Λουσιέν. Μὰ πρέπει νὰ καταλάβεις, ἀγάπη μου, ὅτι κι' ἄλλοι πρὶν ἀπὸ σένα θὰ εἶχαν αὐτὴ τὴν ἰδέα...

—Μπορεῖ! ἔκανε μὲ πείσμα ὁ Χαρέλ.

—...Κι' ὅτι δὲν κατάφεραν νὰ τὸν πιάσουν!

—Ὁ ἀστυνομικὸς τώρα χαμογέλασε:

—Ξέρεις γιατί, Μαντλαίν; Γιατί δὲν ἦταν τυφλὸς, ὅπως ἐγώ!...

Ὁ Ἄνρι Καντιέρ, ὁ ἄλλοτε ἡθοποιὸς καὶ τώρα δραπέτης ἀπὸ τὰ κατεργὰ τοῦ Σαίν-Λωράν, κύτταξε τὸ πρόσωπο τοῦ σπὴ καθρέφτη καὶ χαμογέλασε ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι.

—Ὅποιος μὲ γνωρίζει, ψιθύρισε σαρκαστικά, πρέπει νὰ νύνη ταξιδιάρχης τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς!

Μὴν μικρὴ μαύρη γυναικά! ἔκρυβε τ' ἄλλοτε φρεσκοκοιμένα πάντα μάγουλά του καὶ τὸ μυτερό πηγούνι του. Ἐνῆπιτὸ πάλι μετωπία ἔκρυβε τὸ χοντρὸ πάνω χεῖλι του. Ἐπειὰ μιά σγουρὴ ἀφέλεια, φτιαγμένη ὑπομονετικά μὲ τὸ σιῶρο, ἔβνε ἄλλο σχῆμα στὸ μέτωπό του, πέφτοντας ὡς τὰ φρύδια του.

Ἡ γροθιά ἑνὸς πυγμάγου, ἕνα βράδυ στὸ Καρακάς τοῦ ἔχε λυώσει τὸ ἕνα αὐτί. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, εἶχε τὸ σημάδι μῆς μαχαίρας ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἕνας κατάδικος: ἐνθὺμὸς τῆς Βενεζουέλας...

Ὁ Καντιέρ λοιπὸν ἦταν ἔτσι ἀγνώριστος. Εἶνε τώρα μιά κάπως χυδαία ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του... Δὲν ἦταν πειὰ ὁ ὡμορφὸς Καντιέρ ποὺ τὸν ἐλάτρευαν ἄλλοτε ὅλες ἡ γυναῖκες. Ἦταν ἕνας μεσοκόπος ἀνδρας ποὺ δὲν εἶχε τίποτα πὲ ἔξαιρετικὸ στὸ παρουσιαστικὸ του...

Γιὰ νὰ δῇ ὁσὸ ἄν τὸν ἔκανε πραγματικὸ ἀγνώριστο ἡ μεταμρφίσις του κι' ἴσως καὶ γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἡδονὴ τοῦ κινδύνου, ὁ Καντιέρ ἄρχισε νὰ συχνάζῃ στὰ κέντρα ὅπου ἦξερε ὅτι θὰ συναντοῦσε τοὺς παλινοὺς φίλους του.

Κάθε ἀπόγευμα ἔκανε τὸν περιπάτο του στὰ Μεγάλα Βουλεβάρτα, καθόταν ἔξω ἀπὸ τὰ καφενεῖα τῆς λεωφόρου τῆς Ὀπερας, πῆγε σὲ μιά φιλανθρωπικὴ παράστασι τοῦ θεάτρου ποὺ καὶ τέλος πέρασε ἀπὸ τὸ ράφτι του γιὰ νὰ παραγγεῖλῃ τάχα ἕνα κοστούμι, δίχως ἐκεῖνος νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶχε μπροστὰ του τὸν καλύτερο ὁλοτε πελάτη του.

Ἐνα βράδυ συνάντησε στὸ «Φουαγιέ» ἕνα μιούζικ-χῶλ μιά χαριτωμένη ἡθοποιὸ ποὺ ἕνα καιρὸ ἦταν φίλη του, τρεῖς διόκληρους ἡμέρες καὶ ποὺ τώρα προτιμοῦσε νὰ κάνει τὴ ζωὴ μὲς κυρίας τοῦ ἡμικόσμου... Ὁ Καντιέρ τῆς ἔκανε γλυκὰ μάτια τῆς πρόσφερε κατὰ στὸ ὑποκαὶ τῆς ἔδωσε ραντεβού γιὰ τὴν ἄλλη μέρα, δίχως ν' ἀναγνωρίσῃ κι' αὐτὴ τὴν φορὰ ἀπ' τὴν παλιὰ φιλενάδα του.

Ἐφυγε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ τὰ μιούζικ-χῶλ, βέβαιος ὅτι μποροῦσε νὰ παρουσιάσῃ ἀκόμη καὶ στὴν ἀστυνομία, δίχως νὰ τὴ προσέξῃ κανεὶς...

Καὶ τότε—μὰ τότε μόνο—τοῦρθε ἡ ἰδέα νὰ ξαναπαύῃ στὸ «Καφέ Φλωράνς», στὸ ἀνταρτίχιστο κέντρο μὲ τοὺς μεγάλους καθρέφτες καὶ τοὺς κόκκινα βελούδα, γιὰ νὰ θυμῇ τὰ περασμένα καὶ ν' ἀναπνεύσῃ πάλι ἐκεῖνη τὴν τόσο εἰρηνικὴ ἀτμόσφαιρά του.

Μόλις ὅμως πέρασε τὸ κατὰφτι τοῦ παλαιοῦ καφενεῖου, ὁ δραπέτης τῶν κατεργῶν τοῦ σήηκε ὅτι βρισκόταν ἐν μέσῳ μῆς μιᾶς ποιντικοπαγίδας. Μὰ ἦταν βέβαιος ὅτι κι' αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ κέρδιζε τὸ παιγνίδι...

Ἀνάμεσα στοὺς πελάτες τοῦ κέντρου ἦταν καὶ μερικὰ ἄνδρες, μὲ γαλὼδυνα χέρια ποὺ ἔπαιναν ὄχι καὶ μὲ τὴν ἀνταρτίχισι, τ' ἀμερικάνικα γκρόγκ τους.

Ὁ Καντιέρ ἄρχισε νὰ τοὺς κυττάξῃ προσεχτικά καὶ μὲ τόσο ψιθύριζε μέσα του κι' ἀπὸ ἕνα ὄνομα:

—«Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Μυστικῆς Ἀσφαλείας Μιλλέρ...»

Ἀστυνομικὸς Νταζό... Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπρεγκιέ...

Κοντὰ στὸ ταμειό, καθόταν σὸν καναπέ ἕνας γιγαντοῦς ἀνθρώπος μ' ἀστῆρτο πρόσωπο καὶ μὲ μάτια τυφλοῦ...

«Ὁ ἀστυνομικὸς Χαρέλ!» ἔκανε πάλι ὁ κατάδικος.

Δίχως νὰ διατάξῃ τότε, πῆγε καὶ κάθισε κοντὰ σὸν τυφλὸ ἀστυνομικὸ, γιὰτὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ρυθμικονδυνῇ ἀνάμεσα σὺν χειροδύναμους ἀστυνομικοὺς, ὅσο ἂν κι' ἡ μεταμρφίσις του ἔβνε τὸν ἐγγελοῦσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ.

Ἐκεῖνοι παραμόνευαν μὲ πείσμα ἀπὸ τίς θέσεις τους κι' ἔβνε

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΛΟΓΙΑ... ΧΑΜΕΝΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀκολουθεῖ κατὰ πόδας τὴ μόδα, μοιάζει μ' ἕνα παράφρονα, ποὺ φεύγει χωρὶς νὰ τὸν κυνηγᾷ κανεὶς.

Κυρία ντὲ Λαμπέρτ

Ἡ Μόδα, τὸ εἶδωλον αὐτὸ τῆς νεανικῆς ἡλικίας, εἶνε ἡ ἐπιθεωρητὴς ἀπ' ὅλες τίς μεταπτώσεις.

Ὁ Ξενοτερν

ἔβαν ἀπελπιστικὸ, μὲ τὴν ἀλήθεια, ἂν ἡ φύσις δημιουργοῦσε τὴν γυναῖκα τέτοια ποὺ τὴν κατατάξει ἡ μόδα!..

Δις ντὲ Λεσπινάς

Ἡ φτωχὴς γυναῖκες, ποὺ παρασέρνονται ἀπ' τίς πλούσιες κι' ἀκολουθοῦν τὴ Μόδα, δὲν γίνονται μονάχα πρὸς φτωχές, ἀλλὰ καὶ ἀξίες γιὰ γέλια καὶ γιὰ κλάμματα.

Α. Ρίκαρντ

Ἡ Μόδα εἶνε ἕνα μπουγάτισμα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μεταχειρίζεται κανεὶς γιὰ νὰ μασκαρευτῇ τίς ἀποκρῆς.

Ρόσεθρουμ

Ὁ ἔρωτας τῶν γυναικῶν πρὸς τὴ Μόδα, στὴν ὁποία ὑποδουλώνονται ἡ γυναῖκες, εἶνε ἕνα πράγμα τελειῶς περιττὸ κι' ἀνόητο, γιὰτὶ ὅτε τὸ σῶμα, ὅτε τὸ πρόσωπο, ὅτε ἡ φυσιογνωμία ἀλλάζουν μαζί μὲ τὸ ντύσιμο.

Ρουσσώ

Ἡ ἀσχημὲς γυναῖκες εἶνε ἐκεῖνες ποὺ βρίσκουν πάντοτε τὴν καινούργια μόδα. Μὰ τὸ λυπηρὸν σχετικῶς εἶνε ὅτι ἡ ὥρα τῆς γυναῖκες τίς μωμούνται ἀπὸ ἀνοησία...

Ρουσσώ

Ἡ Α. Μ. ἡ Μόδα ἀποβλακώνει ὅλες τίς ὁγκοῦς τῆς.

Μις Ἐδγέουαρδ

Ἡ τιμὲς γυναῖκες, ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν μόδα, καὶ προσπαθοῦν νὰ μιμηθοῦν τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἀκρίσματα ποὺ δὲν τοὺς ταῖριάζουν, δύνουν ἔτσι ἀφορμὴ μόνες τους νὰ ἀποφασίσῃ κανεὶς τὴν σταθερότητα τῆς ἀρετῆς τῶν.

Λαβουίς

Κάθε μιά γυναῖκα πρέπει νὰ ντύνεται καὶ νὰ χτενίζεται μὲ ἀπλότητα. Ἐτσι, ἂν εἶνε ὡμορφὴ, ἀποκτὰ περισσότερα θέλγητρα καὶ μεγαλύτερη χάρι. Ἄν εἶνε πάλι ἀσχημὴ, δὲν γιγνᾶται περισσότερο στὰ μάτια τοῦ κόσμου ἢ ἀσχημία τῆς, μὲ τὴν χτυπητὴ ἀντίθεσι τῆς φροτισμένης καὶ φανταχτερῆς τουαλέττας τῆς.

Κα Νέκκερ

Ἐργαν μιά γρήγορη κι' ἐρευνητικὴ ματιά σ' ὅλους ὅσους ἔμπαιναν κι' ἔβγαναν ἀπὸ τὸ καφενεῖο...

Πέρασαν λοιπὸν ἔτσι μερικὰ δευτερόλεπτα. Τὰ γκαρσόνια, τριγύριζαν ἀνάμεσα στὰ τραπέζια καὶ σερβίριζαν τοὺς πελάτες. Ἐν' ἀπ' αὐτὰ ἔκανε σὲ λίγο μιά μικρὴ ὑπόκλησι μπροστὰ τοῦ καὶ τὸν ρώτησε:

—Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος;

—Ἐνα γκρόγκ «ἀμερικάν» μὲ δυὸ φέτες λεμονιοῦ καὶ μὲ πολὺ λίγη ζάχαρι, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλοτε ἡθοποιὸς.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ συνέβη κάτι ποὺ δὲν τὸν περίμενε κανεὶς.

Ὁ ἀστυνομικὸς Χαρέλ χύμηξε κι' ἄρπαξε μὲ τὰ σιδερένια χέρια τοῦ τὸν ὁραπέτη.

—Καντιέρ! Καλὸς ὥρισε, Καντιέρ!..

Τ' ὄνομα τοῦ καταδικοῦ ἀναστάτωσε τοὺς ἄλλους ἀστυνομικοὺς. Μ' ἕνα πῆδημα, βρέθηκαν ὅλοι κοντὰ σὸν συνάδελφο.

Τους καὶ πέρασαν τίς χειροπέδες σὸν Καντιέρ...

Καθὼς ὅμως ἔσπρωχναν τὸν κατάδικο πρὸς τὴν πόρτα, ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπρεγκιέ ρώτησε ὁλοστόχο τὸν τυφλὸ ἀστυνομικὸ:

—Μὰ εἶσαι βέβαιος, φίλε μου, ὅτι εἶνε ὁ Καντιέρ;

—Ἀπολύτως βέβαιος!.. τοῦ ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ Χαρέλ. Ἡ μεταμρφίσις του δὲν τοῦ χρησίμευε σὲ τίποτε, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν τὸν ἔβλεπα!..

—Καὶ πῶς τὸν γνώρισες τότε;

—Ἀπ' τὴ φωνή! τοῦ ἀπάντησε θριαμβευτικά ὁ Χαρέλ. Ἐνας τυφλὸς σάν κι' ἐμένα, δὲν μποροῦσε νὰ γελαστῇ!..

Κι' ἀπ' τὰ σθευμένα μάτια τοῦ κύλησαν δυὸ χοντὰ δάκρυα χαρᾶς. Εἶχε καταφέρει νὰ πιάσῃ καὶ τυφλὸς ἀκόμη ἕνα ἀπὸ τοὺς πρὸ ἐπικίνδυνους δολοφόνους τοῦ Παρισιοῦ...

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Μιά Βραζιλιανή ἐφημερίς ἐδημοσίευσε μιά στατιστικὴ κατὰ τὴν ὁποία ἀπὸ τὸ 1840, ποὺ ἀνεκαλύφθη τὸ γραμματόσημον, ὡς τὰ 1932, ἔξεδῶσαν ἐν ὅλῳ 61.056 εἶδη γραμματοσήμων σ' ὅλο τὸν κόσμον.

—Στὴν Εὐρώπῃ, δηλαδή, 19.866 γραμματόσημα, στὴν Ἀμερικὴ 16.229, στὴν Ἀφρικὴ 12.852, στὴν Ἀσία 9.017, στὴν Ὀκεανία 3.082.

—Πρώτη, ἐν ταῦτοις, ἔρχεται ἡ Νικαράγουα, ποὺ ἔχει ἐκδόσει ὡς τώρα 1.338 εἶδη γραμματοσήμων. Κατόπιν ἡ Κολομβία μὲ 1.062 καὶ ὁ στερὰ ἡ Τουρκία μὲ 1.057.

—Ἡ διώκὺς τοῦ Σουὲξ ἄρχισε νὰ δρύσσεται τὴν 25ῃν Ἀπριλίου 1859 καὶ ἐτελείωσε τὸν Νοέμβριο τοῦ 1869.

—Ἐργαζόντουσαν σ' αὐτὴ 26.000 ἐργάτες, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Γάλλου μηχανικοῦ Λεσσέρ.

—Ἡ διώκὺς τοῦ Σουὲξ ἔχει μήκος 164 χιλιόμετρα καὶ γιὰ ν' ἀνοίχῃ πετάχτηκαν 70 ἐκατομμύρια κυβικά χιλιόμετρα.

—Σύμφωνα μὲ μιά Ἀμερικανικὴ στατιστικὴ, τὸ μεγαλύτερο πολεμικὸ πλοιοὶ τὸ ἔχει ἡ Ἀγγλία. Εἶνε τὸ ὑπερπτεντνὸν «Ρόντνεϊ», ἐκτοπίσματος 42.000 τόννων.

—Ἡ Ἀγία Ἐλένη, τὸ νησι ὅπου πέθανε ἔξοριστος ὁ Μέγας Ναπολέων, εἶνε ὁ πλέον ἥσυχος τόπος τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

—Φαντασθῆτε διι παρὰλιν κινηματογράφου δὲν ἔχει ἀποχτήσει ἀξία. Ἐνας βοδὸς κινηματογράφος παίζει ἔχει μιά φορὰ τὴν ἐβδομάδα.

—Ἡ μεγαλύτερη διασκέδασι στὴν Ἀγία Ἐλένη εἶνε ἡ ἀφίξις τοῦ βασιλοῦ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμον, κάθε δεκαπέντε μέρες.

—Μόλις φτάσει τὸ βασιρὶ στὸ νησι, ἡ γυναῖκες βάζουν τὰ καλά τους, κατεβαίνουν στὴν παραλία, φλετάρουν μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς ναῦτες καὶ... κόβουν τὰ μαλλιά τους σὸν κυρτὸ τοῦ βασιλοῦ!..

—Ἐχει ὅμως καὶ ἐφημερίδα ἡ Ἀγία Ἐλένη, ἕνα φύλλο χαρτοῦ, ὅπου διατυλογραφοῦνται τὰ νέα!..

—Ἐνας ἐγκληματίας, ποὺ θανατώθηκε μὲ τὴν ἡλεκτρικὴ πολυθρόνα στὴν Ἀμερικὴ πρὸ ἑτῶν, σπέντεκε τὸ ἔξῃς, γιὰ νὰ μὴ μᾶθῃ ἡ κόρη του τὸ φρικτὸ τοῦ τέλους!

—Ἐγράψε στὴ φυλακὴ χαμὰ εἰκοσαριά τρυφερότατα γράμματα στὴν κόρη του, ποὺ θανατώταν στὴν Ἀγγλία, καὶ παρακάλεσε τὸν δικηγόρου του νὰ στέλνῃ κάθε χρόνον στὰ γενεθλιά της καὶ ἕνα γράμμα, μὲ τὴν ἀνάλογη ἡμερομηνία.

—Ἐτσι ἡ κόρη του ἐνόμιζε πὼς ὁ πατέρας της ἦταν στὴν Ἀμερικὴ, μέχρις ὅτου κάποιος μοχθηρὸς τῆς ἀποκόλλησε τὴν ἀπαίσια ἀλήθεια.

—Ἐνας φιλάνθρωπος στὴ Γαλλία ἄρπασε, πεθαίνοντας, τὴν περιουσία του γιὰ νὰ ἰδρῇ μιά λέσχη γιὰ τοὺς ἀνδρες ποὺ εἶνε ἔθνη στὴ ζωὴ τους.

—Γιὰ κείνους ὁπλοὶ ποὺ εἶτε ἀπὸ φτώχεια, εἶτε ἀπὸ ἄλλη αἰτία, δὲν εἶνε σὲ θέσι νὰ παντρευτοῦν, γιὰ τοὺς χίλους ποὺ δὲν ἔχουν παιδιά, γιὰ τοὺς ὀρφανοὺς, κλπ.

—Γιὰ νὰ περάσῃ ἕνα φουρτῆς στὸ Παρίσι περιορισμένα χρειάζεται 1.150 φράγκα τὸ μῆνα κατ' ἐλάχιστον ἔθρον. Χωρὶς ὅμως τὰ ρούχα του, τὰ βιβλία, κλπ.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΤΗΣ ΛΟΥΤΣΥ ΣΤΑΟΥΝ ΤΕΡΡΙΑ

—“Οχι, Μπίλ, είπα και πάλι, δεν έρχομαι! Τα κορίτσια είναι ανεξάρτητα, ελεύθερα, τα ξέρεις πολύ καλά, ωστε εγώ, μια γήρα, θα είμαι περιττή κοντά τους. Γιατί, να σου πω, ένας τυφλός μονάχα δεν θα έβλεπε πώς είσαι έρωτευμένος. Είμαι μονάχα περιεργή, να ιδω για ποιάν από τις δυο θα αποφασίσω...”

“Ομολογώ, πώς δεν απέκρουσα χωρίς πίκρα την πρότασι που μου έκανε ο Μπίλ, να πάω κ' εγώ μαζί τους στην έκδρομή. Ήταν ώμορφο παιδί, στενός φίλος και λίγο συγγενής του μακαρίτη του άνδρος μου. Από δυο χρόνια, που ο άνδρας μου πέθανε, πάντοτε είχα βρή ένα στήριγμα σ' αυτόν.

—“Όστε έτσι... είπε γελώντας, είμαι έρωτευμένος... Και για ποιάν λές θα αποφασίσω στο τέλος;

—Δεν μπορώ να σου πω για ποιάν, απάντησα. Είναι δύσκολο... Μά ετι πολύ γρήγορα θα άρραβωνιαστής, γι' αυτό είμαι θεβαία.

—Τό ελπίζω κ' εγώ, είπε ο Μπίλ. Μά το είπε αυτό μ' έναν τέτοιο τρόπο, τόσο διστακτικά... Φαινόταν και λίγο ταραγμένος. Γιατί τάχα όμως; Τα κορίτσια ήταν και τα δυο όμορφα. Ήσαν άνεπιές μου, κόρες της αδελφής μου ή μία, του αδελφού μου ή άλλη. Είχαν την ίδια ηλικία και το ίδιο όνομα: Μαργாரίτα. Για να τις ξεχωρίζουμε, χωρίσαμε στα δυο το όνομά τους, τη μία τη λέγαμε Μάργα και την άλλη Ρίτα.

—Θάθελα να ξέρω, για ποιάν θάζεις στο νο σου πως θα παντρευτώ, επανέλαβε ο Μπίλ. Βάζουμε ένα στοίχημα;

—Τί στοίχημα; είπα. “Αν θέλεις για καμιά πλάκα σκολάδα, να. Περισσότερα πράγματα δεν παίρνεις από μένα!

—“Οχι, άκουσε! Ξέρω πώς το όνειρό σου είναι να κάμης ένα ταξίδι στο Παρίσι. Πολλές φορές μου τόχεις πη. Λοιπόν. “Αν κερδίσω, σου κάνω τα έξοδα του ταξιδιού. “Αν όχι, αντίο Παρίσι!

Τό στοίχημα ήταν για μένα δελεαστικό. Ουσιαστικώς, δεν είχα να χάσω τίποτε. “Εξαφνα όμως, μου ήρθε μία ιδέα. “Ετσι, όποσδήποτε, θα κέρδιζα το ταξίδι στο Παρίσι.

—Σύμφωνοι, είπα. Μά με έναν όρο.

—Ποιόν όρο;

—Θα γράψω το όνομα αυτής που θα στοίχηματίσω, μα θα κλείσω το χαρτί μέσα σε ένα κλειστό φάκελλο. Γιατί συ, είσαι ικανός, άμα διαβάσης για ποιάν γράφω, να παντρευτής την άλλη, από αντίδρασι.

—Δεκτός ο όρος σου. Μά, θα θέσω κ' εγώ έναν δικό μου. Θάρθης μαζί μας στην έκδρομή. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι!

Πήρα ένα χαρτί και έγραψα κρυφά το όνομα «Μαργάρिता». Τό έβαλα έπειτα σ' ένα φάκελλο, τόν έκλεισα και το δώσα.

—Πότε τελειώνει το στοίχημα; ρώτησα.

—Μόλις γυρίσουμε από την έκδρομή!

Ή έκδρομή ήταν πολύ ώραία. Ξεκινήσαμε τέσσερες, εγώ, τα δυο κορίτσια και ο Μπίλ με το αυτοκίνητό του. “Ο Μπίλ οδηγούσε θαυμάσια.

Δυό ώρες πριν από το μεσημέρι, σταματήσαμε σ' ένα μικρό πανδοχείο. Δεν είχε εκεί τίποτε άλλο έξω από γάλα και αυγά. Ρουφήξαμε το ζεστό γάλα, φάγαμε αυγά μελάτα και ξεκινήσαμε πάλι. “Αλλά, λίγο αργότερα, το αυτοκίνητό μας άρχισε να θγαζή και περιέργους καπνούς. “Εμείς δεν τούς προσέχαμε, με τα γέλια και με τα χάχανά μας, ώσπου στο τέλος ή μηχανή σταμάτησε, αφήνοντάς μας καταμεσής στο δρόμο.

—“Επρεπε να περιμένουμε. Τα κορίτσια επείραζαν τόν Μπίλ. “Ομολογώ, πώς θυμωνα μαζί τους. Στό τέλος πέρασε ένα φορτηγό αυτοκίνητο. “Ο σωφέρ δέχθηκε να μās ρυμουλκήση πίσω του. “Εδεσε το αυτοκίνητό

μας πίσω στο δικό του και ξεκίνησαμε. Τα κορίτσια ήταν ξεκαρδισμένα στα γέλια για την περιπετειώδη έκδρομή μας.

Μετά μία ώρα, το αυτοκίνητο σταμάτησε σε ένα έξοχικό γκαράζ, το οποίο άνηκε σε κάποιον κύριο Βίνερ. “Εμείς κατεθήκαμε σ' ένα ξενοδοχείο, που ήταν πλάι στο γκαράζ και που ε- νήκεν επίσης στόν κύριο Βίνερ. Φάγαμε, κα- ύστερα θγήκαμε να περπατήσουμε σ' έναν ω- ραίο κήπο, και με θαυμασμό πληροφορηθήκαμε, ότι και ο θεσπέσιος εκείνος κήπος ήταν του κυ- ρίου Βίνερ, γιατί, με δυο λόγια, αυτός ο κή- ριος Βίνερ ήταν ένας σπουδαίος και πλούσιος άνθρωπος. Τό πράγμα φαίνεται πως έκανε πε- ριά φλερτάρι αμέσως με τόν κύριο Βίνερ, ο οποίος μας συ- νδεσε με προθυμία στόν περίπατό μας. “Όσο για την Μάρ- γα, αυτή έσπευσε να έπωλεση της ευκαιρίας και παρέσυρε τήν Μπίλ σε μιά δενδροστοιχία...

“Αλλά, μόλις ξεμάκρυναν, ή Ρίτα έκανε την κουρασμένη γυρίσαμε στο ξενοδοχείο, εκεί βρήκε τόν τρόπο να άπουσαν- η τόν κύριο Βίνερ και μου είπε:

—Πές μου, Λούτσι, δεν σου φαίνονται για καλά έρωτευμε- ο Μπίλ και ή Μάργα;

Τα κορίτσια με έλεγαν με τό όνομά μου και όχι «θεία», γι- τι—εξέχασα να σάρ το πω—δεν ήμουν και πολύ μεγαλύτερη τους. Παντρεύτηκα δέκα όχτώ χρονών, ο άντρας μου με άρσε χρόνους δυο χρόνια μετά τό γάμο μας και είχε άλλα δυο χρο- νία πεθαμένος.

—Είδες πώς έθρκε ευκαιρία να τόν ξεμοναχίσω, ή ποιή; επανέλαβε ή Ρίτα. “Ελπίζω, πώς ο Μπίλ θα ής κάμη καμιά πρότασι, γιατί αλλιώς, κρίμα στο φλέρτ μου μ' αυτόν τόν κο- ρμούτσουνο, τόν κύριο Βίνερ...

Τήν κύτταξα εκπληκτική. “Όστε επίτηδες είχε κολλήσει στην ανύποπτο Βίνερ. Μόνο και μόνο, για να δώση ευκαιρία στην άλλη...

—Κάνεις άσχημα, Ρίτα, της είπα. “Ο Μπίλ δεν έχει άπορα- σει ακόμα και τίποτα δεν σου λέει πως δεν μπορεί να είσαι σι- έκείνη που θα προτιμήση στο τέλος!

—Ίσως να έχης δίκιο, απάντησε ή Ρίτα. Μπορεί... Μά δεν σοφ φαίνεται πως είναι λίγο μεγάλος ο Μπίλ και για μένα και για τήν Μάργα;

—Είσαι κουτή, της είπα. “Εμένα, ο άνδρας μου ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερός μου!

“Η απάντησι, που ήταν έτοιμη να μου δώση ή Ρίτα, έμεινε κρεμασμένη στα χείλη της. Γιατί, εκείνη άνα- βώς τή στιγμή, μάς πλησίασαν ο Μπίλ και ή Μάργα, γυρίζοντας από τόν περίπατό τους...

Τήν επομένη, πρωί-πρωί, το αυτοκίνητό μας ήτο έτοιμο, με τή μηχανή του διορθωμένη. Είμαστε έτοι- μοι να ξεκινήσουμε, δλοι εκτός από ή Ρίτα. “Η Μάργα μάς είπε ότι είχε πάει με τόν κύριο Βίνερ, να της δείξη μερικές ώραίες πορτοκαλλίες στο θερμοκή- πίο του.

—“Η Ρίτα ενδιαφέρεται, θλέπετε, πολύ για τή πορ- τοκαλλίες! επρόσθεσε πονηρά, κυττάζοντας τόν Μπίλ.

“Ο Μπίλ φάνηκε θυμωμένος και ξαναπρόσθεσε σ' αυ- μاتیό του. “Η Μάργα κάθισε κοντά μου.

—Είδες πώς ο Μπίλ θυμωσε; μου είπε. Θέλει να- άλλο, Λούτσι, για να καταλάβης πως είναι έρωτευμέ- νος μαζί της; Και να δής, τού τό είπα χθές που να- ναμε οι δυο μας περίπατο στη δενδροστοιχία...

—Κάνεις άσχημα, Μάργα, της είπα. “Ο Μπίλ δεν έχει άποφασίσει ακόμη, και τίποτα δεν σου λέει πως δεν μπορεί να είσαι συ εκείνη που θα προτιμήση στο- λος!

—“Ίσως να έχης δίκιο, απάντησε ή Μάργα. Μπορεί... Μά δεν σοφ φαίνεται πως είναι λίγο μεγάλος ο Μπίλ και για μένα και για τήν Μάργα;

—Είσαι κουτή, της είπα. “Εμένα, ο άνδρας μου ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερός μου!

“Η απάντησι, που ήταν έτοιμη να μου δώση ή Ρίτα, έμεινε κρεμασμένη στα χείλη της. Γιατί, εκείνη άνα- βώς τή στιγμή, μάς πλησίασαν και ή Ρίτα και ή Μάργα, γυρίζοντας από τόν περίπατό τους...

Τήν επομένη, πρωί-πρωί, το αυτοκίνητό μας ήτο έτοιμο, με τή μηχανή του διορθωμένη. Είμαστε έτοι- μοι να ξεκινήσουμε, δλοι εκτός από ή Ρίτα. “Η Μάργα μάς είπε ότι είχε πάει με τόν κύριο Βίνερ, να της δείξη μερικές ώραίες πορτοκαλλίες στο θερμοκή- πίο του.

—“Η Ρίτα ενδιαφέρεται, θλέπετε, πολύ για τή πορ- τοκαλλίες! επρόσθεσε πονηρά, κυττάζοντας τόν Μπίλ.

“Ο Μπίλ φάνηκε θυμωμένος και ξαναπρόσθεσε σ' αυ- μاتیό του. “Η Μάργα κάθισε κοντά μου.

—Είδες πώς ο Μπίλ θυμωσε; μου είπε. Θέλει να- άλλο, Λούτσι, για να καταλάβης πως είναι έρωτευμέ- νος μαζί της; Και να δής, τού τό είπα χθές που να- ναμε οι δυο μας περίπατο στη δενδροστοιχία...

—Κάνεις άσχημα, Μάργα, της είπα. “Ο Μπίλ δεν έχει άποφασίσει ακόμη, και τίποτα δεν σου λέει πως δεν μπορεί να είσαι συ εκείνη που θα προτιμήση στο- λος!

—“Ίσως να έχης δίκιο, απάντησε ή Μάργα. Μπορεί... Μά δεν σοφ φαίνεται πως είναι λίγο μεγάλος ο Μπίλ και για μένα και για τήν Μάργα;

—Είσαι κουτή, της είπα. “Εμένα, ο άνδρας μου ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερός μου!

“Η απάντησι, που ήταν έτοιμη να μου δώση ή Ρίτα, έμεινε κρεμασμένη στα χείλη της. Γιατί, εκείνη άνα- βώς τή στιγμή, μάς πλησίασαν και ή Ρίτα και ή Μάργα, γυρίζοντας από τόν περίπατό τους...

Τήν επομένη, πρωί-πρωί, το αυτοκίνητό μας ήτο έτοιμο, με τή μηχανή του διορθωμένη. Είμαστε έτοι- μοι να ξεκινήσουμε, δλοι εκτός από ή Ρίτα. “Η Μάργα μάς είπε ότι είχε πάει με τόν κύριο Βίνερ, να της δείξη μερικές ώραίες πορτοκαλλίες στο θερμοκή- πίο του.

—“Η Ρίτα ενδιαφέρεται, θλέπετε, πολύ για τή πορ- τοκαλλίες! επρόσθεσε πονηρά, κυττάζοντας τόν Μπίλ.

“Ο Μπίλ φάνηκε θυμωμένος και ξαναπρόσθεσε σ' αυ- μاتیό του. “Η Μάργα κάθισε κοντά μου.

—Είδες πώς ο Μπίλ θυμωσε; μου είπε. Θέλει να- άλλο, Λούτσι, για να καταλάβης πως είναι έρωτευμέ- νος μαζί της; Και να δής, τού τό είπα χθές που να- ναμε οι δυο μας περίπατο στη δενδροστοιχία...

—Κάνεις άσχημα, Μάργα, της είπα. “Ο Μπίλ δεν έχει άποφασίσει ακόμη, και τίποτα δεν σου λέει πως δεν μπορεί να είσαι συ εκείνη που θα προτιμήση στο- λος!

—“Ίσως να έχης δίκιο, απάντησε ή Μάργα. Μπορεί... Μά δεν σοφ φαίνεται πως είναι λίγο μεγάλος ο Μπίλ και για μένα και για τήν Μάργα;

—Είσαι κουτή, της είπα. “Εμένα, ο άνδρας μου ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερός μου!

“Η απάντησι, που ήταν έτοιμη να μου δώση ή Ρίτα, έμεινε κρεμασμένη στα χείλη της. Γιατί, εκείνη άνα- βώς τή στιγμή, μάς πλησίασαν και ή Ρίτα και ή Μάργα, γυρίζοντας από τόν περίπατό τους...

Τήν επομένη, πρωί-πρωί, το αυτοκίνητό μας ήτο έτοιμο, με τή μηχανή του διορθωμένη. Είμαστε έτοι- μοι να ξεκινήσουμε, δλοι εκτός από ή Ρίτα. “Η Μάργα μάς είπε ότι είχε πάει με τόν κύριο Βίνερ, να της δείξη μερικές ώραίες πορτοκαλλίες στο θερμοκή- πίο του.

—“Η Ρίτα ενδιαφέρεται, θλέπετε, πολύ για τή πορ- τοκαλλίες! επρόσθεσε πονηρά, κυττάζοντας τόν Μπίλ.

“Ο Μπίλ φάνηκε θυμωμένος και ξαναπρόσθεσε σ' αυ- μاتیό του. “Η Μάργα κάθισε κοντά μου.

—Είδες πώς ο Μπίλ θυμωσε; μου είπε. Θέλει να- άλλο, Λούτσι, για να καταλάβης πως είναι έρωτευμέ- νος μαζί της; Και να δής, τού τό είπα χθές που να- ναμε οι δυο μας περίπατο στη δενδροστοιχία...

—Κάνεις άσχημα, Μάργα, της είπα. “Ο Μπίλ δεν έχει άποφασίσει ακόμη, και τίποτα δεν σου λέει πως δεν μπορεί να είσαι συ εκείνη που θα προτιμήση στο- λος!

—“Ίσως να έχης δίκιο, απάντησε ή Μάργα. Μπορεί... Μά δεν σοφ φαίνεται πως είναι λίγο μεγάλος ο Μπίλ και για μένα και για τήν Μάργα;

—Είσαι κουτή, της είπα. “Εμένα, ο άνδρας μου ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερός μου!

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

“Ο Γάλλος πολιτικός Κλεμανσώ, ο περίφημος «Τίγρις», ντυ- νότανε άσπαρα και άπρόσεχτα. Στις τελετές φορούσε τήν επί- σμη ένδυμασία και τό ψηλό καπέλλο στραβά, κ' έτσι έπαρνεν ένα ύψος τσακίνικο, μ' όλα τα όδόντα του χρόνια. “Ο Λούδ Τζόρτζ, που σαν “Εγγλέζος επρόσχε πολύ τό ντύσιμό του, τόν εκύταζε χαμογελώντας, με έλαφρήν ειρωνεία. “Ο Κλεμανσώ τό εκάτάλαβε αυτό και μία μέρα είπε στο Λούδ Τζόρτζ:

—Τί κυττάτε; Τό καπέλλο που τό φορά στραβά; Δεν φταίει τό καπέλλο, τό κεφάλι φταίει. Είμαι στραβοκεφάλος. Μιά ζωή δολόκληρη δεν μπόρεσε να μου ισιώσει τό κεφάλι... Θά μου τό ισιώση τώρα στα γεράματα ο καπελλάς;

Πριν πεθάνει ο Κλεμανσώ, είπε να του θάλουν στόν τάφο και τή σάφρα που τουβρίξε κάποτε ένας δολοφόνος, ο Κοττέν, και τόν επλήγωσε. “Εντούτοις, ο ίδιος ο Κλεμανσώ, είχε δώσει χάρι στόν Κοττέν που καταδικάστηκε εις φυλάκισην.

Κάποτε τόν ρώτησε κάποιος:

—Τί να γίνεται εκείνος ο Κοττέν;

—Δεν ξέρω! απάντησε ο Κλεμανσώ. Αυτός ο γά-δαρος ο Κοττέν δεν ήρθε να με ιδή καθόλου...

—Μά τί θα τού λέγατε αν έρχόταν, κύριε Πρόεδρε; Τί θα τού κάνατε;

—Τίποτε δεν θα τούκανα. Θά τόν έκρατούσα να φάμε μαζί κ' ύστερα θα τούλεγα: «“Ελα τώρα, Κοττέν, πές μου τα βά- σανά σου!»...

“Αμα άπεχώρησε από τήν πολιτι- κή ο Κλεμανσώ, έπήγε στην πατρί- δα του, σ' ένα χωριό της Βανδέας, όπου διάταξε να σκάψουν και τόν τάφο του.

—“Ετσι συντομεύω τό δρόμο μου για τόν άλλο κόσμο! Έλεγε σ' ό- σους τόν ρωτούσαν.

Για τούς δυο ίσχυροτέρους πολι- τικούς από τούς συγχρόνους, τόν Πουανκαρέ και τόν αείμνηστο Μπριάν, ο Κλεμανσώ έλεγε τό έ- ζης επιγραμματικώτατο:

—“Ο Πουανκαρέ τά ξέρει όλα, μά δεν καταλαβαίνει τίποτε. “Ο Μπριάν δεν ξέρει τίποτε, μά τά καταλαβαίνει όλα!...

Για τούς δυο ίσχυροτέρους πολι- τικούς από τούς συγχρόνους, τόν Πουανκαρέ και τόν αείμνηστο Μπριάν, ο Κλεμανσώ έλεγε τό έ- ζης επιγραμματικώτατο:

—“Ο Πουανκαρέ τά ξέρει όλα, μά δεν καταλαβαίνει τίποτε. “Ο Μπριάν δεν ξέρει τίποτε, μά τά καταλαβαίνει όλα!...

Για τούς δυο ίσχυροτέρους πολι- τικούς από τούς συγχρόνους, τόν Πουανκαρέ και τόν αείμνηστο Μπριάν, ο Κλεμανσώ έλεγε τό έ- ζης επιγραμματικώτατο:

—“Ο Πουανκαρέ τά ξέρει όλα, μά δεν καταλαβαίνει τίποτε. “Ο Μπριάν δεν ξέρει τίποτε, μά τά καταλαβαίνει όλα!...

Για τούς δυο ίσχυροτέρους πολι- τικούς από τούς συγχρόνους, τόν Πουανκαρέ και τόν αείμνηστο Μπριάν, ο Κλεμανσώ έλεγε τό έ- ζης επιγραμματικώτατο:

—“Ο Πουανκαρέ τά ξέρει όλα, μά δεν καταλαβαίνει τίποτε. “Ο Μπριάν δεν ξέρει τίποτε, μά τά καταλαβαίνει όλα!...

Για τούς δυο ίσχυροτέρους πολι- τικούς από τούς συγχρόνους, τόν Πουανκαρέ και τόν αείμνηστο Μπριάν, ο Κλεμανσώ έλεγε τό έ- ζης επιγραμματικώτατο:

—“Ο Πουανκαρέ τά ξέρει όλα, μά δεν καταλαβαίνει τίποτε. “Ο Μπριάν δεν ξέρει τίποτε, μά τά καταλαβαίνει όλα!...

Για τούς δυο ίσχυροτέρους πολι- τικούς από τούς συγχρόνους, τόν Πουανκαρέ και τόν αείμνηστο Μπριάν, ο Κλεμανσώ έλεγε τό έ- ζης επιγραμματικώτατο:

—“Ο Πουανκαρέ τά ξέρει όλα, μά δεν καταλαβαίνει τίποτε. “Ο Μπριάν δεν ξέρει τίποτε, μά τά καταλαβαίνει όλα!...

Για τούς δυο ίσχυροτέρους πολι- τικούς από τούς συγχρόνους, τόν Πουανκαρέ και τόν αείμνηστο Μπριάν, ο Κλεμανσώ έλεγε τό έ- ζης επιγραμματικώτατο:

—“Ο Πουανκαρέ τά ξέρει όλα, μά δεν καταλαβαίνει τίποτε. “Ο Μπριάν δεν ξέρει τίποτε, μά τά καταλαβαίνει όλα!...

Για τούς δυο ίσχυροτέρους πολι- τικούς από τούς συγχρόνους, τόν Πουανκαρέ και τόν αείμνηστο Μπριάν, ο Κλεμανσώ έλεγε τό έ- ζης επιγραμματικώτατο:

—“Ο Πουανκαρέ τά ξέρει όλα, μά δεν καταλαβαίνει τίποτε. “Ο Μπριάν δεν ξέρει τίποτε, μά τά καταλαβαίνει όλα!...

Για τούς δυο ίσχυροτέρους πολι- τικούς από τούς συγχρόνους, τόν Πουανκαρέ και τόν αείμνηστο Μπριάν, ο Κλεμανσώ έλεγε τό έ- ζης επιγραμματικώτατο:

—“Ο Πουανκαρέ τά ξέρει όλα, μά δεν καταλαβαίνει τίποτε. “Ο Μπριάν δεν ξέρει τίποτε, μά τά καταλαβαίνει όλα!...

Για τούς δυο ίσχυροτέρους πολι- τικούς από τούς συγχρόνους, τόν Πουανκαρέ και τόν αείμνηστο Μπριάν, ο Κλεμανσώ έλεγε τό έ- ζης επιγραμματικώτατο:

—“Ο Πουανκαρέ τά ξέρει όλα, μά δεν καταλαβαίνει τίποτε. “Ο Μπριάν δεν ξέρει τίποτε, μά τά καταλαβαίνει όλα!...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τά άσχημά τευ κήμης Κανόσσα κι' ο άναίδης φίλος τευ. “Η τίγρις κι' ή χελώνα. “Ο βασιλεύς Φραγκίσκος κι' οι τέσσερες λησταί. Πώς τευς έτιμώρησε. Τά χέρια της μαντάμ Σεβινιέ. “Ο Λουδοβίκος 15ος και ή κόλας ύπουργός τευ.

“Ο κόμης Λουδοβίκος ντε Κανόσσα είχε στη Ρώμη μία ώραία και ξα- κονστή συλλογή άσχημών. Μεταξύ αυτών ήταν κι' ένα άσχημίο καπέ- λλο, τού οποίου ή λαβή, θαυμάσια δουλεμένη, παρίστανε μία τίγρι.

“Ενας φίλος τού κόμητος τού ζήτησε μία μέρα να τού δανείση αυτό τό καπέλλο. “Ο Κανόσσα τού τό έδωσε, αλλά ο φίλος του δεν τού τό έ- πέστρεψε πειδί.

Μετά καιρό ο ίδιος φίλος τού κόμητος έστειλε τόν ύπηρέτη του και τόν παρακάλεσε να τού δανείση μία άσχημία αλάνιερ, που είχε τό σχήμα χελώνας.

“Ο Κανόσσα τότε έθήμωσε και είπε στόν ύπηρέτη τού άδιόρθωτου φί- λου του :

—Πες στόν κύριό σου, πως αφού ή τίγρις, που είναι τό γρηγορότερο από τα ζώα, δεν έγύρισεν ακόμα από τό σπίτι του στο δικό μου, φαντά- ζομαι τί θα γίνει με τή χελώνα, που είναι τό πιο βραδύνιητο ζώο !... “Αρνούνται συνεπώς να τού τήν δώσω....

Κάποτε ο βασιλεύς της Γαλλίας Φραγκίσκος Α', κνηγώντας με τούς αλκιούς του, περιπλανήθηκε μέσα στο δάσος κι' εκάθησε μόνος ν' ανα- παυθή σε μία λόχη. “Εκει είδε τέσσερες ανθρώπους, που έκαναν τόν κοιμημένο. Οι άνθρωποι αυτοί, οι οποίοι ήσαν λησταί, μόλις αντίκρισαν τόν βασιλέα, έτσι καλοντυμένον, σηκώθηκαν άπάνω και τόν περιτριγύ- ρισαν, χωρίς να τόν αναγνωρίσουν, φυσικά.

—Μ' άρσσει τό καπέλλο σου, δόσε μου τό ! τού είπε ο ένας από τούς ληστές.

—“Η καζάδα σου μοιχεύεται ίσα-ίσα, βγάλε την και δός μου την ! τού είπε κι' ο δεύτερος.

—“Οραίο γιλέκο ! Φέρτο δώ ! τού φώνα- ξε ο τρίτος.

—Γιά μένα δεν έμεινε, παρά τό κνηγε- τικό σου ζέρας. Φέρο' το δώ ! τούτε κι' ο τέταρτος.

Μά βλέποντας ότι τό κέρας κρεμότανε ά- πό μία ώραία αλυσίδα, πρόσθεσε :

—Πιό τυχερός είμ' εγώ ! Βγάλε και δόσε μου και τή χρυσή αλυσίδα.

“Ο Φραγκίσκος Α' τού-επε τότε :

—“Η αλυσίδα είναι χρυσή, μά και τό κέρας είναι από τή καλύτερα που υπάρχουν. Δαμάσκησ' να ιδής...

“Ο ληστής έφύσησε άμέσως στο κέρας, χωρίς να πολυσκεπή.

Κι' άξαφνα, μέσα σε λίγα λεπτά, ή αλυσίδα τού βασιλέως, που τόν είχε χάσει, άκούγοντας τό σφύριγμα τού κνηγετικού ζέρας, έβρεξεν επί τούτου και οι τέσσερες λησταί βρέθηκαν περιτριγυρισμένοι.

—Κύριοι, είπε τότε ο Φραγκίσκος στους άκούοντάς του, αυτοί οι τέσ- σερες άνθρωποι μ' έλήστεψαν. Να κρεμασθούν λοιπόν σ' αυτό εδώ τό δένδρο !...

Και τούς κρέμασαν τούστιγμη άμέσως.

Μία μέρα ο σάφης φιλόλογος Μενάξ κρατούσε τά χέρια της Καζ Σε- βινιέ, της πριγκίπισσας συγγαφούς των “Επιστολών. Κι' όταν ή Κα Σεβινιέ άπέσπασε τό χέρι της από τά χέρια του, ο Μενάξ της είπε με συγκίνηση :

—Ω, κυρία, αυτό είναι τό ωραιότερο πρόσωπο, που βγήκαν πέρα από τά χέρια μου !...

Κάποτε ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 15' έπήγε στο “Υπο- γεία των Στρατι

μισόκλειστα θιλέφρα μου... Τά μάτια του ήσαν καρφωμένα πάντοτε σέ μένα... Ένώ με νανούριζε, μου χαμογελούσε...

Δέν έχω παρσι νά κλείσω τά μάτια μου γιά νά τόν ξαναβιάζω... Τό φίλο μου, τόν πατέρα μου, τόν ευγενικό μου Έρρίκο...

Τόν αγαπάτε τώρα, μητέρα μου; Πρίν ή μετά τόν μεσημερινό αυτών ύπνο, κατά τό καπρίτσιο μου, γιατί ήμουν ή βασίλισσά του, σεβόριζε τό γεύμα μας άπάνω στη χλόη... Λίγο μαύρο ψωμί μέσα στό γάλα. Άσφαλώς θά έχετε φάει τά εκλεκτότερα φαγητά του κόσμου, μητέρα μου... Θά μου τά περιγράψετε σέ μένα που δέν ξέρω... Μα είμαι θέβαιη ότι τό ψωμί μας καί τό γάλα μας άξιζαν πολύ περισσότερο άπ' όλ' αυτά...

Ω! Πόσο ευτυχισμένη μ' έκαναν τά γλυκά χάδια, ή χαρά της καρδιάς, τά τρελλά γέλια εξ αίτίας των πιο άσημαντων πραγμάτων, τά παιγνίδια, τά τραγούδια!... "Επειτα, όταν παίρναμε τό δρόμο της επιστροφής προς την πολιτεία, αρχίζαμε μία γαλήνια κουβέντα... Μά κάθε τόσο τη διακόπταμε, γιατί έθλεπα ένα άραιο λουλούδι, που ο φίλος μου έτρεχε καί μου τό έκοθε, μία πολύχρωμη πεταλούδα, που την έπιανε γιά μένα, μία λευκή γίδα που θέλασε σάν νά ζητούσε τά χάδια μου.

Στίς συνομιλίες μας αυτές, χωρίς νά τό συναισθάνεται, φρόντιζε γιά τη διάπλασι της καρδιάς μου καί του πνεύματός μου. Μου γνώρισε τό θεό καί την ιστορία των πλασμάτων του, τά θύματα του ούρανού καί της γής.

Κάποτε, σέ στινιές που είμαστε μόνοι οί δύο μας, προσπαθούσα νά τόν διακόψω καί νά μάθω ποιά ήταν ή οικογενείά μου. Συχνά, του μιλούσα γιά σένα, μητέρα μου. Τότε ο Έρρίκος γινόταν μελαγχολικός καί δέν μου άπαντούσε. Μονάχα μου έλεγε:

—Μικρή μου Αγγή, σού υπόσχομαι νά σε γνωρίσω τη μητέρα σου!

Είμαι θέβαιη, πως αυτή την υπόσχεση, που μου την έγει δόσε πριν από χρόνια, θά την ποινιστοποιήσω μία μέρα, γιατί ο Έρρίκος δέν λέει ποτέ ψέμματα!... Κι' αν πιστέψω τά σκισηματά της καρδιάς μου, αυτή ή στινιή ζυνώνει... Ω! μητέρα μου, πόσο θά σε λατρεύω!... Μά δε ξαναθυμίζω στή ζήτηση της μορφώσεώς μου... Έξακολουθούσα, λοιπόν, νά δέχομαι τά μαθήματά του καί όταν άκόμα σύγαλλε από την Παμπελούνα καί τη Ναβάροα. Ποτέ μου δέν είχα άλλον δάσκαλο άπ' αυτόν.

Δέν φταίει όμως ο Έρρίκος νι' αυτό. Όταν Άλοι άρχισαν νά έκτινούν τό μενάλο του τάλαντο ως τεχνίτου όπλοποιού, όταν Άλοι οί μεγιστάνες της Ισπανίας ήθελαν ν' άποκτήσουν, πληρώνοντας το με άφθονο χρυσάρι, ένα σπαθί κατασκευασμένο άπ' τό χέρι του, μου είπε:

—Θά σε κάνω τώρα σοφή, κόρη μου, πολυαγαπημένη... Η Μαδρίτη έχει περίφημα οίκοτροφεία, όπου τά νέα κορίτσια μαθαίνουν, τι πρέπει νά ξέρη μία γυναίκα!...

—Θέλω νά είσαι έσύ μονάνα ο δάσκαλός μου! του άπάντησα. Έσύ μόνο καί γιά πάντα!

Ο Έρρίκος χαμογέλασε καί μου άποκρίθηκε:

—Σού έμαθα όλα δσα ήξερα, φτωχή μου Αγγή.

—Ε, λοιπόν, φάναξ, δέν θέλω καβόλου νά μάθω περισσότερα από σένα...

III

Η ΜΙΚΡΗ ΑΤΣΙΓΓΑΝΑ

Άναγκαστήκαμε νά εγκαταλείψουμε την Παμπελούνα, όταν άρχισε ή πτώχεια μας νά περνά. Ο Έρρίκος μάλιστα είχε άλει τότε καί αρκετά χρήματα κατά μέρος.

Ημουν τότε δέκα χρόνων πάνω-κάτω.

Ένα θράδυ, ο Έρρίκος γύρισε στην κάμαρή μας εξαιρετικά άήσυχος. Μεγάλωσα δε άκόμα περισσότερο τις άνησυχίες του, λέγοντάς του, ότι κάποιος άνδρας, τυλιγμένος σέ μανδύα, σκότων όλη μέρα στό δρόμο, κάτω άπ' τό παράθυρό μας. Ο φίλος μου δέν κάθησε καθόλου εκείνο τό θράδυ στό τραπέζι. Έτοίμασε τά όπλα του καί ντύθηκε, σάν νά έπρόκειτο νά κά-

νουμε μεγάλο ταξίδι. Όταν ντύθηκε, μου φόρεσε καί μένα τό σόχινο κορσάκι μου καί τά μικρά μου μπτινία. "Επειτα ν' έφψε μόνη γιά λίγες στιγμές μέσ' στην κάμαρά μου, καί θγήκε έξω με τό σπαθί του στό χέρι. Έγώ ήμουν γεμάτη αγωνία. Ποτέ μου δέν είχα δη τόσο ταραγμένο. Όταν γύρισε, μάζεψε κ' έκανε ένα πακέτο τά ρούχα μου καί τά κά του.

—Θά φύγουμε, Αγγή, μου είπε.

—Γιά καιρό; τόν ρώτησα.

—Γιά πάντα!

—Πώς; έκανα κυττάζοντας με θλίψη τό φτωχικό μας μικροκοκυριό. Θά τ' αφήσουμε όλ' αυτά;

—Ναι, θά τ' αφήσουμε όλ' αυτά, μου άπάντησε χαμογέλι-

τας μελαγχολικά. Θά τά χαρίσουμε στό φτωχό άνθρωπο καί κάθεται στη γωνία του δρόμου μας... Θά γίνη ευτυχισμένος σάν βασιληάς...

—Μά που θά πάμε; τόν ξαναρώτησα.

—Ο Θεός ξέρει! μου άπάντησε, προσπαθώντας νά φαί ά-

θυμος. Δρόμο, δρόμο, μικρή μου Αγγή, όσο εινε καιρός άνάμ...

Και θγήκαμε έξω.

Έδω πρέπει νά σου δηγη-

θώ κάτι τρομερό, μητέρα μου. Η πένα μου σταμάτησε γιά μία στιγμή, μά δέν έβου νά σάς κρύψω τίποτε...

Καθώς θγήκαμε άπ' τό σπίτι μας, είδα ένα πρόσωπο σκ-

τεινόν στη μέση του δρόμου.

Ο Έρρίκος θέλησε νά με τραβήξει προς την άπαιτη-

διεύθυνση. Μά εγώ του έβρα-

κ' έτρεξα προς τόν σκοτεινό δγκο που είχε τραβήξει την προσοχή μου. Ο Έρρίκος έ-

βγαλε μία κραυγή γιά νά με σταματήσει... Μά ήταν πολύ άσανά...

Είχα διακρίνει, πού ειναν άσθροσκο κάτω άπ' τό μανδύα. Άναγνώρισα μέλυσ-

πός ο μανδύας αυτός ήταν έκείνος που σκούσε ο μυστη-

ριώδης άνθρωπος, ο οποίος παραμόνευε όλη την ημέρα κάτω άπ' τό παράθυρό μας.

Άσυνκράτητη πεία, αναγνώ-

σα τόν μανδύα. Ήταν ο Ε-

δισος ο άσθροσκο που ειναι ή την ημέρα. Ήταν νεκρός καί τό αίμα του τόν πλημμύριζε.

Σωριάστικα άμέσως κάτω σάν νά είχα δεχτή κ' ένα τ-

γούπημα του θανάτου. Κατέ-

λαβα πώς εινε προσηύχων πλοκή στό δρόμο μεταξύ τ-

άγνώστου καί του Έρρίκου, ο οποίος τόν σκότασε. Ο Έ-

ρρίκος, γιά μία σού άσάντα, είχε ριπωκινδυνεύσει τη ζωή του γιά μένα!...

Συνήλα κατά τά μεσάνυχτα. Ημουν μόνη ή τουλάχιστον νόμιζα πως είμαι μόνη.

Βρισκόμουν σέ μία κάμαρη μακριά από αυτές που βρίσκονται συνήθως στό επάνω πάτωμα των Ισπανικών πανδοχείων.

Άκουγότανε θόρυβος στην αίσθηση που θρισκόταν άπό κάτω, τη μεγάλη σάλα του πανδοχείου.

Ημουν τλαγιασμένη σ' ένα παληοκρέββατο. Τό σού το φευγαριό έπεφτε άπάνω μου. Έθλεπα άπέναντί μου τό έλ-

φρο αλλήλωνια δύο μενάλων θελανιδιών που σάλευαν γλυκάστην υυχτερική αύρα. Φώνασα με σιγαλή φωνή τόν Έρρίκο, τό φί-

μου... Κανείς δέν μου άπάντησε... Μά είδα μία σκιά που γλυ-

στρούσε στό πάτωμα κ' έπειτα άπό μία στιγμή, ο Έρρίκος άνορθωνόταν μπροστά μου. Μου έκανε σημείο με τό χέρι νά σ-

σπάσω καί μου ψιθύρισε σιγα-σιγα στό αυτί:

—Ανακάλυψαν τά ίχνη μας. Βρίσκονται κάτω.

—Ποιοί; τόν ρώτησα ξαφνιασμένη.

—Οί σύντροφοί του ανθρώπου με τόν μανδύα!

Καθώς θυμήθηκα τόν σκοτωμένο, ανατρίχισα άπ' τό κεφάλι ως τά πόδια καί μου φάνηκε πως θά λιποθυμούσα πάλι. Ο Έρρίκος μου έσφιξε τό χέρι καί μου ψιθύρισε:

—Ήσαν πρό λίγους έκέι, πίσω άπ' την πόρτα καί προσπα-

θσαν νά τήν άνοίξουν... Μά έπεσα άπάνω με όλο μου τό θέ-

ρος... Εκείνοι, μη μαντεβώντας την παρουσία μου, άλλα νου-

ζώντας πως τούς άντιστεκόταν ή πόρτα, πήγαν νά φέρουν έ-

μοχλό. Όπου νάναι θά ξαναγυρίσουν...

(Ακολουθεί)

Είχα διακρίνει πια έναν άνθρωπο κάτω από τόν μανδύα...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

[Ειδήσεις, πληροφορίες, κωμωμολογία]

ήθοποιός του κινηματογράφου Ρολάν Τουαίν, που παίζει συνήθως τό πρόσωπο του Ρουλαμπιλ στ' αστυνομικά έργα του Λερού, παντρεύτηκε τελευταίως. Έπηρε την κόμησά ντε Μπουισερέ καί οί γάμοι τους έτελέσθησαν έν-σενώ κύκλω.

Ο Γάλλος ήθοποιός της θόνης Άλμπερ Πρεζαν διαφεύδει κατηγορηματικά την ειδηση, ότι παντρεύτηκε τη Γερμανίδα ήθοποιό Κρέτελ Μπέρντ.

Η λατρεία του μακαρίτη Ροδόλφου Βαλεντίνο δέν έσθυσε.

Πρό δύο μόλις έτών, μία λάτρης του, ή μίς Ζουμίλντ Μαντσί-νι, παρέδωσε στον Τζώρτζ Οδλιαν, τόν εκτελεστή της διαθήκης του Βαλεντίνο 6.900 δολάρια γιά την κατασκευή ενός μνημείου, τό όποιον νά άποθανάτιση την μνήμη του είδώλου της. Τό μνημείο αυτό έτελείωσε πρό μνηός. Άλλά ή δωρήτρια μίς Μαντσίνι έθαλε άμέσως καί τό έξετέλισαν. Σύμφωνα δέ με την έκτίμησι πούινε, τό μνημείο έστοίχισε μόνον 1500 δολάρια. Κατόπιν αυτού, ή μίς Μαντσίνι έκαμε άγωγή έναντιον του Οδλιαν καί του ζητάει τά ρεστα άπό τά 6.900 δολάρια.

Σχετικά με τό Βαλεντίνο, επικρατεί ή πρόληψις στό Χόλλυγουντ, πως όποιος ήθοποιός παίζει έργο που είχε παίζει άλλοτε ο θεός Ροδόλφος, παθαίνει συμφορές.

Τελευταίως, όλοι οί ήθοποιοί, που άμφιφώντας αυτή τη δεισιδαιμονία, έπαιξαν παρλάν ένα φίλμ που τό είχε παίζει θουό ο Βαλεντίνο, έπληγαν όλοι κακήν κακώς!

Μά καί αυτή ή ίδια ή ταινία δέν απέδοσε τίποτε.

Μερικοί άπό τούς έπιφανείς άστέρες του Άμερικανικού κινηματογράφου, περιέγραψαν τελευταία ως έξης την κινηματογραφούπολι, τό Χόλλυγουντ:

Ο Τζώρτζ Ράλφ: «Τό Χόλλυγουντ εινε ή πόλις δύο χειρονιδιών: της σεβερκίας καί της κλωτσάσις στό πινάκι...»

Ο Κάρυ Γκράντ: «Τό Χόλλυγουντ εινε μία μεγάλη παράσταση, στην όποία ο καθένας κάνει ό,τι του κατέβει...»

Η Σύλβια Σίντνεϋ: «Έδώ καί ή σκνίπες άκόμα εινε... Μεγαλειότητες!»

Ο Γκάρυ Κούπερ: «Γή της έπαγγελίας!»

Η Κλωντνέτ Κολμπερ: «Τό Χόλλυγουντ εινε μία όπτική άπάτη»

Ο Κλάιβ Μπρούκ: «Τό Χόλλυγουντ εινε ένας τόπος, όπου όλοι παρασταίνουν τούς ήρωες καί όπου δέν ύπάρχει κανένας ήρωας.»

Ο Έντουαρντ Σούθερ-λαντ: «Τό Χόλλυγουντ εινε ή χώρα των ματαιών έλπίδων.»

Ο Σάμουελ Χόφφσταϊν: «Τό Χόλλυγουντ εινε μία άγέλη συγγραφέων...εις άναζήτησιν της ίδιας ιστορίας.»

Επιδημία διαζυγίων εις την οικογένειαν Μανζού. Ο άδελφός του γόητος Άδόλφου Μανζού, Έρρίκος, άκολουθώντας τό παράδειγμα του άδελφού του, έχωρισε κι' αυτός τη γυναίκα του. Άλλά έδυστρόφησε νά της πληρώσει έξοδα διατροφής. Καί ή δυστροπία του αυτή του έστοίχισαν ένα μήνα φυλάκις! Όχι παίζουμε.

Η «ανταρτάντα του Χόλλυγουντ», ή Μαίη Γουέστ, έχει τρία τηλεφώνια στό σπίτι της.

Τό ένα εινε αποκλειστικά δικό της καί τόν αριθμό του τόν ξέρουν μόνον έλάχιστοι συνεργάται καί φίλοι της, με τούς όποιους συνεννοείται.

Τό δεύτερο τηλεφώνον εινε τοποθετημένο στό γραφείο του γραμματέως της Μ' αυτό συνεννοείται όσοι έχουν νά δώσουν ή νά λάβουν πληροφορίες σχετικές με τη δουλειά.

Τό τρίτο εινε τοποθετημένο στό χόλλ του σπιτιού. Αυτό ο άριθμός έ-

νε γνωστός σ' όλους. Άλλά ή καμαριέρα έχει έντολή νά άπαντά στερεωτύπως: —«Η κυρία δέν ειν' έδώ», σ' όλους τούς ένοχλητικούς που ρωτούν αν ήμπορούν νά ίδουν την Α. Μ. την Βασίλισσαν της θόνης.

Στη Γαλλία πρόκειται νά γυρισθουν δύο φίλμ με θέμα σχετικό προς τό μεγάλο Κρατικό Λαχείο. Άναγγέλλεται δέ καί τρίτο έργο, σχετικό κι' αυτό με τό Λαχείο. Τόχι γράφει ο Μαρσέλ Πανιόλ καί στό γύρισμα του σχετικού φίλμ θά λάβη μέρος καί ο κουρεύς από την Ταρσκόνη, που έκέρδισε τόν πρώτον αριθμό του Λαχείου στην τελευταία κλήρωσι.

Τό τελευταίο αυτό φίλμ θάχη τίτλο «Ο κουρεύς της Ταρσκόνης».

Η πιο δημοφιλής στην Άμερική θεντέττα δέν εινε ούτε ή Μάρλεν Νήτριχ, ούτε ή Γκρέτα Γκάρμπο. Αυτές τις θαυμάζουν, τις χειροκροτούν, τις δοξάζουν, άλλα ως γυναίκα λατρεύουν οί Άμερικανοί την Μαίη Γουέστ, με τις προκλητικές καμπύλες καί τό ήδυπαθές ύφος.

Μόνο κατά τό 1933, ή Μαίη Γουέστ έστειλε 500.000 πέντα-κόσες χιλιάδες, μάλιστα φωτογραφίες της σέ διαφόρους θαυμαστάς της, που της τις έζήτησαν.

Αυτό πια δέν εινε έρωτική έπιτυχία. Εινε έρωτική διαδήλω-σις!

Η Μάρλεν Νήτριχ ώρκίστηκε νά μην ξαναπατήσει τό πόδι της στη Γερμανία. Ούτε νά την άκούση δέν θέλει.

—Ποτέ μου δέν άγάπησα αυτόν τόν τόπο! άπαντά σ' όλους, που της παρατηρούν πως ή Γερμανία εινε πατρίδα της.

Συγχρόνως, άποφάσισαν ή Μάρλεν νά μην ξαναφύρση άνδρικά, έξω άπό τό Χόλλυγουντ. Γιατί άλλο δέν τούς σηκώνουν φανταί: αυτούς τούς έξωφρενισμούς. Κι' έχουν δά δίκη...

Η Κόνστανς Μπέννετ, ή κοιμηπικόμοφος θεντέττα του Χόλλυγουντ, που ξοδεύει τά περισσότερα άπό όλες τις άλλες για λοόσα καί που εινε συγχρόνως ή φαρμακερώτερη κακόγλωσσα του Χόλλυγουντ καί ή πιο καυγατζού άπό τούς άστέρες, έχει —όπως ξέρετε—μιάν άδελφή, τη Τζόαν Μπέννετ, ή όποία εινε ο-λασκόδουλο τό αντίθετο άπό αυτήν, ήρεμη, καλόκαρδη, θολική, ευγενική.

Κάποιος, λοιπόν, γιά νά καλακεύση την Τζόαν, της είπε:

—Ευτυχώς σεις, δέν μοιάζετε της άδελφής σας που εινε καυγατζού, φαρμακόγλωσσα, φασαριώδης...

—Κι' όμως, άπάντησεν ή Τζόαν, ή άδελφή μου κερδίζει χιλιά δολάρια την εβδομάδα... Ένώ εγώ, με την καλώςήν μου, τί κερδίζω; Ζήτω, λοιπόν, ή κακογλωσσία!...

Ο τρισχαριτωμένος Βίλλυ Φόρτς, έπαφελούμενος των διακοτών τών Χριστουγέννων, θά πάη στό Χόλλυγουντ γιά νά συναντήσει την Αίλιαν Χάρβεϋ.

Αυτό θά πη συμπάσει! Όλόκληρον άκεανό θά περάση γιά νά την άναμώση.

Φαίνεται πως ή δουλειές των κινηματογραφικών επιχειρήσεων στην Άμερική δέν πινε περιήμα. Μία μόνο μεγάλη τράπεζα που χορηματοδοτεί πολλές κινηματογραφικές εταιρείες του Χόλλυγουντ, έχασε 1.020.000.000 φράγκα. Ηγουν έστία δισεκατομμύρια παληοδραχμές, όσο εινε δηλαδή περίπου καί τό κυκλοφορούν χαρτονομίσμα της Έλβετος.

Αδικο λοιπόν έχει ο Παόδρος των Ηνωμένων Πολιτειών Ρούζβελτ, που θέλει νά περιορίση σέ λογικά όρια τούς μυθώδεις μισθούς των κινηματογραφικών άστέρων του Χόλλυγουντ.

Στην Όλλανδια άπαγορεύθηκε τό ανέασμα ενός φίλμ, που χαρακτηρίστηκε ως φασιστικό.

Στη δέ Γερμανία άπαγορεύθηκαν τά φίλμ «Η Ελκή Κυρία» καί μία Άμερικανική έπιθεώρησις.

Η Τζόαν Κράουφορντ

ΜΑΤΙΤΕ

Πουδρα χωρίς τάρηκ

Κάμνει το
χρώμα απο-
λύτως «Ματ»

L.T. RIVER PARIS

Ουλοδερματευτική
Οδοντόκρεμα «Υμεία»

ΕΛΛ. ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΕΤΕΡΝΕΙΑ ΤΗΛ. 41.650

Η ΚΡΕΜΑ «ΕΛΕΝΑ»

Λιπαρά (νυκτός)
είναι η επιμέλεια του δέρμα-
τος και των χειρών

Προφυλάσσει το πρόσωπον
από τας καιρικές μεταβολάς

Απορροφάται τελείως από το
δέρμα, το οποίο μαλακώνει
και τονώνει

Η ΚΡΕΜΑ «ΕΛΕΝΑ»

Εξάλειφει τας ρυτίδας, τας
ερυθρήματα και τας κηλίδας
του προσώπου

Η ΚΡΕΜΑ «ΕΛΕΝΑ»

Στεγνή — Χιονέ
Κρατεί την πουδρα και πα-
ρουσιάζει πάντοτε ένα πρό-
σωπον θαλερόν.

Διά τους Κυρίους
Προφυλάσσει το δέρμα από
τον έρεθισμόν του ξυρίσματος

ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΘΑ ΣΑΣ
ΠΕΙΣΗ

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

είναι να βάψετε μόνοι σας τας
περιστάσεις σας φορέματα με τας
Γερμανικές Βαφάς

ARTI

Αι Βαφάι ARTI κάνουν τας
παλαιάς φορέματα καινούργια
και μεδέρναι. Έπιτυχία αφάν-
ταστες. Χρήσις απλυστάτη.
Όδηγία Ελληνιστί. Αι Βα-
φάι ARTI ετιμήθησαν με το
Μέγα Βραβείον της τελευ-
ταίας Έκθέσεως. Πωλούνται
στά εμπορικά και τας φαρμα-
κεία.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

Ιατρός
Παθολόγος — Παιδίατρος. Έν Πα-
ρισίοις σπουδάζας.
Δέχεται : Άριστοτέλους 10, 9—
11 και 3—5.

Τηλ. 20—218.

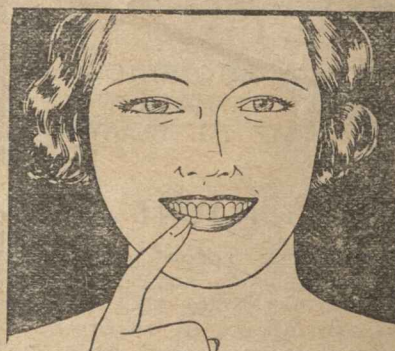
ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΑΙΔΕΩΝ

A. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ & Σ' Α
77 ΑΙΟΛΟΥ—ΑΘΗΝΑΙ

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΑΝΩΦΕΛΑ

Και αν ακόμη ύστερα από πολ-
λά έτη τας δόντια σας είναι κί-
τρινα και αποχρωματισμένα, ή
ΚΟΛΥΝΟΣ θα τας επαναφέ-
ρη εις την φυσικήν των σπλ-
πνότητα και ωραιότητα.

Ένα εκατοστόμετρον ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ δις της ημέρας επί έξι ήρας
ψηφίττας άρκει.

Έντός τριών ημερών τας άπαι-
σια κηλιδώματα εξαλείφονται,
το στόμα έξυγιαίνεται, τας
οδύς δυναμώνουν και άρωμα-
τίζεται ή άναπνοή.

KOLYNOS

Η Οικονομικότερα οδοντοκρε-
μα, διότι έν σωληνάριον διαρ-
κεί 67 ημέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 4—ΑΘΗΝΑΙ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Κ. ΠΟΥΛΧΡΟΥ
ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΛΑΜΠΑΙ ΑΜΠΑΖΟΥΡ ΠΑΡΣΥΜΕ
ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 23038

ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ
ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΑΙ
ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Η πρόεδρος Κτηνοτροφική και Πτηνοτροφική Σχολή, των κ. κ.
ΠΑΝΟΥΣΟΥ και ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ, παρά τας Νέας Λιθείας, λειτουργεί
και παρ' τας καλύτερας συνθήκας παρασκευάζει νέους έκα-
στους ή συντεταγμένους τήν ζωήν, μετεχόμενοι παραγωγικά έπαγγέλμα-
τα, όπως π. γ. ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΝ, ΓΕΩΡ-
ΓΙΑΝ, ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑΝ, ΣΗΡΟΤΡΟΦΙΑΝ κτλ.

Ες τας ιδιαιτητάς τής Σχολής εύρίσκονται και αι χοιριόδε-
ιες, αι απαραίτητοι διά τήν πρακτικήν έξάσκησην τών μαθη-
τών, και τος διδάσκον προσωπικόν αυτής αποτελείται εκ τών πλέον
εμπειρογμένων, γεωπόνων, μελισσοκόμων, σπηροτρόφων και πτηνο-
τρόφων. Οι έπιθυμούντες να παρακολουθήσουν τας μαθήματα διά τήν άρ-
αγήν των έκτατων ΣΧΟΛΙΚΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ, λήγουσαν άρχάς 'Ιου-
νίου, έπείκει να έγγραφώσιν, άποτεινόμενοι εις τόν κ. Σταυρί-
δου, 'Αγίου Μάρκου 11.

Η Σχολή προμηθεύει και αυγά «ΕΛΕΓΧΟΥ» ήγηγημένα δι' άναπα-
ύου, ως και χοιρίδια έλεκτικής ράτσας.

ΕΝΟΠΛΑΘΕΙΑ-ΡΑΧΙΤΙΣΜΟΣ
ΣΠΥΡΟΥ ΜΠΑΛΛΗ

Το παιδικόν παθολόγον
Σελωμού 39 (Τηλέφ. 20—287) 8—9 και 2—5

ΜΥΡΑΝΤΑ,,
ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΜΟΥΝΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Χημικός
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΚΟΥΚΛΕΣ

Διά σαλόνια

Διά ντιβάνια

Διά παιδιά

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

Πάρεδος Εύαγγελιστρίδας

ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ
ΕΝΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ ΔΩΡΟΝ
MAGIC VOICE

ΜΕ ΒΡΑΧΥΤΑΤΑ — ΒΡΑΧΕΑ — ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΚΥ-
ΜΑΤΑ ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΚΑΙ ΕΝΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

Κ. Α. ΕΛΕΥΘΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ ΘΗΣΕΩΣ 7 (ΣΤΟΑ ΡΟΜΗΣ 2)

ΤΗΛΕΦ. 23.338

«ΙΚΑΡΟΣ»

CHAUSSES ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ

Φιλελλήνων 1

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ - ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 18, ΑΘΗΝΑΙ

ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ — ΠΟΡΤ-ΜΠΙΓΕ — ΠΟΡΤ-ΦΕ'ΙΤ

ΖΩΝΑΙ — ΝΙΣΕΣΕΡ — ΒΑΛΙΤΣΑΙ

ΕΙΣ ΜΟΔΕΡΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΗΛΑΤΤΟΜΕΝΑΣ

Βάψετε τας περιστάσεις
φορέματα με Βαφάς

ARTI

και θα γίνων καινούργια
και μεδέρναι. Πωλούνται
στά εμπορικά και φαρμακεία.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και δερματικών
νόσημάτων.
Μόνιμος 23—ΤΗΛ. 25532

Ιδιαίτην έπιμέλειαν
δίδ' έκαστον ασθενή

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Γενικής άσχεληθέντος έν ΒΙΕΝΝΗ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Ιατροί — Χειρουργοί

11 — 1 και 6 — 7 (Τηλέφ. 40—582)

ΑΝΘΗ

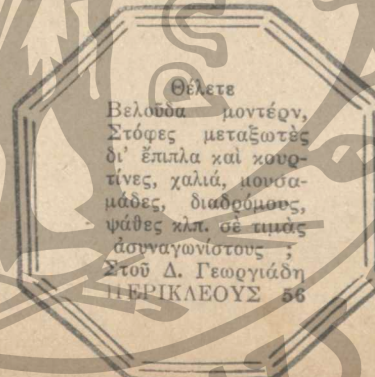
Διά βάζα

Διά φορέματα

Διά μπουτυνιέρες

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

Πάρεδος Εύαγγελιστρίδας

Θέλετε
Βελούδα — μοντέρν,
Στόφες μεταξωτές
δι' έπιπλά και κορ-
σίνες, χαλάρ, μονα-
μάδες, διαδρόμους,
νιάδες κλπ. σε τιμας
άσυναγωνίστους;
Στού Δ. Γεωργιάδη
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 66

BOHEMIA
Josephinenhütte

Τὰ δύο μεγάλα Ἑργοστάσια **Πορσελάνης**
Κρυστάλλων παρουσιάζουν τὰ ἀριστουργήματα
παραγωγῆς 1934 εἰς τὴν "Ἐκθεσιν Φιλελλήνων 23

Τὰ συμπαθητικώτερα δῶρα

ΣΕΡΒΙΣ ΦΑΓΗΤΟΥ-ΤΣΑΓΙΟΥ-ΚΑΦΕ
ΣΕΡΒΙΣ ΠΟΤΗΡΙΚΑ, ΣΕΡΒΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ
ΠΑΓΩΤΟΥ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΥ ΤΕΧΝΗΣ
ΚΑΙ ΛΑΜΠΕΡΟΤΗΤΟΣ

ΣΕΡΒΙΣ ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ ΑΡΓΥΡΑ
ΕΠΑΡΓΥΡΑ - ΑΛΠΑΚΑ

Κομψοτεχνήματα

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΕΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΑ
ΤΙΜΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Φ. ΔΙΟΝΑΤΟΣ - Λ. ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΙΣ
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 23 - ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛΕΦ. 21-175